

GENCE HAYA YAKIŞIR

Rivayetlere göre Züleyha, hayanın sembolü hükmünde olan Hz. Yusuf'a, arzusunu tatmin etmek için yaklaştığında etrafındaki putların üzerini örtmüştür. Olgunluk çağının akabinde muhakeme yeteneği verilen Hz.Yusuf, neden böyle yaptığını sorduğunda; "putlardan utandığım için" demiştir Züleyha. Yusuf Peygamberin sözleri ise yıllar, asırlar geçse de önemini asla yitirmeyecek tarzdadır. " Sen sahte ilahlarından haya duyuyorsun da, ya ben Rabbinden nasıl haya etmeyeyim?

Dört duvar arasında yalnız olduğunu düşünen, duygularına hakim olamayıp böylesi bir hayasızlıkla karşı karşıya olan ve Kur'an'da Cenab-ı Hakk'ın "o kadın" diye anlattığı bu hadise asırlar geçse de hala dillerde. Ve kıssaların en güzeli olma kabilinde...

Utanma duygusu kişiyi kötülük yapmaktan uzak tutar. Bundan dolayıdır ki Hz. Resulullah (s.a.v.) "Utanmıyorsan dilediğini yap" buyurmuştur. İnsanın fitratına yerleştirilen haya duygusu bir oto-kontrol görevi yapar. Şu da bir gerçektir, Allah'tan utanmayan, insanlara karşı da haya duymaz. Çünkü utanmak hayanın hem kökü, hemde meyvesidir. Her yerde ve her zaman gören, duyan, bilen Allah'tan utanan kişi bu utanması sayesinde kullardan da haya duyacaktır.

Bu da en çok gence yakışır. Çünkü genç her şeyi yapabileceğini, her şeye gücünün yetebileceğini düşünür. Yaş ilerleyip de hayasızlık yapanın arkasından söylenen laf şudur; "kırk yaşından sonra azanı tenesir paklar." Bu söz doğru mudur, daha bu insandan hayır gelmez midir bunu bilemem. Ama şu bir gerçektir ki Cenab-ı Allah; "...Size düşünecek kimsenin düşünebileceği kadar bir ömür vermedik mi?..." (Fatır suresi 35/ 37) buyurarak bu yaşa kadar yaşayanlara çok fırsatlar tanımıştır.

Gençlik çok büyük bir nimet. Bunu bilmek gerek. Hz.Peygamber (s.a.v.) "Gençliğini Allah`u Teala'ya ibadetle geçiren kişinin, yaşlandıktan sonra ibadet etmeye başlayan kimse karşısındaki üstünlüğü, peygamberlerin diğer insanlara üstünlüğü gibidir.,, buyururken gençliğin değerini bir daha bize anlatmak ister.

Kanın kaynadığı, aklın tam kemale ermediği, enerjinin dorukda olduğu, hareketliliğin bilgiyle birleşmezse zarara götürebileceği ve ancak elimizden gidince anlaşıldığı büyük bir nimettir gençlik.

Yaşı ilerlemiş olanların söylediği bir söz vardır; " Ah ben bir genç olsam, şu an neler yapmazdım ..! ,,

Hz.Resulullah'ın uyarılarına kulak vermek gerek; "İnsanoğlu, Kıyâmet gününde; gençliğini nerede ve nasıl harcadığından... Sorguya çekilmedikçe yerinden ayrılamaz."(Tirmizî, Kıyamet 1)

Gençlik geleceğe yatırım yapma anıdır. Gençliğinde geleceğine yatırım yapmayanlar, zamanının çok olduğunu düşünenler, cırcır böceği gibi kış günü soğukta kapıda kalanlardır. Çocukluğumdan aklımda kalan en anlamlı hikayelerden biridir cırcır böceği ile karıncanın hikayesi. Bir yanda bütün yazı çalışıp kışa hazırlık yaparak geçiren karınca ve öbür tarafta hiç kış gelmeyecek gibi eğlence peşinde olan, şarkı söyleyip dolanan

cırcır böceği...Ve kış gelir cırcır böceği ölümle karşı karşıyadır. Ve yazın durmadan çalışan karıncaya muhtaçtır.

Böylesi binlerce hikaye vardır. Okuduğumuzda güldüğümüz, anladığımızı sandığımız, hatta ibret alınması için okuduğumuz... Durum ne acıdır ki, ibret almayanlar da yine bizleriz...

İnsanoğlu işte, her zaman başkasını düzeltmeye çalışacak (çok fedakar ya!). Önce dünyayı kurtarmalı, sonra ülkesini, sonra ailesini, en sonda kendisini... Öyle düşünmüş bir akıllı. Lakin ömür bu, yeter mi bu kadar büyük hayale. Başlamış ülkesini kurtarmak için çalışmaya, zaman hızla akıyor, olmamış. Bari demiş ülkemi kurtarayım, o da zor. Olmazsa ailemi kurtarayım dediği zamanda bakmış ki ömrü geçmiş. Sonunda bari demiş kendimi kurtarayım...

Neden işler hep böyle tersten olur ki?

Halbuki Cenab-ı Hak: “İman eden ve sâlih amel işleyenler için güzel bir gelecek ve mutluluk vardır” (Ra’d Suresi, 13/29) buyuruyor. İşlemek kelimesi tekil bir kelimedir ve herkesin kendi yaptığından sorumlu olduğunu içerir.

Rabbimizin katına yalnız gideceğimiz, yarın kadar hak ve gerçek olan o günün de yakın olduğu unutulmamalı...

Yine bilinmeli ki; “Kim Allah'a ve Rasûlü'ne itaat ederse ve Allah'tan korkup emirlerine uygun yaşarsa 'kurtuluşa ve mutluluğa' erenler bunlardır” (Nur Suresi, 24/52).

Ey Genç; Daha gençken peygambere kulak ver.

“Kişi sevdiğiyle beraberdir” (Tirmizi, Zühd 50).

“Kişi dostunun dini/ahlakı üzeredir. O halde her biriniz dost edindiği kişiye dikkat etsin” (Tirmizi, Zühd: 45).

“Yalnız mü'minle arkadaş ol ve ekmeğini ancak takvalı kimse yesin” (Tirmizi, Zühd:55).

“Allah-u Teâlâ kullarına lütufkârdır. Onlara her işte kolaylık gösterilmesine memnun olur.” (Buhari, İstibade 4, İsti'zan 22).

“Cömert ve güzel ahlaklı bir genç; cimri ibadet eden, kötü ahlaklı bir yaşlıdan Allah'a daha sevimlidir”(Camiü's Sağir terc.2,s.462).

“Sizin hayırlınız ahlakça en güzel olanınızdır” (Buhari, Menakin 23).

Bütün bu tavsiyeler akli, kalbi ve kulağı olanadır. Aklın var, kulağın duyuyor ve seviyorsan sevilmenin yolunu bul. Muhakkak hayat sevip sevilince güzel. Unutma !!!

Allah seni sevmedikçe, sana değer vermedikçe bu hayatta yaşamak neye yarar?

Din tamamen güzel ahlaktır. Ahlakını güzelleştir. Çünkü güzel ahlak insanı mutlu eder. Ahaksız insan hem kendine yük, hem de etrafındakilere problemdir. Problem olmak, her zaman istenmemeyi gerektirir. Muhakkak hayat istenince güzel. Unutma!!!

Arkadaşların seni yanlarında görmeyi gönülden istemezlerse, dilden söylemeleri neye yarar?

Şunu da unutma genç!

“Muhakkak ki Allah adâleti, ihsanı (güzel davranışı) ve (muhtaç olan) akrabaya yardım etmeyi emreder; haksızlıktan, fenalıktan, zulüm ve azgınlıktan men eder; iyice anlayıp tutasınız diye size böylece öğüt verir“ (Nahl Suresi, 16/90).

Hasılı, haya mü'minin ahlakıdır. Ahlak tüm güzellikleri içinde barındırır. Hayalî olmak da en çok sana yakışır. Çünkü sen yeryüzüne gönderilmiş en değerli misafirsin. Her şeyin en iyisine, en güzeline ve ne değerlisine layıksın. Yeterki bunun farkında ol...

AFFEDİN GENÇLER..!

Tek başına bir ümmet olan Hz. İbrahim`in bir çok imtihanının yanında, bir yandan put yontucusu müşrik babasıyla, bir yandan da tam yaşlılık zamanına gelen ve gözünün nuru olan itaatkâr evladiyla sınanması herbirimiz için şüphesiz müthiş bir örnek teşkil eder. Hz. İbrahim imanı kemâle ermiş olgun bir kul ve peygamberdir. Şüphesiz onun imtihanı çok zordur ama O'nun itaatkâr evladı Hz. İsmail'in imtihanına ne demeli?

Hz.İsmail, babasına ne gücü ve serveti sebebiyle ne de toplum baskısı sebebiyle itaat etmiştir. Bırakılıp gittiği Mina vadisinde O'nu itaate zorlayacak bir kanun da yoktur. Ne arkasında güçlü bir aşireti, ne de O'nu ayıplayacak insanlar vardır. Aksine itaat etmemesi için onca sebep ortadayken... Annesiyle birlikte geçirdiği zorlu yaşam mücadelesi ve baba otoritesinden uzak yetişmiş çocukluk yılları...

Kim bilir, şeytan Hz. İsmail'in kulağına neler fısıldadı... Şüphesiz bunu hiç bir zaman bilemeyeceğiz. Lakin bu ânın unutulmaması adına bütün hacıların lanetli şeytanı taşlaması vardır hac menasiki arasında. Unutulmaması ve bu şekilde imtihanı olanların da içlerindeki şeytanı böylece taşlaması için bilinmesi gereken gerçekler...

Hz. İsmail kadar olmasa da mütedeyyin ailelerin çocuğu olmakda zor şüphesiz. Ailesi ile mücadele vererek namazını kılan, başını örten bir genç destanlaşırken, bizim itaatkâr çocuklarımızın da nefislerine, şeytana ve topluma karşı verdiği mücadele de destanlaşmalı...

Ebeveyn olarak bizler, kanlarımızın deli deli aktığı o dönemlerinde emir almaktan hoşlanmayan nefislerine emir vermeye kalktık. Nedenini tam anlatmadan yavrularımıza yapmalarını istedik bütün farzları ve yanında sünnetler, müstehapları da saymadan geçemedik...

Kendi kendine sorduğu sorulara "hiç yokmuş gibi" kabul ettik. İçindeki tereddütleri ciddiye almadık. Sorularına mâkul cevaplar veremedik. "Bu böyle işte kabul et..."Yaptıkları güzel işlere, kıldıkları namazlara körleştik, kaçırdıkları için de" yazıklar olsun"dedik. Sanki bir zamanlar biz hiç zorlanmamış gibi davrandık...

Elbette ilk başta namaz onlara lüzumsuz gelecekti. Hiç susamadan su içileceğini acıkmadan yemeğe iştah duyulacağını sandık. Tanımadığı birine doğru yola çıkmalarını bekledik...

Mecbur tuttuk onları..."Başka yolu yok!" dedik.

Mecbur olmasına mecburuz. Yalan yok, farzdır. "Dinin direğidir namaz".

Gözümüzün aydınlığı! Teşekkürlerin en güzeli...Minnettarlığımızı ifade etmenin en zarif ve şık yolu...Kulluğumuzun en somut biçimi...İbadetin zirvesi...

Lâkin zorla mı teşekkür eder insan?

Minnettarlık böyle zorla ve her daim hadi demekle mi olur?

Gösteremedik Rabbimizin bizi ne kadar çok sevdiğini ve sevindirdiğini...Hiç hesapsız rızıklandırıldığını, hesapsız, sebepsiz ve karşılıksız indirilen bu kadar iyiliklerin olduğunu hissedemeyince zor geldi onlara ve zorunluluk listesi gibi göründü gözlerine yapması gerekenler...

Affedin yavrularım! Biz ne Hacer ne de İbrahim olabildik...Ama sizden İsmail olmanızı bekledik...

EMRE'NiN ARDINDAN...

Yıllardır dillenen ve felaket tellallığını üstlenen bir çok diller 21.12. 2012 tarihine kıyametin son saati olarak attılar. Nice ahmaklar da buna kanıp nice paralar vererek kıyametin uğramayacağını duydukları yerlere gittiler. Kimileri de korkuyla bu günü sağ salim geçirmek için evlerinde sevdikleriyle beraber oldular. Beklenen olmadı.Kıyamet senaryoları tutmadı. O gün her yer yerinde kaldı.Lakin yirmibir yaşında ve henüz bir senelik evli üniversite öğrencisi bir Emre vardı bu iki kapılı handa, onun kıyametinin koptuğu gün oldu.

Bir defa bile gülen yüzünü görmediğim, methini oğlumdan duyduğum ve görmeyi arzuladığım, aramızda tam dörtyüzyirmi kilometre olmasına ve hiç bir hukuk oluşmamasına rağmen son anında yanında olmak , O na karşı son görevlerini yapan sevenleriyle beraber olmayı arzuladım. Ben diyeyim bin siz deyin iki bin kişiyle ben de dahil olmak üzere göz yaşlarıyla kıldık cenaze namazını...

Yirmibir yıllık kısa hayatına neler sığdırdın ki be oğul, bu kadar imrenilesi bir cemaatin vardı?

Neler yaptın ki bu kadar sevilebildin?

Hangi amelin vardı ki arkanda bu kadar gözü yaşlı ama isyansız bir topluluk bıraktın?

Mutlak hükümranlık elinde olan ve her şeyin yegane sahibi olup here şeye gücü yeten yüce Allah Mülk suresinin 2. ayetinde „ O ki, hanginizin daha güzel davranacağını sınamak için ölümü ve hayatı yaratmıştır.O mutlak galiptir, çok bağışlayıcıdır.“ buyurmuştur.

Aleyhinde bu kadar şahidin olduğu bir namazda hayatınla birlikte ölümünle de herkese çok ibret bıraktın Emrem... Sen Hakkın rahmetine kavuşurken, arkanda seni seven binlerce gözü yaşlı bıraktın Emrem... Metanetli bir anne- baba ve genç bir eş...Seni hep rahmetle anacak bir çok arkadaş...

ÖLÜM! Çaresi bulunmayan, görevli kapına geldiği zaman asla geri çevrilemeyen, “ zamanım yok, dur bir ajendama bakayım „ dedirtmeyen, bağışlayıcı Yaradana nefesi elindeyken sığınanın ve güvenenin sevindiği, cennete açılan bir kapı olan ölüm... Bir sonrasını göremediğimiz, gidip de gelenin olmadığı acı gerçek... Sessiz geminin sessizce alıp götürdüğü ölümler...

Gidenler acep memnurlarda mı dönmüyorlar, yoksa onları bir tutan var da mı gelemiyor?

DÜNYA! Her doğanın yaşayıp öldüğü, bütün güzelliklerin ve kötülüklerin iç içe olduğu, tamahın ve kanaatin olmadığı, insanların arzuları için birbirlerini kolay bir şekilde katlettiği, sultan Suleymana bile kalmadığı, malında mülkünde yalan sayıldığı dünya...

Yalan olan acep dünya mıydı, yoksa bu kadar gelip gidenler mi onu yalanlaştırmıştı?

TOPRAK! Her tohumu yutan, kalitesine göre yeryüzüne tekrar çıkararak, her çıkardığına ayrı renk, ayrı tat, ayrı görüntü veren, her yaratılanın membağı olan, her yaratılanı, her güzeli, her zengini, her sağlıklıyı, her genci... içine alan ve o borçluların borcunu ödeyeceği günde tekrar bir filiz gibi çıkaracak olan toprak...

Her öleni acep aynı mı filizlendirecek, yoksa yakıtı taş ve insan olan cehenneme odun mu verecek?

KIYAMET: Arapçada terim olarak ayağa kalkmak, ayakta durmak, sabit olma, bir şeyi gözetlemek,kavram olarak da namazda ayakta durmak, haklı veya haksız olsun bütün başkaldırmak anlamalarına gelen kıyam kelimesinden türetilen kıyametin bir provasını yaşattın bizlere Emre...

Sen orada boylu boyunca yatarken, biz ayakta , sabit bir şekilde, seni ve seni sevenleri gözetledim Emre...Geri dönüşün olmayacağını, toprağın ne güzel bir ana yuvası olduğunu, son yolculuğuna giderken de yine aynı kökten türetilen **namazın ikame edilmesi** görevini hatırlattın Emre...

Ta-ha Suresi 131 ayetinde Cenab-ı Hak ; *“Sakın, kendilerini denemek için onlardan bir kesimi faydalandırduğımız dünya hayatının çekiciliğine gözlerini dikme! Rabbinin nimeti hem daha hayırlı, hem daha sürekilidir.”* Daha hayırlı ve sürekli olan nimetlerin ölüm

sonrası verileceği hakikatı göz önüne alınırsa akli başında olan herkesin gayreti bu olmalı. Bunun yolun gösterir mahiyetinde olan devamındaki ayette emreder alemlerin yegane sahibi; *“Ailene namazı emret; kendin de ona sabırla devam et. Senden rızık istemiyoruz. Güzel sonuç takva ile dir.”*(Ta-ha 132)

İlla takva...İlla takva... Gayba inananlara ve müttakilelere, iyilere doğru yolu gösteren bir rehber...

Kıyamet, istikamet, makam, mukim, ikame, kaamet, takvim, kavvam... Bütün bu kelimelerin kıyamdan türetildiği göz önüne alınırsa takvanın nasıl oluşacağı ve nerelerde olacağını fark ettirdin Emre...

Ben seni tanıyamadım lakin takvalı olduğuna şahitlik eden bir toplulukla namazını kıldım Emre...

Ey cemaatı müslimin, Emreyi nasıl bilirdiniz? diye sorarken hoca efendi ben cevap veremedim Emre... Hakkınızı helal ettiniz mi ? diye sorduğunda herkesten gelen ortak sese şahit oldum; „ İyi bilirdik...„ Lakin ben annene baktım Emre...Müsterih ol evladım. Annen sana hakkını helal etti. Ben duydum. Ben buna şahit oldum. Muhtemelen seni öpe öpe yıkayan baban da sana hakkını helal etti. Ne güzelsin ki be evladım, sen anne ve baban hayattayken bu kadar şahidin de içinde olduğu bir ortamda anne ve babanın haklarıyla o büyük güne, borçluların borçlarını ödediği güne gitmedin. *“Anne babası hayattayken cenneti kazanamayanlara yazıklar olsun „* sözünü önemine binaen üç defa tekrar eden Peygamber efendimizin ikazlarına muhatap olmadın. Ne mutlu sana güzel evlat...

Seni çok kıskandım be Emre. Hayatınla ve ölümünle çok güzellikler yaşattın bana ve seni sevenlere. Hayatta hiç bir şeyin ertelenmemesi gerekliliğini, zamanın ne kadar çabuk geçtiğini, sıranın ne zaman geleceğini bilememenin getirisini gösterdin.

Yapmayı planladığını yapmayı , söylemeyi istediğini söylemeyi, vermeyi arzuladığını vermeyi hasılı güzellikleri ertelemeyi ve kötülüklerinde hiç bir getirisi olmadığını öğrettin.

Çalışanın, isteyenin, gayret edenin ne kadar kısa olsa da hayatı gerçek başarıya ne kadar da çabuk ulaştığının gerçek şahidi oldun.

H.z.Aişe'den rivayet edildiğine göre Resulullah (s.a.v.); *“Herhangi bir ölüye , sayıları yüzü bulan bir cemaat kılar ve şefaathçi olursa, onların bu duaları kabul olur.”* (Müslüm, Cenaiz 58, Tirmizi, Cenaiz 40, Nesai, Cenaiz 78) buyurdu.

Aleyhinde bu kadar şahidin olduğu bir cenaze merasiminin arkasından yeniden dirilişin kuşkusu olunmadığı bir günde senin cennetlik olmanı düşünmemek ne kadar doğru olur acaba?

Ey insanlar! eğer dirilişten yana bir kuşku içindeyseniz, gerçek şu ki, biz sizi topraktan yarattık, sonra bir damla sudan, sonra bir alak'tan (embriyo), sonra yaratılış biçimi belli belirsiz bir çiğnem et parçasından; size (kudretimizi) açıkca göstermek için. Dilediğimizi,

adı konulmuş bir süreye kadar rahimlerde tutuyoruz. Sonra sizi bebek olarak çıkarıyoruz, sonra da erginlik çağına erişmeniz için (sizi büyütüyoruz). Sizden kiminizin hayatına son verilmekte, kiminiz de, bildikten sonra hiç bir şey bilmeme durumuna gelmesi için ömrün en aşağı ucuna (yaşlılığa) geri çevrilmektedir. Yeryüzünü kupkuru ölü gibi görürsün, fakat biz onun üzerine suyu indirdiğimiz zaman titreşir, kabarır ve her güzel çiftten (ürünler) bitirir. (Hac Suresi 22 / 5)

Gecikmiş olan tanışmamızı, yeryüzünün yeniden canlandığı gibi canlanacağı o günde yapmak üzere, Allah'a emanet ol güzel Emre...

İnna lillahi ve inna ileyhi Raciun... O'ndan geldik dönüşümüz yine O' nadır...(Bakara Suresi 2/156)

KAYBOLAN GENÇLİĞİM

“ Bismillah, üç ihlas ve bir fatiha... Her hayrın başı ve başarının sırrı olarak öğretmişti annem. Çocukluğumdan tek unutmadığım ve tek sarıldığım güzel şey. Az sonra sahneye çıkacağım. Ağızlarındaki pis salyalarını akıta akıta bana bakan içkili beyleri (!) ve hanımları (!) eğlendirmek, onların alkışlarını alabilmek, biraz daha şöhret kazanabilmek için daha çok alkışa, başarıya ihtiyacım var. Ve annemden öğrendiğim başarı duası; Bismillah, ihlas ve Fatiha...

Başarımla daima gurur duyuyordum. Şöhretin basamaklarını ne kadar da çabuk aşmıştım !!! Etrafımda insanların emrime hazır durması, kapımda şöförümle son model arabımın, villa gibi evimde hizmetçilerimin emrime hazır beklemeleri...Küçüklüğümde bunları sadece filimlerde görür ve hep hayalini kurardım. Hep bu hayallerle büyüdüm. Şarkıyla, filmde rol almakla değil ama fubolla bu başarıyı elde edecektim. Ne farkeder, başardım ve işte bu şatafın içindeyimdım. Filmlerde hep gülen insanların inadına hep somurtan, mutluluk oyunu oynayan sahtekar ve yalaka insanlarla çevrili, yalan üzerine kurduğum mutsuz salatanatımın ortasındayındım.

Yalan üzerine kurulan ne güzel olabilir ki? Kendime bile itiraf edemediğim, kendimle yüzleşmekten korktuğum, kendimden kaçtığım çok acı sorunlarım vardı. Bir türlü kabullenmek istemediğim ama benim de gerçeğim olan bu olgular yakamı bir türlü bırakmıyordu. Aman Allah'ım! Hayat ne kadar da acımasızdı...

Kendimi kalabalıkların içinde çok yalnız hissediyordum. Acımasız insanlar; beni, gençliğimi, sevdiklerimi, hayatımı elimden aldınız.Beni genç yaşta mezara koydunuz. En çok kızdığım da annem ve babam...Ne olurdu ki beni güzel yetiştirseydiniz? Ben neyim Allah'ım! İnsanlık acubesi...Bana yaklaşan, sevgi sözleriyle beni heyecanlandıran , başka bir kıza teklifi kalplerini yerinden oynatabilecek şekilde olan sevgi sözlerine karşılık verememek ne kadar acı...Bu ne ilgisizlik böyle...

Babam namazlarını hep cemaatle kılma gayreti içinde olan, elinden tesbihini hiç düşürmeyen, işten geldiğinde hepimizi kapıda hazır görmek isteyen, maç günleri asla

televizyonda başka kanala baktırmayan, bütün maçları yorumlarıyla birlikte takip eden biriydi. Takımının yenildiği gün genel matem günümüz olurdu. Gülmek yok, televizyon açmak yok, dışarı çıkmak yok...

Annem de tam aksi maçı hiç sevmezdi. Hele “öyle geçer bir zaman ki” ve ya “Adını Feriha koydum” yada “ Beşinci Boyut” dizilerine denk gelirse evde kıyametler kopardı. “Sadece üç tane dizim var” derdi ama hergün en az iki diziye bakardı. Ve her an onları akrabalarımızın bir parçası gibi tekrar tekrar anlatırdı...

Ben; üç ablamdan sonra erkek olacak ümidiyle dünyaya gelmiş dördüncü kızlarıyım annem ve babamın.Çocukluğumda hiç kız elbisesi giydiğimi hatırlamıyorum. Babam bana hep erkek elbiseleri alırdı annemin onca itirazlarına rağmen. Uzun buklu buklu sarı saçlarım kesilirken akıtığım göz yaşlarımı hala unutamam. Çünkü maça gidecektim. Benim zamanımda kız takımları da pek yoktu şimdilerdeki gibi. Babam benim iyi bir futbolcu olmamı istemişti. Hayallerini hep benim üzerimde gerçekleştirmek istemişti. Madem oğlu yoktu kızı oğlan rolü oynayabilirdi babası için...

Ah adanmış çocukluğum...Acaba elimde olsa verir miydim?

Bir filmde “Anne ve babalar kendilerinin yapamadıklarını yaptırmak, hayallerini gerçekleştirebilmek için çocuk yaparlar.” demişti filmde psikyatrist olan artist. Ben bu filme baktığımda küçüktüm. Ne demek istediklerini o gün anlayamamıştım. Ama şu halime bakınca ne kadar da doğru bir söz olduğunu yaşamış acı hayatımla anladım.

Kar, yağmur, çamur, soğuk demeden hiç istemeyerek de olsa devam ettim. Her antreman ve maçlar sonrası evde kavgalar olurdu. Çok gelecek vaad eden ben neden hata yapmışım, neden hızlı koşmamışım, neden iyi pas vermemişim, neden faul yapmışım...Zavallı annem, hep beni korurdu. Ama ne çare babamın bir tokatını yemeden kurtulamazdım bu konuşmadan... Bu hal onüç yaşımda bir maçta düşüp ayağımı kırıncaya kadar devam etti. Ondan sonra bir türlü eski performansımı sergileyemedim. Takımın en iyi ve gözde oyuncusu Gözdem birden düşmüştü gözden.

İşte benim düşüşümün de başladığı günler oldu o günler...Top sayesinde edindiğim arkadaş çevresinin kurbanı olmuştum. Sigarayla beraber aldığım kokainin ve arkadaş toplantılarının, küçük çaplı kumar oyunlarının, denemelerin, beğenmemelerin ve karşı cinse verilmesi gereken ilginin kendi cinsime vermelerin...Aman Allah'ım! İlk defa itiraf ediyorum. Utanıyorum. Bu utançla yaşamak istemiyorum. İşte babamın hayallerinin sonucu; o kadar erkeğin içinde kalmak ve bütün erkeklerden nefret etmek...Kendi cinsime ilgi duymak...Hayatta yalnız kalma pahasına da olsa bu yolu bırakmamak...

Bukle ve gür saçlarım, yeşil gözlerim, beyaz tenim, uzun boyum, doksana altmış doksana vücutum... Gören erkeklerin salyalarını arttıran güzelliğimin farkındayım. Girdiğim her ortamda bakışların üzerimde olması, kapıların ardına kadar açılması benim için gayet normal. Arkadaşlar bana hep “Sende şeytan tüyü mü var Allah aşkına? Nereye gitsen hep gözdesin. Baban senin adını bilerek Gözdem vermiş galiba..” derlerdi. Doğru babam da

hep bana Gözdemim derdi. Sen benim Gözdemimsin. Gözümün nurusun. Gönlümün sultanısın...

Gönlünün sultanı olmak pek fazla sürmedi babamda. Beni bir kız arkadaşımın bir kafeteryada yakalamıştı uygunsuz bir şekilde üst kattaki komşumuzun oğlu. Halbuki o da yanındaki kızla aynı terbiyesizliğin peşindeydi. Göz göze gelmiştik biran. Ne diyeceğimi bilemedim öncesi. Sonra oturup hasbihal etik. Nereden bilebilirdim ki bu hasbihalin aynısını iki gün sonra annemin ve babamın ağzından duyacağımı?

O günü hatırlamak bile istemiyorum. Sanki hiç kendilerinin suçu yokmuş gibi beni bir anda kapı dışı yapmış ve evlatlıktanda atmışlardı. O kadar kolay mı be evlatlıktan atmak? Üstünü ört, tamam artık sen benden değilsin, defol, bir daha gözüme gözükme, bu kapıya asla gelme, ölüme de gelme, benim Gözdem adında bir kızım yok artık... Siz ne sanıyorsunuz?

Yok...Yok...Yok..

Yok demekle yok olur mu? İnkâr etmekle her şey biter mi? Var olan şey örtülür mü?

Keşke köyünde kalıp bizi de o sevimli küçük yerlerde yetiştirseydin baba...Ne vardı elin Almanyasında? Bak senin Gözdemini aldı elinden. Şimdi mutlu musun? Ben senin yanında değilim, gözün görmüyor diye yok oldum mu sanıyorsun? Gözünün önünde yokum diye kalbinde de mi yok oldum?

Universiteye ilk yazıldığı gününü hatırlıyor musun baba? O gün onüç yaşından sonra benimle ilk iftihar edişin oldu. Kızın okuyacak, büyük adam olacak, çok paralı bir iş bulacak, annemin diliyle koca eline bakmayacak. Ekonomik özgür olacak...

Evet çok özgürüm. Artık çok param var. İmkanlarım çok fazla. Artık okumama da gerek yok. Okulu bıraktım. Sen beni attıktan sonra hayatım tam da filmlerdeki gibi oldu. Bir filmde baş rol almak bana şöhret verdi. Sizi bilmiyorum ama beni size şikayet eden komşumuzun oğlu Sinan sinamadaki filme gidince benimle ne kadar gurur duyduğunu, filmi çok beendiğini ve benim bir hayranım olduğunu söyledi telefonda...

Artık Almanyada yaşamıyorum. Ezan hasteriyle büyüdüğüm çocukluğumun inadına her zaman ezanları duyabileceğim, her an canlılığın olduğu İstanbulda yaşıyorum. Canlılığın inadına canlılığını yitirmiş bir mevta gibi hayattan bir beklenti içinde bulanık gözlerle bakıyorum boğaza. Herkesin imrendiği bir hayatın içinde yalnızlığı yudumluyorum kadehimden. Yaşayan bir ölü misali arada bir göğsüme giren şiddetli ağrılarımı mücadele ediyorum. Bir kurtuluş, bir el, bir ümit peşindeyim. Acaba bir el beni bu gittiğim yoldan kurtaracak ve beni bu yalnızlığımdan kurtacak mı bilemiyorum..

- Efendim! Bugün saat 12:00 de Sertaç beyle görüşmeniz var. Telefon açtı, ben gelip alıyım mı diye. Ne dememi istersiniz?

Hasretin kavurduğu yüreğimden çıkan acılardan sıyrılmak kolay olmadı benim için.

-Haa, az kalsın unuttuyordum, doktor Erdinç bey de aradı. Bugün muhakkak bana uğrasın Gözdem hanım dedi. Randövüye de gerek yokmuş. Hatta hemen gelsin felan dedi. Konsültasyonlardan bahsetti. Memografimiymiş ne bileyim bir çok şeyler söyledi. Muhakkak sizinle yüz yüze konuşması gerekiyormuş. Tamam ben söylerim dedim.

Geçen hafta göğsümdeki ağrılar için gitmiştim Erdinç beye. Şimdi sırası mıydı sanki. Ama hala ağrılarımın olması Erdinç beyi Sertaç beye tercih etmeme sebep oldu. Halbuki Sertaç beyle öğlen yemeği sonrası çok önemli bir mukaveleye imza atacaktık.

- Sertaç beye söyle, kararlaştığımız yere ben giderim. Öncesi Erdinç beye uğrayayım. Bakalım ne diyecek...

Hazırlanmam yarım saatimi aldı. Oldukça heyecanlanmıştım. Ne var ki, telefonda söylese olmaz. Bu şekilde telaşa bırakmaları ne kadar da sinir bozucu. Doktorları oldum olası hiç sevmezdim ama doktorla karşılaşmayı istemeyenlerin imamla karşışacaklarını da biliyordum. Siyah cübbeli imamlara beyaz formalı doktorları tercih ederim. Bu düşüncelerle doktorun yanına girmiştim. Beni kapıda karşılayan Erdinç bey, hemen odasına aldı.

- Gözdem hanım. Ne alırdınız?
- Neskafe
- Bir duble viski de olabilirdi.
- Mersi, Neskafe olsun.

Sekreterine iki neskafe getirmesini söyledi. Her ikimizde susmuştuk. Konuşması gereken doktordu. Bunu anlamış olmalı ki konuşmaya başladı;

-Gözdem hanım! Sizinle bu şekilde bir konuşma yapmak zorunda olduğum için özgünüm.

Doktorun burada susması beni meraklandırmış ve canımı sıkıyordu.

-Devam edin lütfen.

-Momografi sonuçlarınızı tekrar tekrar inceledik. Sizin durumunuzu çok düşündük. Bu kadar genç bir yaşta bu kadar hızlı ve çok yere dağılması sizde fibroadenom bir hastalık seyri olması kanaatini bizde uyardı. Tam üç ayrı konsültasyon yaptık. Malesef her iki göğsünüzde de kötü seyirli bir çok tümör bulduk. Muhakkak amaliyat olmalısınız. Belki iki göğsünüzü de almak zorunda kalabiliriz. Sanırım beni anlamışsınızdır. Geçen her saniyeler sizin aleyhinize...

- Aman Allah'ım! Fısıltısı çıkmıştı ağızımdan. Namludan çıkan bir kurşun gibi beynimde yer bulmuştu son söylenenler. "Kötü seyirli tümör" "ameliyat" "iki göğsünde alınabilir" Ben daha yirmibeş yaşındaydım. Ve daha bir çok yapmayı planladığım hayallerim vardı. Artık bundan sonra gelen kelimeleri duymuyordum.

Kapı açıldı. Elinde iki neskafe fincanı ile sekreter girdi. Hiç bir şey söylemeden ayağa kalktı. Ağır adımlarla sekreterin açık bıraktığı kapıdan dışarı çıktı...

AVRUPA'DA GENÇ OLMAK

Genç olmak zor ...

Müslüman genç olmak çok daha zor...

Kollektif hayattan soyutlanmış, fertlerin özgürlüğüne, istediğine göre yaşamaya dayanan bir gençlik batının oluşturduğu gençlik anlayışı.

Avrupa'nın Dine Bakışı

Hayat bir tarafa, Allah bir tarafa. Din ferdin işi, içinden yaşa. Kiliseye giden gençler kınanıyorlar...

Avrupa müslümanlarında da, domuz eti yememek, alkol içmemek...

Peygamber Ahlakı pek düşünülmez...!

Okullarda Kritik Yapmak Öğretiliyor

Soruşturmak!... Sorgulamak...! Gözle görülür halde olmak...!

Ne kazandırıyor?

Genç okumuyorsa, düşünmüyorsa, güzel bilgilerle donatılmıyorsa, hakkın üstünü örtüyorsa sonuçta ne değişebilir ki?

Okumayan gençler sonunda dini yalan sayıyor, geri kalmanın sebebini dinde görüyor.

Ruhunun gidasını ihmal ettiğinden depresyondan çıkamıyor.

Avrupa'da Allah İnancı

Wunschvorstellung – insanın istek düşüncesi ve dinin ancak psikolojik bir süreç olduğu.

Biz müslümanlar Kur'an ile inşaa olamadığımız için, düşüncelerimiz Kur'an ile gelişmediği için, biz Kur'an'ın içinde, Kur'an da bizim içimizde olmadığı için, problemlerimize çözümü Kur'an'da aramadığımız için biz Avrupalıları taklit ediyoruz. Ve zilletten çıkmanın dinden soyutlanmak olduğunu zannediyoruz.

Peki sorunlarımız neler?

1. Hedefsizlik - Navigasyon (Kur'an-ı Kerim)

2. Bilgi eksikliği - Kitabı dost edinmememiz

3. Dil – Ne Türkçe, ne de Almanca...

4. Zamanımızı boşa harcamak – Oyun, bilgisayar, internet, chat.. (Allah'ı hatırlatan şeylerden uzak yaşamak).

5. Kültür – İki kültür arasında bocalamak, bunun da kişiliğimizi ve karakterimizi oluşturmaması...
Unutulmamalı; hayat boşluk kabul etmiyor! Zihnimizi, fikrimizi ve hareketlerimizi Kur'an belirlemiyorsa, başka bir şeyle muhakkak onu dolduracağız...

6. Ailede sorunlar - Mutlu ve huzurlu bir ortam eksikliği, gençlerin huzuru dışarıda aramaları.

7. İdeallerimizin yanlış olması – Örneğimizin Peygamber olmaması ve bizim de örnek olamamız.

- Hal ve hareketlerimizle
- Giyimimizle
- Samimiyetimizle
- Konuşmalarımızla

Misyonumuzun farkına varmak! Ne mutlu “ **İşittik ve itaat ettik**” diyenlere..

Biz bu göreve layık olamazsak, Allah bu yüceliği ve güzelliği elimizden alır ve başkalarına verir.

Rabb'imizin bize ihtiyacı yok!

İNSANLIK SERÜVENİ HATAYLA BAŞLAR

Yeryüzünün gelin ve damat beklercesine hazırlanılıp Adem ile Havva'yı beklediği o günlerde, örneği olmayan insan kandı şeytana.”Biz: Ey Adem, sen ve eşin beraberce cennete yerleşin; orada kolaylıkla istediğiniz zaman her yerde cennet nimetlerinden yeyin; sadece şu ağaca yaklaşmayın. Eğer şu ağactan yerseniz her ikiniz de yalnız yapanlardan olursunuz” (Bakara Suresi 2/ 35)Onca uyarmalara rağmen şeytan onların ayaklarını kaydırdı. (Bakara Suresi 2/36) Onları Allah ile aldattı.

Ve şeytanın sözü şöyleydi; “ Şeytan... Rabbiniz size bu ağacı sırf melek olursunuz veya ebedi kalanlardan olursunuz diye yasakladı, dedi.” (Araf Suresi 7/ 20)

İnsan neden melek olmak istemişti ki?

Halbuki az evvel kendisine itaatle mecbur edilmemiş miydi bütün melekler?

Ve şeytani da, gururu itaata engelleyip, büyüklük taslayarak direndirmemiş miydi ki?

Evet! İnsanlık serüveni başlıyor ve Rabbimın uyarısına karşı ilk insan olan Adem, örneği olmayan Adem kendisine apaçık düşmanı olan şeytana uyuyor ve hata yapıyor. Lakin sonunda hatasını anlayıp yine gidilecek tek kapısı olan Allah'ın kapısına sığınıyor.

İşte bu sığınmadır Adem'i yani insanı şeytandan ayıran. Şeytan yaptığı hatanın suçunu Rabbına atarken (Hicr 15/ 39), Adem yaptığı hatayı üzerine alıyor ve tevbe ediyor Tevvap olan, merhameti bol olan Allah'tan. (Bakara 2/ 37)

O gün bu gündür bitmeyen bir mücadele başlıyor şeytanla. O, cennetten kovulmasına sebep görür Ademi ve evlatlarını.

Adem'de dua etmiştir, şeytan'da. Rabbı her ikisini de kabul etmiştir. Adem affi dilerken Yaradanından, şeytan kıyamete kadar yaşamayı dilemiştir. Ve bunu dilerken hitabı Rabbim'dır. Yani şeytan, Allah'ı inkar etmemiştir. Bilakis sahibinin, yaradanının, besleyenin, her şeyini borçlu olduğunun Allah olduğunun bilincindedir. Ne yazık ki bu bilgi onu kurtarmaya yetmeyecektir. Çünkü o uzun ömür dilemiştir. Bunu da iyi işler yapmak için değil kötü amellerinde kullanmak için istemiştir.

“(İblis) Rabbim! Öyle ise (varlıkların) tekrar dirileceği güne kadar bana mühlet ver, dedi. Allah: Sen bilinen bir vakte kadar mühlet verilenlerdensin, buyurdu.” (Hicr Suresi 15/ 36,37,38)

Ve sonraki ayetlerde de kendisini azdıranın Allah (c.c.) olduğunu iddia ederek kötü emelini gizlemedi;

“ ...Ben yeryüzünde onlara (günahları) süsleyeceğim ve onların hepsini mutlaka azdıracam! Ancak onlardan ihlaslı kulların müstesna. (Hicr Suresi 15/ 39,40)

Örneği olmayan Adem'in yaşadığı ve cezasını da “sıkıntı çekerek nimetlere kavuşmak” olduğu unutulmamalı. O'nun örneği yoktu. O ilkti. İlk olmak her zaman zordu. Lakin bizlerin örneği var. Biz ilk değiliz ve zorluklardan yalnız geçmiyoruz.

Hayat önümüze daima iki seçenek sunar: Ya şeytan gibi ya da Adem gibi olmak.

Adem gibi olmayı seçenler Adem gibi hareket edenlerdir. Hata bizler için. Mesele o ki , hatalarımıza bir suçlu armayalım. Hata yapmayanın güzele ulaşması zordur. Hatalar, zorluklar, mücadeleler, hastalıklar insanın olgunlaşması içindir. Kendisini çok yücelerde görmemesi içindir. Allah'ı unutmaması, nefisini ilahlaştırmaması içindir.

İnsan kendini ilahlaştırırorsa hayatın kendine sunduğu imkanlardan şeytan mantığıyla faydalanacak ve sonunda bu bilginin, servetin, makamın, sağlığın, güzelliğin vs. kendisindeki bir özellikten dolayı verildiği düşüncesine kapılıp, üstünlüğü kendi üzerine alacaktır.

Ebediyet duygusu içine yerleştirilmiş ve ebedi yaşama arzusu içine yerleştirilen insan bunu filimlerine de konu yapmıştır. “ In Time” başlığıyla yapılan film bunu en güzel yansıtan film olmuş kanaatimce.

Ölmek ve yok olmak!

Hayata bu kadar bağlı olan insan, hayatın en acı gerçeğine kendini nasıl yakıştırabilir ki?

Ölümlü dünyada ölümsüz gibi yaşamak ancak filimlerde oluyor. Konusu tamamen insanın ölümsüzlük isteğini tatmin etmek için olan filmin etkisini üzerimden atamadım. Kollarında saat şeklinde para gibi kullandıkları zamanları, hayatın ne kadar da çabuk geçtiğini simgeler nitelikte. Zamanın içinde insanın yaşayabilecekleri gerçekten çok sınırlı.

Çok hızlı geçen zaman diliminde zamanla yarışan zaman fakiri insanlar, diğer tarafta da zamanla derdi olmayan, bir milyon yıla varıncaya kadar zamanı olan, ekonomiyi elinde tutanlar misali zaman zenginleri.

Yemeklerini, tatillerini, oturduğu evlerini, bindiği arabalarını, telefonlarını hasılı herşeyi kollarındaki zamanlarıyla ödeyen zaman fakirleri, zamanları kalmayınca hemen ölüyorlar. Küçük bir dokunuş yetiyor zaman hırsızlarına. Ve çalınan zaman, insan hayatını sonlandırabiliyor filimde. Para ile aynı kefeye konulmuş olan zaman, ne kadar değersizleşiyor zamanlarının kıymetini bilmeyenlerin yanında.

Hayat da bu film misali zamanlarını, paralarını ve bilgilerini iyi kullanmayanlara acı akibetler hazırlıyor.

Boş zamanında zamanın kıymetini bilmeyenler; meşguliyetleri arttığında sorumlulukların altından kalkamayanlardır.

Parası elinde var ve fakiri gözetmeyenler; isteyeniyi geri çevirenler Rabbe sırt çevirenlerdir.

Bilgisini, ilimini değerlendiremeyenler; düşenler ve kalkamayanlardır. Yaptıkları hatalara her zaman suçlu arayanlardır. Yani şeytanın mantığını kullananlardır.

Demem o ki, şeytanın mantığı iflas etmiştir. Sonu bellidir; ateş ve acıdır. O acıyı tekrar yaşamak için tekrar ete kemiğe bürünmektir. Yalan vaadlerle bir yere varılmayacağı gerçeğini görenler içindir bunca örneklikler. Bize düşen; görmek, yaşanan olumsuzluklardan ibret almak ve bir daha hata yapmama gayretinde olmaktır.

ÖYLE BİR GEÇER ZAMAN Kİ..!

Yıllar ne kadar da çabuk geçti böyle, yaş 40 oldu. Olgunluk çağı...Hz. Muhammed (s.a.v.)'e, Efendimize peygamberliğin verildiği, bize göre O'nun hayatının yeni başladığı

yaş... 1400 küsür yıl önce yaşayan ve ayrıca arap biri olan bir kişiyi tanır mıydık, bu yaşta elçilik görevi verilmeseydi? Tarihin eskitemediği, aleyhinde kötü hiç bir şey bulamadığı kişiyi...

İşte sen, O'nun yaşındasın. Tam 40 yaşında...

Hey gençler! Ne kadar da ileri bir yaş değil mi? İnanmıyacaksınız ama ben de hala inanamıyorum yaşımın bu kadar ilerlediğine...

Zaman mı bu kadar çabuk geçen, yoksa bizler miyiz buna alışamayan?

Allah'ü Teala (c.c.) Ahkâf suresinin 15. ayetinde ruhun olgunluk çağı olarak niteler 40 yaşını. Abdullah oğlu Muhammed (s.a.v.)'in ,abd olan Muhammed'in ve Musa'nın elçilik yaşlarını..

Bedenin tamamen erdiği, artık büyümesinin bittiği 23 yaşı görmemezlikten gelenler, ne yapsalar da artık bedenen büyüemeyeceklerdir.

Aklın da kemâle erdiği yaşın 33 olduğunu söylerler. Cennette her kesin de bu yaşta olacağı düşüncesi hâkimdir kadim anlayışta. Aklını bu yaşa kadar kullanmayanlara, mevcut durumları, biraz olsun düşünüp yaşanan olumsuzluklardan güzel sonuçlar çıkaramayanlara ne getirisi olacaktır ki bu 33 yaşın?

Ya kırk yaş? Kalbin olgunluk çağı !!!

Kalbin olgunluğu da ne demek?

“...Size düşünecek kimsenin düşünebileceği kadar bir ömür vermedik mi?...” (Fatır suresi 35/ 37)

Aklı başına almaya yetecek kalbi olana yani sevene, sevilene, sevindirene Rabbimin verecekleri çok şey var.

Gözlerini güneşe kapayana güneş neylesin?

Onlar ki, sözü dinlerler ve onun en güzeline uyarlar. İşte onlar Allah'ın kendilerini doğru yola ilettiği kimselerdir ve onlar akıl ve gönül sahipleridir“ (Zümer Suresi 39/18).

Akıl ve gönül sahibi olmak gerek...

Akıllı olmak, gönlünü güzelliklerle doldurmayı gerektirir şüphesiz....

Bu 40 yaş sendromunu bir de hayvanlar aleminden bakalım mı?

Çok şaşırılmışım ömrü kuşlar aleminde en uzun olan kartalın hayat hikayesini okuduğumda..70 yaşa kadar yaşama şansını elde edebilmek için 40 yaşında ciddi bir karar vermek zorundadır kartal. Çünkü 40 yaşında avını kavradığı pençeleri sertleşmiş, gagası uzamış ve göğsüne doğru kıvrılmış, kanatları yaşlanmış ve ağırlaşmıştır. Artık bu kanatlar onu taşıyamaz durumdadır. İşte 40 yaşında vereceği karar, onu hayata tekrar

bağlayacak ve yaşaması için gerekli olan pençelerini, gagasını ve kanatlarını geri verecektir.

150 gün süren zorlu bir süreçte, bir dağın başına gidecek ve gagalarını sert bir şekilde kayaya vuracak ve gagasını kökünden söküp düşürecektir. Yeni çıkan gagasıyla pençelerini yerinden sökecek ve kartlaşmış tüylerini de bu pençeleriyle yolacaktır.

Bir dağa çekilişinden tam 5 ay sonra, kartal 20 ya da daha fazla yıl yaşayacak kadar yaşamaya hazırdır. Artık kartal, hayata yeniden başlamak için çıktığı dağdan, yeniden doğuşun uçuşunu yapacaktır.

Evet! Dağlara inmek için çıkılır. O (s.a.v.)'da 35 yaşında çıktığı hıradan tam 40 yaşında inmemiş miydi?...

Adaletin yok olduğu, insanların ezildiği, haklarının çiğnendiği, orman kanunlarının bile bu kadar vahşi olmadığı bu insanlığın dertlerini dindirmek için inmemiş miydi o dağdan?

Ey örtüsüne bürünen! Sen ey içine kapanan! Kalk ve insanları uyar (Müddesir 74/1-2) dememiş miydi yüce Yaradan?

İnsanın illaki ezilmesi mi gerek, illa ki haklarının elinden alınması mı gerek, illa ki canının çok yanması mı gerek gerçekleri anlamak için?

Ey genç..!

Söyler misin daha kaç bahar geçecek?

Daha kaç defa haksızlığa uğrayacaksın?

Kaç defa gözünün önünce bunca cinayetler işlenecek?

Vücudunun kemâle erdiği günden sonra boşuna uğraşma bedeninle...Hazırlık yap aklının kemale erdiği yaşa ki, kalbinin kemâle erme yaşı olan 40 yaşında hazır ol hayatın sana vereceği sorumluluğa. Bil ki bu sorumluluğun farkında olanları, bu hayat mutlu ve başarılı kılacaktır.

Asıl başarının Hak katında olduğunu unuttuğumuz gün, bahanelerimizin arkasına sığınan acizler olmuşuzdur. Yapmamak için, anlamamak için, vermemek için, gelmemek için insanın o kadar çok bahanesi vardır ki...

Bakmak gerek hayallerimize!

Rüyalarımızda neler var?"

Takıntılarımız neler?

Ya isteklerimiz!!!

Nelerin peşinde koşturuyoruz?

Kavgamız ne kavgası???

Bütün bu bahaneler ya bizim için ayak bağıdır ya da asıl yere varılmak istenen hedef açısından birer sebeptir der değerli hocam Hüseyin Kerim Ece...Devamında da “ Sebepleri kullanarak yüce bir amaca doğru yürüyenleri kutlamak gerek. Oynamamak için yerin darlığını ileri süren anlayış, hayatı amaçsız yapar. Halbuki amaçsız hayat değer açısından kaybedilmiştir. “Hayatı emanet bilen zihniyet, onu gereksiz bahanelerin kucağına atmaz“ der.

Hayatımızı bahanelerimize kurban etmemek gerek. O kadar çok bahanelerimiz var ki güzeli yaşamamak için.

Acaba bu bahanelerimiz bize yardımcı olacak mıdır, o büyük günde?

O din günün de?

O hesap günün de?

O borçluların borcunu ödediği günde?

Söyler misin genç, senin olan ne var ki bu dünyada?

Malının, mülkünün çokluğu ile anlatılan Sultan Süleyman'a bile kalmayan bu dünyanın sana kalacağını mı sandın ey genç...

Ya da hep genç kalacağını mı sandın?

İsmi hatırlayamadığım Erzurumlu bir büyüğümün sözü hep gözlerimin önünde ; “ Ruhu seversiniz, o Allah'ındır. Bedeni seversiniz, o toprağındır. Malı seversiniz, o da varislerinizindir. Dünyada iki şeyin ardından koşup durursunuz, bir türlü de kavuşamazsınız; huzur ve rahat....,,

Gerçek huzur ve rahatın adresi belli. Rabbim! bizleri adresi, yeri ve girenleri de belli olan yere girmeyi nasip et. Bunun için de gayret edenlerden et. Şüphesiz sen kullarından dileyene ve gayret edene lütfu bol olansın.

“... Nihayet tam olgunluğa erişip 40 yaşına ulaştığında “ Rabbim!“ der, “ bana ve ana babama sevk ettiğin nimetler için şükretmemi ve rızanı kazanacak iyi ve yararlı işler yapmamı nasip eyle; ve bana bağışladığın neslimi de iyilikde daim eyle; işte ben yüzümü sana döndüm ve artık ben sana teslim olanlardan biriyim“ (Ahkaf Suresi 46/15).

KUR'AN ESENLİĞİN YOLU

“Allah, [insanı] huzur ve güvenlik ortamına , esenlik yurduna çağırmakta ve dileyeni dosdoğru bir yola yöneltmektedir“ (Yunus suresi 10/ 25).

KUR'AN İNSANI EN DOĞRUYU YAŞATAÇAK VE MUTLU EDECEK BİR YAŞANTI SUNAR...

Siz ey imana erişenler! Her ne zaman sizi, size hayat verecek bir işe çağırırsa, Allah'ın ve (dolayısıyla) Elçi'nin bu çağırısına icabet edin; ve bilin ki, Allah insanla kalbinin [meyilleri] arasına müdahale etmektedir; ve sonunda O'nun katında bir araya getirileceksiniz (Enfal suresi 8/ 24).

TEFHİMÜ-L KUR'AN'DAN;

“19. 21-23. ayetlerde, müminler, münafıklar gibi davranmamaları konusunda uyarılmışlardı. Burada ise böyle yapmamanın çaresi sunulmaktadır. İki yüzlü davranışa karşı en etkili silah, Allah'a ve ahiret gününe duyulan inançtır. Eğer bir kimse herşeyi bilen -o gizli niyetleri, arzu ve istekleri, kalblerdeki gizli düşünceleri bile bilir- Allah'a hesap vereceğine ve en sonunda O'nun huzuruna döndürüleceğine samimiyetle inanırsa, böyle iki yüzlü bir davranışta bulunmamak için elinden geleni yapacaktır. İşte bu nedenle Kur'an, münafıklık hastalığını tedavi eden bir ilaç olarak imanın bu iki temel ilkesine tekrar tekrar değinir”.

ÖRNEK İNSAN OLMAK..!

Her insan kendi isteklerini, arzularını, inançlarını, düşüncesini, beklentilerini başka insanlara en kısa sembollerle anlatır. İnsan, semboller kullanan bir mahluktur.

Peki bizim sembollerimiz nedir?

Kılık kıyafetimiz; cinsiyet, kişilik, inanç, kültürün belirlenmesinde baş sebep değil midir? İsimlerimiz inaçlarımızın simgesi değil midir?

Başörtü de bir semboldür. Dini bir sembol. Siyasi değil. Hayat tarzının, inancın, ahlakın, kişiliğin sembolü...“ Ben müslümanım, diğer insanlardan müslüman muamelesi görmek istiyorum“ demektir. Ve bu Allah'ın belirlediği bir semboldür.

İstisnasız bütün semboller diğer insanlara kendini tanıtmak için kullanılır. Nitekim semboller bir araçtır. Kendini tanıtan, son derece işe yarayan araçlardır. Eğer araç olmaktan çıkartılıp amaç olmaya dönüşürse sorun olur.

Müslüman ismi bir semboldür. Bir araçtır. Amaç haline gelirse cennete gideceğine kesin gözüyle bakılır.

Cennetlikler bellidir. Sorumluluğunun bilincinde olan, Allah'a karşı saygısından ve sevgisinden dolayı hata yapmaktan korkan, dengeli, kötü huy ve davranışlardan uzak duran...

Cehennemlikler de bellidir. Sorumluluğunun farkında olmayan, olumsuz, yüz çeviren, azgın, hayasız, iyiliklere ve nimetlere karşı inkârcı, cimri, müsrif, günahkâr...

Cennetlikler: Mü'minler

Cehennemlikler; Müşrikler, kafirler, münafıklar.

Mü'min olmak için Allah'a bir olarak inanmak, inancıyla ve hayat tarzıyla teslim olmak gerek. Allah'a kulluk etmek gerek.

O zaman bizler İslami emirleri ve nehiyleri vasıtayı (araç) ve gayeyi (hedef) çok iyi bilmeliyiz.

1) Gaye, amaç, hedef: Allah'a ve ahirete iman. Bu hayatımıza anlam katar. Allah mefhumu yoksa var olmanın hiç bir anlamı olmaz.

Ahiret hayatı adil bir hayatın olmazsa olmazıdır. Yoksa zalimin yaptığı yanına kâr mı kalacaktır?

2-) Vasıta ; Allah'a ulaştıran bütün hareketlerdir. Bizi iyiliklere götürecek ve kötülüklerden alıkoyacak ritüel olan *namaz*, temizleyecek, takvaya eriştirecek olan *oruç*, merkezde Allah'ın olduğunu, kardeşliği anlatan *hac*, hakikati, hikmeti anlamaya vesile olan, Allah'a yaklaştıran *peygamber*...

Kamil anlamda Allah ile kul arasındaki ilişkiyi sağlayan vasıta örnek peygamberdir. Bütün bunlar birer semboldür ve hidayet aracı olarak kullanmazsak sonunda sapkınlık olur ve tapılabilir.

Peygamberimiz (s.a.v.), insan olarak aramıza model olarak geldi. Kul olarak...Tepeden bakan değil, yanımızda...Zahmet olmak için değil, rahmet olmak için... Arkadaş peygamber...İçimizden biri ... Lider, komutan, aile reisi peygamber...

Peygamberimizin kapsayıcı bir boyutu var. O sadece ibadetlerde model değil hayatın her anında modeldir. Ticarete, ailede, benlik kişilik oluşturmada, Rabbimizle, tabiatla, akrabalarımızla, kainatla ilişkilerimizde...

İhanete uğrama ihtimalimiz olmayan Peygamberi örnek alırsak hem bu dünyamız, hemde ahiretimiz kurtulur. Eksiği, yanlışı, yamuğu yok. Tanıdıkça daha çok seveceğimiz bir Peygamber...

Bugün benim yerime Rasulullah olsaydı ne yapardı? Ne anlatırdı? Ne yazardı?

Hepimiz böyle düşünmüş olsaydık herbirimiz Rasulullah gibi olurduk. Bütün dünyanın çehresi değişirdi, tıpkı Rasulullah (s.a.v.) efendimizin yaşadığı asrı saadet yılları gibi...

Modern insan herşeyi sıradanlaştırdı. Hikmeti kaybetti. Herşeyimiz var ama ruhumuz, sevdamız, coşkumuz, mutluluğumuz, hedefimiz yok. Çünkü insan kendini tanımadığı için mutsuz, umutsuz. Rüzgârın önündeki gazel gibi...

Dünyada hiç bir bedeli olmayan insan, kendi değerini bilememiş ve birilerinin kendisini köleleştirmesine, kullanmasına, yönlendirmesine izin vermiştir. Değerimizi korursak kendimizi kullanırmayız. Cebimizdeki 100 lirayı koruyoruz, niçin? Onun bir değeri var. Düşünmeliyiz, bizim 100 lira kadar değerimiz yok mu ki korumuyoruz?

Sonuç: Ne mi yapalım böyle olmamak için?

Sadece bir iradeye, Allah'a kulluk edelim. Ahirete, hesap vermeye hazır olalım. Peygamberi örnek alalım. Gerçek mü'min olma yolunda çaba harçayalım. İmanımızı taze tutalım.

İman nasıl taze tutulur?

İmanımız canlı tutmanın imkanı biziz. Birlikte olarak, iman ettiklerimizi konuşarak, müzakere ederek, araştırarak, okuyarak...Gaflete düşmeyerek...

Gafletten uyanmak nasıl olur?

İnsan nisyan kökünden gelir. İnsan unuttur. Unutabiliriz. Unuttuğumuzu farkedip hatırlamalıyız. Zikretmeliyiz. Allah'ı merkeze koymalıyız. İbadetler gafleti ortadan kaldırır. Ölümde bütün lezzetlerin geçici olduğunu hatırlatır. Bunun için çok soru sormalıyız. Allah'ı anlamak için bütün sorular sorulabilir. Sorunun anlam kazanması bilgi ile olur. Bilgimize son noktayı koyarsak insanlığımız biter. Tüm bilgilerimizin sonunda virgül vardır. Nokta yoktur.

Kötümser duyguları hak ile meşgul ederek götürürüz. Vermeliyiz. Vermezsen alıcı durumuna düşeriz. Oysa Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz " Veren el, alan elden üstündür" dememiş miydi?

Kulağı olana verecek sözümüz, sözü olana verecek kulağımız olsun. Gayret edip üretelim. Hayatın coşkulu olması, gayret edip üretmekle olur...

Bunun için illaki sabır şart. Nasıl mı?

Sabır: İleriye doğru adım atamadığımız yerde geri dönmemektir.

3 aşamada sabır olur.

1-) Günah işlememekte direnmekle,

2-) Salih amel işlemekte direnmekle,

3-) Bütün içten ve dıştan gelen sıkıntılara direnmekle...

Unutmamak gerek. Sabrın içinde de cihat vardır.

Salt bilgi önemli değildir. Önemli olan onun gereklerini yerine getirmektir. Peygamberimizi bilmek yaşamayı gerektirir. Peygamberden hareketle Kur'an'a ulaşmazsak başka bir örnek meydana çıkabilir. Buda başarının, mutluluğun, huzurun, ümidin, baştan kaybıdır...

Arap atasözü: Birşey ki haddini aşar, zıddına gider.

Gerçek mü'min olma yolunda, Rabbim çabalarımızı nasip etsin... (Amin)

GEL EY GENÇ..!

Peygamberimizin (s.a.v.) nadide ashablarından olan Ebu Derda (r.a.) beraberliklerinin akabinde Hz.Muhammed'in (s.a.v.) gözlerini göğe dikip şöyle dediğini rivayet etti;

-Gün gelir ilim insanları terkeder. İnsanların ondan hiç bir nasibi kalmaz.

Ziyad bin Lehid el-Ensari sordu;

-İlim bizi nasıl terk edebilir ki? Bu Kur'an-ı okuyoruz ve bundan böyle de vallahi okuyacağız. Hanımlarımıza, oğullarımıza da okutacağız.

Hız.Peygamber cevap verdi;

-Bende seni Medinelilerin en akıllısı sanırdım ey Ziyad! Yahudilerin ve hristiyanların da ellerinde Tevrat ve İncil yok muydu? Onlara faydası olmadı."

(Tirmizi, ilim 5; İbn-i Mace, Fiten 26; Müsnet, 4/140; Darimi, 1/87)

Ne hazin bir durum ki, şuan eller de Kur'an da yok. Tamam...Okunan bir Kur'an var lakin manası bize kapalı ...Okunan bir Kur'an var lakin, sırf sevap kazanmak için, sayı tamamlamak için, anlaşılmadan ... Perşembeler, özel günler ve ölümlerin arkasından okunan bir Kur'an...

Anlaşılmayan bir kitabın ne getirisi olabilir ki?

Anlaşılsın diye Peygamberin kavminin dili ile inen Kur'an'a kendi anladığı dille yaklaşmayan, ne anlar ki içindeki binlerce hikmetten...

Nasıl beklenir ki, okuduğunun kalbinde yer etmesi?

Kalbinde yer etmeyen bir bilginin, düşüncelerini etkileyip, bakış açısını değiştirdikten sonra bedene etki yapması imkansızken...

Ey genç! Necip Fazıl'ın aradığı ve hala aranan genç!

Bir gençlik, bir gençlik, bir gençlik...

"Zaman bendedir ve mekân bana emanettir" şuurunda bir gençlik! Dininin, dilinin, beyninin, ilminin, ırzının, evinin, kininin, öcünün davacısı bir gençlik. Halka değil, Hakka inanan, bir gençlik...

Zaman bende, mekan bana emanet...

Ne geçirilen zamanların farkında, ne de verilen herşeyin emanet olduğunun farkında...

Ey genç! Neredesin? Ne zaman gelecek ve ne zaman kulak vereceksin Necip Fazıl'a...Bekliyoruz şu sözleri söylemeni;

- Annesi, babası, ninesi ve dedesi de içinde olsa gelmiş ve geçmiş bütün eski nesillerden hiç birini beğenmeyen, onlara "Siz güneşi ceketinizin astarı içinde kaybetmiş marka

Müslümanlarısınız! Gerçek Müslüman olsaydınız bu hallerden hiçbiri başımıza gelmezdi!" diyecek ve gerçek Müslümanlığın "ne idüğünü" ve "nasılını " gösterecek bir gençlik..."

Gerçek müslümanlığa ne kadar da hasret bu insanlık... Bu bunalımdan, bu isyanda kurtaracak sizlersiniz...

Daha ne kadar görmemezlikten geleceksiniz?

İsyan bayrağını çeken bu acizlerden olmamak için bir gayretiniz olmayacak mı?

Bu isyan edenlere bir çift sözünüz olmayacak mı?

İçim yandı. Dıştan tanıdığım, gördüğümle karar versem hiç bir probleminin olmadığı kanaatine vardığım bir hanımın sorduğu soruyla... Allah'a isyan bayrağını çektiğini görmek ne de acıttı beni...

-Neden benim başıma geliyor bütün bunlar, ben nerede hata yaptım ki bana bu büyük imtihanı yaşıyor Allah? diye soran hanımı ikna etmenin ne kadar zor olduğunu bir bilsen...

Hasta çocuğu ile uğraşmak ve kayınvalidesiyle anlaşmamamak ne kadar da acı olsa isyan mı ettirmeli bu kadar imkanları sunan Rabbine?

Mutluluğun, huzurun tek sahibi olan Allah'tan başkasında istemenin hiç bir getirisi olmadığını ne zaman anlayacağız?

Ne zaman Allah'a kulak vereceğiz;

"...Hoşunuza gitmeyen bir şey sizin için hayırlı olabilir.Yine sevdiğiniz bir şey sizin için şer olabilir. Allah bilir siz bilmezsiniz " (Bakara suresi 2/216).

Ne zaman Allah'ın bilgisine sığınıp, O'na tam güven içine gireceğiz?

O hanıma çok önemli bir iş bağlantısı yapan ve bunun için randevusuna yetişmek için koşturan bir beyin hayat hikayesini anlattım. Uçağını kaçırın, çok üzülen beyin tam evine geldiğinde haberlerde bineceği uçağın düştü haberinin ne kadar rahatlattığı her birimizin de malumudur şüphesiz. Lakin hikaye bu ya, bir adım ilerisi, ahirette ki durumu da anlatılır devamında, o gün aynı uçakta düşenlerin hepsinin cennetlik olduğu...

Varın gerisini siz düşünün şimdi. Başımı güzel, sonu mu?

"Cenab-ı Allah (c.c.) hiç kimseye kaldıramacağı bir yük yüklemeyiz, demek ki sen kaldırabileceksin ki, O sana bu güzel hediye bahşetmiş. Sen bakış açını değiştir. Hem kendini hem de etafındakileri mahvedersin bu şekilde, dedim.

Tatmin olmuş muydu bunu bilemem ama şu sözüm O'nu çok etkiledi. "Sen bu şekilde isyan etmekte ve Allah'ım artık takatim kalmadı, al yavrumu elimden diyorsun" dedim. Birden titredi. Ana yüreği, kaldırabilir mi oğlunun yokluğunu hasta da olsa?

Hız.Muhammed (s.a.v.) bu durumu çok güzel anlatır bize. Eğer mü'min olma yolunda gayretimiz olursa etkisi olacaktır bu sözün...

"Mü'minin durumu gerçekten gıpta edilmeye ve hayranlığa değer.Çünkü her hali kendisi için bir hayır vesilesidir. Böylesi bir durum sadece mü'minde vardır. Mü'min sevinecek olsa şükreder, bu onun için hayır olur. Başına bir bela gelecek olsa, sabreder, bu da onun için hayır olur" (Müslim; Zühd/ 64).

Eğer genç bütün bunları sen, ben ve arkadaşların anlatmazsa, bilmeyenler ele alırsa ne olur bu insanlığın hali? Mevcut durumlardan gör ey genç!

Tembel değilsen, kötü arkadaşın yoksa, örneğini de güzel seçtiysen bil ki yapamayacağın yoktur. Yeter ki iste...Yeter ki talip ol...Yeter ki gayret et...

Gel ey genç! Daha kaç bahar geçecek... Daha ne bekliyorsun???

DOĞRU YOLUN DOĞRU YOLCUSU OLMAK

Bir zamanlar bir genç, bir Bilgeye öğrenci olmak ister. Hedefi onun gibi bilgili olmaktır.

-Sen bunu başaramazsın, der Bilge. Bana öğrenci olmak zordur.

Ama genç kararlıdır ve bu bilgeye öğrenci olmak hayalidir. Kendisinden ne isterse yapmaya hazırdır. İlk vazifesini şu şekilde verir hocası;

- Bir yıl boyunca kim seni kızdırmaya çalışırsa ona bir lira verecekin.

Genç söyleneni yapar. Bir sene boyunca kendisini öfkelendirene bir lira verir. Bir yılın sonunda genç tekrar hocasının yanına gelir ve bundan sonraki vazifesine hazır olduğunu söyler.

-Önce şehre gir ve bana biraz yiyecek al, der hocası.

Genç yanından ayrılır ayrılmaz bilge dilenci kıyafetine bürünüp kendisinin bildiği kısa bir yoldan gençten önce şehre ulaşır. Gencin geçeceği yola oturur ve genci bekler. Tam genç yanından geçerken dilenci görünümündeki hocası ona hakaret etmeye başlar. Başkalarının duyacağı şekilde onun ne kadar aptal görüldüğünü söyler. Ama gençte hiç bir öfke işareti yoktur.Tam aksine;

-Ne kadar harika! Diye karşılık verir sakın bir sesle. Tam bir yıl bana hakaret edenlere para ödemek zorunda kaldım. Şimdi tek kuruş ödemek zorunda değilim, der.

Bunun üzerine dilenci kıyafetini çıkararak hocası bizlere de ibret olsun diye şöyle söyler;

-Başkalarının ne dediğine aldırmış etmemeyi başaran bir kişi, bilgelik yoluna adım atmış demektir. Eminim ki sen, bundan böyle hakaretlere aldırmış etmeyeceksin. Ve doğru bildiğin yoldan asla şaşmayacaksın.

Doğru yolun doğru yolcuları olmak ancak bu şekilde olur. Doğru bildiğin yolda yalnız kalacağını da bilsen dönmemekle...Bu kişiliktir. Bu karakterdir. Bu kalitedir. Bu kararlılıktır. Bu istikamettir. Bu ne istediğini ve bu isteklere cevap vereni bilmektir.

Yol yolcu içindir. Ve bu yollar ancak dürüstleri ve erdemli hareket edenleri doğru yola götürür.

Dünya iki kapılı bir han ise, bizlerde bu iki kapılı hanlardan geçen yolcularsak ancak doğrulardan ve dürüst hareket edenlerden olmakla kazasız belasız bu yolu sonlayabiliriz.

Kazasız belasız bu yolu sonlamak ne demek diye sorulsa, zemininden ırmaklar akan cennetlere kavuşmak derim. Rabbim Hac suresinin 14. ayetinde şöyle buyurur;

“Şüphesiz ki Allah iman eden, dürüst ve erdemli davrananları zemininden ırmaklar çağlayan cennetlere yerleştirecektir: Zira Allah dilediği şeyi mutlaka gerçekleştirir ” (Hac Suresi 22/14).

Zemininden ırmaklar akan cenneti ahirete mal edenler yanılırlar kanaatimce. Rabbim daha gören gözlerimize de sunar zemininden ırmaklar akan cennetleri...Bir verince bin veren verimli toprak hükmünde olan kendimizi, ailemizi, işimizi ve bu dünyada ki herşeyi...

Hani o alemde demiyecek miydik (inşalah)“bu bizim tattıklarımızdan” diye. Meyvelerden, zinetlerden, saraylardan, ırmaklardan diye...Tıpkı dünyadaki gibi demiyecek miydik?

Bu dünyadan cennetine kavuşamayanlar, cenneti huzura eremeyenler, kalp mutmainliğine eremeyenler, o alemde nasıl diyecekler “bu bizim tattıklarımızdan “diye?

“Cehennemde odun yok. Odununu yanında götürürsün “ diye bir söz duymuştum. Pek de yabana atmadım bu sözü. Gerçekten böyledir diye düşünmeden geçemedim Cenab-ı Allah’ın blöf yapmadığı cehennemini...Nasıl ki cennet güzelliklerle doluyorsa, cehenneminde çirkinliklerle dolu olduğunun farkında olarak...

“De ki: Herkes kendi tasavvur ve aklının verdiği istikamet üzere eylemde bulunur. Bu durumda kimin doğru bir yol tuttuğunu Rabbiniz daha iyi bilendir” (İsrâ Suresi 17/ 85).

Hasılı herkes kendine yakışanı yapar. Aklında ne varsa işinde de o vardır. Bu yüzdendir ki insan söylediklerine dikkat etmelidir. Çünkü söylemler düşünceleri etkiler.

Düşünceler, duyguları, duygular da davranışları etkiler. Söylemlerimiz davranışlarımızı etkilemiyorsa ne yapmalı?

Demem o ki; İnsan nereye gitmek istiyorsa oraya gidecektir. Gideceği yerin cezası ya da mükafatı kendisine aittir.

Peygamberimizin nadide ashablarından İbn-i Mesud der ki; “ ilim çok bilmek değil, Allah’a karşı esas duruşu bozmamaktır.” Esas duruşa sahip olmak gerek. Ezilmeden, bükülmeden, dostoğru olarak, sadece her şeyin yegâne sahibine el açarak ve sadece O’na kulluk ederek...

O zaman sınırdaki kulluk etmemek gerek.

“Yine insanlardan kimileri de vardır ki, Allah’a (iman ve küfrü birbirinden ayıran) sınırdaki kulluk eder; öyle ki, bir iyilik dokunsa onunla tatmin olup sevinç duyar; fakat başına bir musibet gelse yüzüstü dönüverir; dünyayı da ahireti de kaybeder; nitekim telafisi en zor kayıp da budur” (Hac Suresi 22/ 11).

Öyle ya sonuçta hem bu dünyayı, hem de ahireti kaybetmek var... Dünya geçici de kalıcı olan ahirete ne demeli?

Ahirette hep acı çekmek var. Hiç dinmeyen ağrılar var. Hep açlık ve acıkma var. O acıları tekrar duymak için tekrar ete kemiğe bürünmek var. Yok olan sadece yokluk...

Durum bu kadar vahimken, dünya ve ahiret saadeti tehlikedeysen; nasıl olur da rahat olunur ki?

Nasıl olurda bizi gören ve her yaptığımızı kayda alan Allah yokmuş gibi yaşanır ki?

Nasıl olurda mutsuzluğa, huzura, cennete giden bu kutlu yola yolcu olunmaz ki?

Eğer bir gün Allah’tan başkasından yardım diler ve ondan istemeye başlarsak, O (c.c.) bize yardım etmeyecek ve bizim elimizden islam nimetini alacaktır. Ve bizim başımızdakileri bize musallat edecektir.

Aman Allah’ım! Nedir bu dünyanın hali? Yoksa ayetinde buyurduğunla karşı karşıya mıyız?

“Bir ülkeyi helak etmek istediğimizde, o ülkenin zenginlik sebebiyle şımarmış elebaşlarına (iyilikler) emrederiz; buna rağmen orada kötülük işlerler. Böylece o ilke, helaka müstehak olur; biz de orayı darmadağın ederiz” (İsra Suresi 17/ 16).

Yalnız sana ibadet eder, yalnız senden medet umarız Ya Rabbim...Bizleri doğru yola ilet, nimet verdiklerinin yoluna, gazaba uğramışların ve sapıtanların değil...(Amin)

21.YÜZYILIN MÜSLÜMAN GENÇLERİ

Gençlik! Allah'ın bize verdiği en güzel nimetlerden biri. Diğer nimetler gibi ancak bizden gidince değerini anladığımız gençlik..!

Gençlerle beraber olmak, genç gibi düşünmeyi daha doğrusu gençliğimi unutturmuyor bana. Ne kadar zaman geçse de, ne kadar yaş kırka varsada genç olmak güzel, gençlerle olmak güzel...

İşte böylesi bir mutluluğu yaşattı Rabbim bana, kırk yaşında, tam kırk gençle Hollanda'da bir orman evinde. Bu ne tefavuk. Yaş kırk ve tam kırk genç...Kırk gençle 1995`de Arafat`ta yaşadığım duyguların aynısını yaşamak ne büyük saadet, ne güzel bir duyguydu. Rabbimize ne kadar şükretsem, hamd etsem az. Rabbim gören gözlere, anlayan kalblere, düşünen akıllara ne nimetler sunuyor böyle...

Günleri, ayları, yılları alışamadan geçirdiğimiz bu zamanda, ne kadar da anlamlı bir hafta sonuydu. Cumadan başlayan maratonun Pazar gününü hızla getireceğini, böylesi dostluklara imza atacağını sanırım hiçbirimiz hesap etmemiştik. Bu ne güzel islam kardeşliği...

Zamanın para gibi değeri olmadığı bu alemde, paralarını hayatları gibi kullananlara inat bir islam kardeşliği gösterisiydi bu hafta sonu yaşananlar. Keşke dünya büyükleri bu manzarayı görselerdi ve bir hisse alsalardı şu gençlerden. Ne vardı ki şu koca dünyada paylaşamadıkları? Keşke dünyanın ve içindekilerinin kendilerine verilen bir emanet olduklarını anlasalardı da onlarda yeni dostluklara imza atsalardı.

Ne kalır ki insana, yaşanan güzelliklerden başka?

Herşeyin geçici olduğu, hiç bir şeyin gerçek sahibi olmadıkları, asıl olanın yaptıkları iyilikler kaldığı gün kadar aşikârken ne isterler ki bu büyükler güçsüz insanlardan?

Akıllı olduklarını iddia edenler, dünyaya meydan okuyup Allah yokmuş gibi yaşayanlar, bir gün o kara toprağa gireceğini aklının ucundan geçirmeyenler görecekler dünyanın kaç bucak olduğunu. Lakin o gün iş işten geçmiş olacak. "Sen mi yamansın, bey mi yaman" denilecek o gün, ama geri dönüş yok. Ancak hisselerine düşen Cenab-ı Hakkın Nebe suresinde buyurduğu olacaktır;

"Biz, yakın bir azap ile sizi uyardık. O gün kişi önceden yaptıklarına bakacak ve inkarcı kişi: "keşke **toprak** olsaydım! diyecektir" (Nebe Suresi 78/40).

Ne kadar da uzak...

Bu günler hiiç gelmeyecek...

Ve ben hala genç kalacağım...

Derken bakmışım tam kırk yaşına girmişim.

Peki bu zalimlik yapanlar?

Yaşlanmadıklarını ve zamanın aleyhlerine dönmediğini mi sanıyor?

Dünyada ne kadar zalim, ne kadar kan döken , ne kadar haksızlık yapan varsa, gücü nisbetince yaptıkları haksızlıklarını hem bu dünyalarında hem de ahiretlerinde alacakları gün kadar aşikârken...

Said Nursi`nin dediği gibi; “ Yaşasın zalimler için cehennem”

Sandılar ki; cehennem sadece ölümden sonra..!

Rabbim daha bu dünyada yaşatır kullarına cehennemi de cenneti de.

Bunalımdan kurtulamayan, her titreyen yapraktan korkan, binlerce koruma ile gezen, her an ölüm ve yokluk korkusu yaşayan bir insan ne kadar mutlu olabilir ki?

“ Ve biz her bir insanın kaderini kendi çabasına bağlı kıldık. Nitekim Kıyamet Günü onun önüne (dünyada yapıp ettiği her şeyi kayıtlı bulacağı bir sicil koyacak (ve diyeceğiz ki) “oku sicilini! Oku kendi kitabını! Bugün kendi hesabını görmek için sen sana yetersin!” (İsra Suresi 17/ 13-14).

Başkasına gerek yok. Sen sana yetersin ey zalim...

Ey zulmü alışkanlık haline getiren...

Ey yüreğine değil, gücüne güvenen...

Ey buna alkış tutan, haksızlıklar karşında susan...

O büyük âlemden, borçluların borçlarını ödediği o büyük günde, din gününde kimin daha güçlü olduğunu göreceksin. Ve işte o gün “toprak” olmayı isteyeceksin.

Soruyorum sana; Şu günde kim toprak olmak ister? Kim börtü, böcek olmak ister? Kim adı sanı anılmayan biri olmak ister? Peki, kim ikinci sıraya konulmak ister?

Şu gününde ikinci sıraya konulmak istemeyenlere, yaptıkları iyiliklere en azından teşekkürle karşılık bekleyenlere, hiç olmazsa “ selamı kesmesin ” diyenlere sözüm...Sizin yanınızda Allah kaçınıcı sırada?

Siz istemezken ikinci sırayı, sizi yadaran, bunca nimetleri akın akın yağdıran, gören göz, tutan el, yürüyen ayak veren, seni bu kadar güzel yaradan Allah’a karşı seni aldatan nedir? Vahyi duymaya, anlamaya, öğrenmeye, yaşamaya engel olan nedir?

“Ey insan! Seni yaratıp seni düzgün ve dengeli kılan, seni istediği bir şekilde birleştiren, ihsanı bol Rabbine karşı seni aldatan nedir?” (İnfitar Suresi 82/ 6-7-8).

Şeytan insanı aldatmaktan başka bir şey vaad edemezken...(İsra 17/ 64)

“ Şurası muhakkak ki, benim ihlaslı kullarıma,(bana güvenen kullarım üzerinde) senin (şeytanın) hiç bir ağırlığın olmayacaktır (İsra Suresi17/ 65). Bize koruyucu olarak Rabbimiz yeter...

Kur'an'a **anlamak** için yaklaşmayanlar yalnız için **sözünde** kalacaklar, haliyle **maksada** da eremeyeceklerdir. İslam şâiri Mehmet Akif Ersoy ne de güzel ifade etmiş;

İbret alınmaz her gün okuruz ezbere de;
Bir ibret aranmaz mı ayetlerde ?

Ya okur geçeriz bir ölünün toprağına
Ya açar bakarız nazm-ı celilin yaprağına

İnmemiştir hele Kur'an bunu hakkıyla bilin
Ne teze mezara okunmak, ne fal bakmak için

İnmemiştir hele Kur'an bunu hakkıyla bilin
Ne duvarlara asılmak, ne el sürülmemek için

İnmemiştir hele Kur'an bunu hakkıyla bilin
Ne tezhip, ne sülüs, ne hat yazmak için

İnmemiştir hele Kur'an bunu hakkıyla bilin
Ne tapınak, ne nutuk, ne vaaz dini için

İnmemiştir hele Kur'an bunu hakkıyla bilin
Ne meslek kaygıları, ne kariyer hesapları için

İnmemiştir hele Kur'an bunu hakkıyla bilin
Ne erkeği yüceltmek, ne kadını aşağılamak için
Ne Araba pâyve vermek, ne Acemi hor görmek için.

Fazla söze gerek yok...

Allah'ım! İlmimizi, anlayışımızı ve imanımız arttır ve bizi müslüman olarak bu hayata
son verenlerden et. (Amin)

GÜNEŞİN BATIDAN DOĞDUĞU GÜN

Allah 'ın varlığını, yaratan ve her şeyin sahibi olduğunu akıl baliğ sonrası gördüğü kainat karşısında hayretini diliyle söylemese de kalbiyle kabul eder bütün insanlık âlemi...

Çocukların en çok merak ettikleri ve anne babalarında bir türlü altından kalkamadığı sorular!

Bir seminerimde etrafında küçük çocukların oturduğu annelere, üç çocuk annesi ve böylesi sorulara muhatap olan bir anne olarak "bu yavrular size Allah hakkında soruyorlar mı?" diye sordum.

"Hem de altından kalkamayacağımız kadar çok soru soruyorlar " dediler.

Diğer tarafta oturan yeni buluşa ermiş olan gençlere de aynı soruyu sordum;

“Peki sizler soruyor musunuz Allah hakkında sorular?” Verdikleri cevap beklediğim cevaptı.

“Hayır, sormuyoruz...”

Allah’ a bu kadar kesin inanan insanlık ailesi, ne zaman ki Allah yokmuş gibi yaşamaya başladı, sonrasında bunalımdan kurtulamadı. Yakın komşumda bunlardan biri. İsmi Angelika.

Allah`tan uzak yaşayan alman komşum Angelika, üç çocuk annesi...

Üç sene önce taşındılar buraya. İlk gelişlerinde gayet sağlıklı olan Koch ailesinin gözlerimin önünde günden güne erimeleri beni de eritiyordu. Ama elden ne gelebilirdi ki. Çaresizlik kadar, yardım edememek kadar, el atamamak kadar kötü bir şey olmamalı komşuluk ilişkilerinde. Kapılarda yapılan aile kavgalarını sırasıyla çocuklarının terketmeleri, sağlığı günden güne bozulan hem beyin hemde hanımın morallerini de sifıra düşürmüştü. Yüzde yetmiş beyinsel sakat olan en küçük çocuklarına da bakamaz duruma düştüler. “Battı balık yan gider” misali kendilerini taşıyamayacak kadar kilo almaları da durumu biraz daha vahimleştirdi. Bir hanım gider oldu hastaneye, bir de beyi. Şu an yine beyi hastanedeymiş. Lakin durum çok daha başka. Kapıda karşılaştığım Angelika; “hastaneden çıktıktan sonra boşanacaklarını söyledi” söyledi ama ağlamaklı gözlerle...

Aman Allah’ım! Nedir bu insanların dertleri...

Ne olurdu ki Sana dayanıp, Sana güvenseledi?

Hayatlarına küsüp kaderlerine yanmasalardı?

“İnsanda şans olması gerekir” deyip isyan bayraklarını açmasalardı?

“Şans bir pisliktir. Kilime düşerse kirletir, toprağa düşerse bereketlendirir.” Bilmem ki, kim bu kadar güzel ifade etmiş şansın ne olduğunu.

Bizler kendimizi toprak gibi sayarsak; her başımıza gelen ve musibet sandığımız şeyleri bir imtihan vesilesi yapar, her seferinde yeni atılmış tohumlar gibi görerek,hayatımıza düzen koyanlardan olmaz mıyız?

İmtihani olmayan bir okul var mıdır hayatta? İmtihanlar olacak ki, bir sonraki sınıfa geçebilesin.

Hikayeler...Bize gerçekleri, anlayacağımız dille en kısa anlatan hikayeler...

Saç sakal traşı olmak için berbere gelen biriyle aralarında geçen konuşma bu duruma açıklık getirir gibidir. Oradan buradan geçen konuşmalar, bu sefer de “Allah” üzerine olmaktadır. Aralarında şöyle bir konuşma geçer;

Berber;

- Bak arkadaş, ben senin söylediğin gibi Allah'ın varlığına inanmıyorum.

Adam;

-Peki neden böyle diyorsun?

Berber;

-Bunu açıklamak kolay, bunu görmek için dışarıya bakmalısın. Lütfen bana söyler misin, Allah var olsaydı bu kadar sorunlu, sıkıntılı hasta insanlar, terk edilmiş çocuklar olur muydu? Allah olsaydı insanlar acı çekmez, birbirlerini bu kadar üzmezdi. Allah olsaydı bunların olacaklarına izin vereceğini sanmıyorum.

Polemiğe girmek istemeyen adamın tıraşı bitmiş ve parasını ödeyip dışarı çıkmıştır. Tam o anda caddeden, uzun zamandır tıraş olmadığı saçının ve sakalının birbirine girmesinden belli olan adamı görünce tekrar içeri girer ve berbere şöyle söyler;

-Biliyor musun? Bence berber diye bir şey yok.

Berber;

-Nasıl olabilir ki, ben buradayım ve ben bir berberim.

Adam;

-Hayır. Çünkü olsaydı caddede yürüyen uzun saçlı ve sakallı adamlar olmazdı.

Berber;

-Berber var ama insanlar bana gelmiyorlarsa ben ne yapabilirim ki?

Adam;

-Kesinlikle doğru. Püf nokta bu. Allah var ve insanlar O'na gitmiyorsa bu gitmeyenlerin tercihi. İşte bu dünyada bu kadar çok acı ve kederin olmasının nedeni...

Nur suresinin 47. ayetinde Rabbimiz bazı insanları anlatırken "Allah'a ve peygamberine inandık ve itaat ettik" diyorlar, ondan sonra da içlerinden bir gurup yüz çeviriyor. Bunlar inanmış değillerdir" buyurur. Bizi bizden daha iyi bilen ve bize şah damarımızda daha yakın olan Rabbimiz.

Bu dünyanın sonlu olduğunu, her şeyin tek sahibi ve yaratıcısının Allah olduğunu akıl-baliğ sonrası bilen, insanlık ailesine gerçek imanın tarifi yapılmaktadır ayet-i kerimede. Sadece dil ile söylemenin yeterli olmadığı, bunun iki yüzlülerin yani münafıkların işi olduğunun beyanı vardır ayette. Dil ile söylenenene kalben de inanmak gerek. Kalbin inandığına da davranışlarıyla isbat ve teyit etmesi gerek.

İmam Gazali'nin dediği gibi "amelsiz mü'min, bütün hayati faaliyetleri durmuş, sadece nefes alıp vermekle canlılık emmâresi gösteren komadaki insan gibidir. Bunun yaşadığı

hayatın kıymeti ne ise, ibadetten ve güzel davranışlardan yoksun kimsedeki imanın kıymeti de odur” der.

Hakiki mü'minin tarifini Nur suresinin devamındaki ayetler biraz daha genişletir. Karşılaştığı her meselede, her anlaşmazlıkta Allah ve Rasulünün hükmü ne ise ona razı olması ve O'na uymasındır. “İşittik ve itaat ettik” demenin mü'minlerin işi olduğunu belirtir Cenab-ı Allah devamındaki 51. ayetinde...

Hasılı kelimeler, biz mü'min olmak için gayret vermediğimizden, “her şer gibi görülenin arkasında bir hayrın olacağı” vaadini kulak arkası ettiğimizden, “hiç kimseye kaldıramayacağı yükü vermem!” diyene isyan ettiğimizden, bütün yükleri yalnız başımıza kaldırmak istediğimizden, nihayetinde “işittik ve itaat ettik” demediğimizden imtihanlar musibet gibi göründü. Ve sonunda da sınıfta kalındı.

Neyse ki hâla hayattayız. Hâla yaptığımız hatayı telafi edecek zamanımız var.

“(İnanmak için) Hâla kendilerine meleklerin gelmesini ve ya Rabbinin gelmesini,yahut Rabbinin bazı ayetlerinin gelmesini mi bekliyorlar? Ancak Rabbinin (onları imana mecbur edecek) bazı ayetleri (işaretleri) geldiği gün,önceden inanmamış ya da imanda bir hayır kazanmamış olan kimseye (O günkü) imanı bir fayda sağlamaz. De ki; Bekleyin, şüphesiz biz de beklemekteyiz” (En-am Suresi 6/ 158).

Güneşin batıdan doğduğu günü beklememek gerek gerçekten inanmak için...

HER ANNE BABAYA BİR EVLAT

Gençlik, sağlık, zaman ve para...Ve bunları en güzel kullanmaya yarayan akıl... Bunlar ne güzel nimetlermiş dememek için, elinde olduğu zamanın kıymetini bilenlerden olmak gerek.. Aksi takdirde iş işten geçince hiç bir işe yaramıyor.

İster gençliğinde binlerce öğrencisi olan öğretmen ol;

İster bir çok hastaları olan bir doktor ol;

İster en önemli bir buluşa imza atan bir mucit ol;

İster gençliğinde dünyanın en güzel ya da en yakışıklı insanı ol;

İster on çocuğu olmuş olan bir anne baba ol...

Ne olursan ol, bu nimetler içindeyken bu nimetleri en güzel kullananlarda ol...

İnsan bu nimetlerin ne kadar büyük olduğunu anlamak için, henüz bu nimetler elindeyken düşünmesi gerek. Bu nimetleri elinden alınmış, bakıma muhtaç olmuş, adına da huzur evleri denen yerlere gittiğinde bir çok hayat hikayesi okursun acılı yüzlerde.

Herbiri bir makam, çocuk, para, mal sahibi büyükler...

Herbiri ciltler dolusu hayatı yaşamış, güngörmüş kişiler...

Herbiri bu yerlerde hayatının son günlerini geçireceğini aklının ucundan bile geçirmeyen kişiler...

Yaşadıkları her acının, suratlarında bıraktığı izlerden anlarsın ki, hayat hiç de kolay değil.

Son günlerinde bir hasta acizliğinde olan bu güzel insanlara merhametle yaklaşmak...

Son haftalarda duyduğum en güzel projelerden biri "her anneye bir evlat". Okuduğum romanın en güzel pasajı. Almanya'da yaşayan Mahmut Aşkar beyin "Ana Aşk" romanından. Gerçekleşmiş mi bilmiyorum ama çok beğendim çok anlamlı bir proje. Henüz kendisini görüp sormadım ama gönülden destek verdiğim bir proje...Yaşlanmış bit toplum için çok önemi bir proje...

"Gönülden destek vermek ne kadar işe yarar ki; bir anne ya da baba edinmediyseniz" dediğinizi duyar gibiyim. Bitirdikten sonra romanı, bir huzur evine gittim. "Aman Allah'ım! Huzur evinde yaşlılığımı geçirtme" diye dua etmekten de kendimi alamadım. En acı hayat hikayelerinin burada olduğunu görmek çok üzücü.

Doktorundan öğretmeninden tutun da hayatın her alanında çalışmış ve ömrünü geçirmiş olan büyüklerimizin âdeta ölümü beklercesine zamanlarını geçirdikleri bakım evi. Kendileri ile başbaşa kalmış, herbiri bir masa başına oturmuş ya elinde bir iple oynuyor, ya uzaklara dalmış boş gözlerle dışarıyı seyrediyor, ya önünde soğumuş kahvesine bakarak zaman dolduruyor ya da ağrısından ortalıklarda dolanıyor...Gözlerinde hayat ışığını yitirmiş bir çok yaşlılar...Ve daha bir çok acı manzaralar..

"Kime uzun ömür verirsek biz onun gelişmesini tersine çeviririz. Hiç düşünmüyorlar mı?" (Yasin suresi 36/68) ayetinin ne demek istediğini Allah'ın indirdiği kitapla, yarattığı kitap olan insanı yanyana koyduğumda çok daha iyi anladım. Bir alman yaşlı hanımın, çok anlaşılır ve kesin bir dille "Allah" diyerek ortalıkda bağırarak dolaşması benim en çok dikkatimi çeken olay oldu. Çok bariz bir şekilde "Allah" diyordu bu hanım.

Yoksa Rabbim bu ayeti mi bana anlatmak istemişti?

Bu gün ikinci gidişim. Aliş amcayı dışarıya çıkartma niyetiyle buradayım. Tam dokuz yıldır kendisini küçük bir odaya kapatan, dünyayı içindekilerle beraber elinin tersiyle arkasına iten, herkese ve herşeye küsen, hayatının da en yaşlı zamanında değil, daha güz mevsiminde olan bir baba. Etrafına kalın duvarlar örmüş. Kendisine, hiç kimseyi yanına yaklaştırmayan, asabî, herşeye kızan, kızdığı zamanda tabakları fırlatan, kapısını kilitleyip günlerce kimseyle konuşmayan daha 60 yaşlarında olan bir baba... İşte benim babam.

"Bir babaya bir evlat".

Odasında türklüğü, sadece baktığı türk televizyonundan anlyan, Türkiye`yi çok seven, haberlerin hiç birini kaçırmayan bir baba. Çok zor oldu O`nu kazanmak. O`nunla görüşme teklifime “ hiç tavsiye etmem” demişti bizi gezdiren Alman sosyolog hanım. Ben ısrarla isteyince “gör bakalım” dercesine götürdü beni yanına. Gerçektende ne zor insandı böyle. “Sen mi yamansın, ben mi ?” O`nu kazanmak istedim ve işte en büyük silahım “tatlı dil”...

Kapıda beklememi söyledi öncesinde. Bakıcısının geleceği bahanesiydi Aliş amcanın. “O gelinceye kadar”dedim Aliş amcaya. Sonrasında O bırakmak istemedi. Ne kadar da anlatacakları varmış meğer Aliş amcanın...

Hiç kimse adını bilmiyor Aliş amcanın. O`nu herkes Cumaali diye biliyor. Halbuki Cumalı soy ismi. Bulgaristan`ın Cumalı kasabasından göçünce Bursa`ya, soy isimleri Cumalı kalmış. Asıl ismi Aliş, bu hayata küsmüş babanın. O sert görünen, bağırın, kızan yüzün arkasında ki yumuşak yüzü, sevecen insanı görmek epey mücadele ile de olsa, deydi bütün anlattıklarına....

Bütün bu acı olaylar ne içindi? Hayat bu kadar pahalı olmamalıydı. İnsan bu kadar acı çekmemeliydi. Ne olurdu ki biraz kulak verilseydi Yaradana?Çok kazanma hırsı, köşeleri dönme aşkı, hemen paraları kazanıp vatana dönme isteği...

Allah gözardı edilerek yaşanan hayat, insana ne getirebilirdi ki?

Gözümün önünde canlı bir şahidi vardı. Allah yokmuş gibi yaşanmış, değmeyen bir çok şeylere adanmış bir hayat. Ve sonunda herkesi, herşeyi inkar eden bir hayat. Hiç yaşanmamış gibi. Ama ne kadar yaşanmamış gibi olabilir ki yaşanan onca acılar...

Kumarın düşürdüğü acı akibet...Aliş amcanın hanımının küçük bir kazancın akabinde verdiği birikmiş bir yığın para ve bir ömür mutsuzluğu...Acaba birinci hanımı, “yiğidi öldür ama hakkını yeme, iyi kadındı “ diye hayırla da yâd ettiği birinci eşi nerelerdeydi ? O da evlatlarına “Yok” diyor muydu acaba? İlk soruşta “ benim çocuğum yok” demişti Aliş amca. İnandırıcı olmayan bu söz, bir küskünlüğün sonucuymuş aslında. Baba yüreği ne kadar unutulabilir ki?

“Bir ev, bir traktör, birazda sermaye” diye gelinen Almanya, kim bilir kaç kişiye bu şekilde mezar oldu. Tam elli yıl. İnsan ömrünün neredeyse tamamı. Yarısı demem mi gerek yoksa. Gerçi, Cahit Sıtkı Tarancı “35 yaş”şiirine “Yaş 35 yolun yarısı” demiş ,36 yaşı O`nu yalanlamış. Meğerse yolun yarısı dediği yolun sonuymuş. 70 yıl yaşarım diye plan yapmış lakin 36 yaş onun sonu olmuş. Tabi bize bakan sonu. Bu dünyaya bakan sonu.

Asıl başlangıç... Ya mutluluğun ya da mutsuzluğun başlangıcı..

“Allah`ıma dua ediyorum, benim canımı uykuda alsın” demişti Aliş amca. Ona göre uykuda canı alınırsa acı çekmeyeceği düşüncesi idi Aliş amcaya bu duayı yaptıran. “Emin misin Aliş amca uykuda acı çekmeyeceğinden” dediğimde baya düşünmüştü Aliş amca...Sonrasında konuşmamızın seyri değişti Aliş amcayla. Hiç Allah`ın adı geçmeyen

Aliş amca, dedesinin ne kadar dindar bir insan olduğunu anlatmaya başlamıştı. O'nun nasıl öldüğünü anlattı. Her namazını camide cemaatle kılan dedesi bir öğle namazı akabinde evine geldiğinde "Hanım yatağımı yap. Bugün ikinci ezanları okunurken ben Hakkın rahmetine doğru yürüyeceğim" demişti. Herkes per perişan toplanmıştı dedenin başına. Ve tam ikinci ezanları okunurken Aliş amcanın dedesi gerçekten de Hakkın rahmetine doğru gitmişti. Ne güzel bir ölüm...

Bununla övünüyordu Aliş amca. Lakin bu güzel ölümün Aliş amcaya getirisi ne olabilirdi ki?

Hiç vakti olmadığını söyleyen Aliş amcaya bu gün Mehmet Alagaş'ın "Cumaali" diye bir romanını ve "İnsana iman yakışır"ı da bıraktım. Şu televizyon karşımda oldukça okuyamayacağını söyledi Aliş amca. Kapatmasını söyleyerek ayrıldım yanından.

Neden insanlar bu kadar düşkün olurlar ki, böylesi hayatlarına hiç bir getirisi olmayan cihazlara, maddelere?

Bu kadar zor mu alışkanlıklardan soyutlanmak?

Alışkanlıklarımıza çok dikkat etmemiz gerek. Eline sigara tutar gibi yapıp dudağına götürdü Aliş amca. "İşte şu hareket var ya, şu hareket unutulmuyor. Çok zor oldu yıllarca içtiğim sigarayı bırakmak. Ama elim şu hareketi istiyor..."

Cami de geçen hafta Baba dostu Remzi amcayla oturup çay içtik. Oda bir çok sağlık problemlerinden bahsetti. "Ah şu sigarayı bir bırakabilsem, Ama O (Allah) istemiyor" diyerek iradesizliğine, suçlu olarak da Allah'ı gösteriyordu.

Herşey küçüklükten başlıyor. Her alışkanlıklar zamanla insanın vazgeçilmezi oluyor.. Ne olurdu ki güzellik adına ne varsa bizim vazgeçilmezlerimiz olsaydı?

O zaman bu dünya daha yaşanılır olmaz mıydı?

İnsanlar daha mutlu olmaz mıydı?

"İman edenlerin Allah'ı zikretmekten ve inen Haktan dolayı kalblerinin saygı ile ürpermesinin zamanın vakti hala gelmedi mi? Daha önce kendilerine kitap verilip de, önlerinde uzun zaman geçen, böylece kalbleri katılaştıranlar gibi olmasınlar. Onlardan bir çoğu fasık kimselerdir" (Hadid Suresi 57/16).

HZ. LOKMAN'A EVLAT OLMAK!

Kaleme beni dost eyleyen, fani dünyamızda yer eden Sensin Ya Rab!

Sensin kaleme, kelimeye anlam getiren, Vedud olan Sensin Ya Rab!

Kur'an'ın sözünü mübarek kılan, anlamayı isteyeneye anlatan Sensin Ya Rab!

Maksada erdiren, sevginle, affınla, merhametinle buluşturan Sensin Ya Rab!

Hedefe ancak hedefleri olanların erişecekleri şüphe götürmez bir gerçek...

Menzil, menzile ulaşmak isteyenler için...

Menzilini şaşırarlara, hedefini bilmeyenlere, elindeki oku başka yere atanlara hedef tahtası ne yapabilir ki?

Elinde kalem olsa, onunla durmadan yazmaya "Allah adıyla ,, başlamadıysa, kaleme dost olmasının ne anlamı olabilir ki?

Elinde Allah'ın indirdiği vahyi, çokça okusa lakin lanetlenmiş şeytandan, Allah'a sığınmadıkça kitap ne yapabilir ki?

Kalbine ve diline sahip olamayana, Allah'ın adıyla okumaya başlamadıysa, lanetlenmiş şeytandan sığınmadıysa bilgi ne yapabilir ki?

Kur'an-ı Kerimde hikmet verilenlerden olan Hz. Lokman'a, bir gün Hz. Davud bir koyun kesip iyi yerinden iki parça getirmesini ister. Hz. Lokman, ona kestiği hayvanın dilini ve yüreğini getirir. Bir başka zaman bu sefer de en kötü yerini ister Hz. Davud. Aynı şekilde getirdiği dili ve yüreğidir. Hikmetini şu şekilde anlatır Hz. Lokman;

-Bu ikisi iyi olursa, bunlardan daha iyisi; kötü olursa bunlardan daha kötüsü olmaz.

Dilimize ve yüreğimize sahip çıkmak, şükredenlerden olmak gerek...

Şu da bir gerçek; şükreden ancak kendisi için şükretmiş, nankörlük eden de bilsin ki Cenab-ı Allah'ın hiç bir şeye ihtiyacı yoktur.

Ruhi olgunluğu, söz ve davranışlarına etki eden Hz. Lokman'ın öğütlerine yer verir Yüce Rabbim Lokman suresinde. Adeta bizleri de Hz. Lokman'a (a.s.) evlat ilan edilmişizdir ayetlerin akışında.

"Yavrucuğum" hitabı yürek delicidir. Okuyanın " efendim babacığım,, diyesi geliverir bütün tavsiyelerine. Tabi bunlar bir tavsiyedir. Uyanları güzele, doğruya, dürüstlüğe, erdemli hareketler yapmaya teşvik eden nasihatler...

"Din nasihatı,, buyurur alemlere rahmet olarak gönderilen Hz. Muhammed (s.a.v.). Nasihatlara vereceği kulağı olanın hayatını şekillendirir. Hayatına anlam katar. Bir hedefe yürütür. Boş durdurmaz. Bilir ki ,, hayat boşluk kabul etmez". Sen doldurmazsan güzellikler adına, dolduran bulunur çirkinlikler nâmına. Nitekim dememişler miydi büyüklerimiz;

-Su uyur düşma uyumaz...

İşte nasihatleri Hz. Lokman'ın;

"Yavrucuğum' Allah'a ortak koşma! Doğrusu şirk büyük bir zulümdür" (Lokman 31/13).

Zulüm ; kendine ve Rabbına yaptığın en büyük haksızlık.

Sevgide, saygıda, fedakârlıkta, güvenilmekte, karşılık görmede, sözlerinin dinlenmesinde, isteklerinin gözetilmesinde vs. ikinci sıraya konulmak ister misin?

Vedûd olan, en çok seven, en çok sevilen, en çok sevindiren Rabbimin çok kıskanç olduğunu, kullarını çok kıskandığını okuduğumda ne kadar da şaşırılmışım.

- Rabbim beni kıskanıyor. Çünkü beni çokook seviyor...

İkinci sıraya anne ve babamıza şükretmemizi, onları incitmememizi, onlarla iyi geçinmemizi tavsiye ediyor Hz. Lokman. Ancak hakkımızda bilgimiz olmayan bir şeyi “yap,, diye zorlarsa anne ve babamızın dediklerini yapmamamızı, Allah’a yönelenlere uymamız en büyük tavsiyelerin arasında...Çünkü dönüş alemlerin tek sahibine. Borçluların borçlarını ödediği günün, din gününün, ceza gününün yegâne sahibine...

Yaptığımız iyilik ve kötülüğün, küçücük de olsa nerede olursa olsun onu bulup karşımıza çıkacağı müjdesini vererek yaptığımız iyilikleri küçük görmememizi ve iyilikleri çoğaltmamızı tavsiye ediyor Hz. Lokman...

Devamında Yavrucuğum hitabıyla, Allah’a kulluğu hakkıyla yerine getirmemizi, bununda birinci şartının namaz olduğunu hatırlatıyor. Her zaman iyi ve doğru olanı öğrenip, kötü ve yanlış olandan sakınmamızı, başımıza gelenlere sabretmemizi tavsiye ediyor.

Kibirilenmememizin, insanlardan yüz çevirmememizin, büyüklük taslamamızın, yürüyüşümüzde dengeli olmamızın, sesimizi yükseltmemizin önemi anlatılıyor ayetlerde. Eğer bu şekilde yaparsak Allah’ın bizi seveceğini, bize değer vereceğini tavsiyelerine ekliyor.

Lokman (a.s.) bütün bu güzel hasletlere ancak kararlılıkla ve dirençle ulaşılabilineceğinin vurgusunu da yapıyor devamındaki ayetlerde (Lokman 31/ 11-19).

Sonucunda muhakkak dünya ve ahiret saadeti...

Sonucu bu kadar kesin olan bu söylemlere kulak vermek, verdiği kulağa uymak gerek.

Getirisi bu kadar büyük olan bu tavsiyeleri anlamak, anladığını yaşamak gerek.

Yerle gök arasından efdal hidayete vesile olmayı, yaşamın getirisi hikmetleri anlatmak gerek.

Dahası dünyada, can bedende, yapma imkanı varken cennetteki mutluluğa talip olmak gerek...

Allah’ın affının büyük olduğu unutulmamalı. Lakin Allah’ın affını istismar edenlere ne demeli?

„Nasıl olsa Allah af eder“ düşüncesi bizi kandırmasın. Sonumuzun ne zaman olduğunun bilinmediği bu alemin davetsiz misafirleri olan bizler sessizce geldiğimiz gibi sesizce gideceğiz. Ve insan kalmanın ve insan olarak ölmenin, sorumluluğumuzun farkında olmak olduğunu bilelim.

Cenab-ı Hak, Lokman Suresinin devamındaki ayetlerinde insan kalmanın ancak sorumluluğunun farkında olmakla olacağını söylerken, arkasından Allah'ın vaadinin gerçek olduğunu buyurmuştur.

“Ey İnsanlık! Rabbinize karşı sorumluluğunuzu hatırlayın. Dahası ne anne babanın çocuğuna, ne de çocuğun anne babasına hiç bir fayda sağlayamayacağı bir günün dehşetinden sakının! Unutmayın ki Allah'ın vaadi gerçekleşecektir: Şu halde bu dünya hayatı sizi asla aldatmasın; dahası aldatıcının hiç bir türü sizi Allah (hakkındaki asılsız düşünceler) ile aldatmasın“ (Lokman Suresi 31/ 33).

Aldananlardan etme bizi Ya Rab..!

Hz. Lokman'nın tavsiyelerini anlayıp uygulayan evlat et bizi Ya Rab..!

AYSUN

...Sadece isteği inanmak ve şahit olmaktı, ailesi mücade etseydi...

Kimi bir ev, bir traktör parası kazanmak, kimi karısına veya kocasına kavuşmak, kimi eğitimine kalite katmak, kimi iş sahasında başarılı olmak vs. için vatanları olan Türkiye'yi bırakıp vatan etti bu Almanya topraklarını ...Ben de 1990 yılında evliliğimle vermişim bu kararımı. Bu kararı verirken çok düşündüm mü bilmiyorum, gurbete gideceğim yere “artık burası benim vatanım” diyeceğimi.

İlk aylarım gitme hayalleri kurmakla geçti. Baştan pek sevememiştim Almanya'yı. Kara evleri ve kara bulutları dünyamı daraltıyor, günlerimi çekilmez kılıyordu. Lâkin yaşanan onca güzellikler “artık dönemem ” dedirtti bana. Hayat bahçeme her gün yeni güller dikmem, her an onların renklerini ve kokularını duymam, onlarla beraber olmayı, gittiğim altı haftalık izinlerden bile hemen evime gelmeyi arzulatırdı bana.

Meğer insanoğlu durduğu yeri neşelendirebilir, gittiği heryere güzellikleri götürebilir, orayı vatan edinebilirmiş. Bazen büyük acılara gebe olsa da tanışmalarım, hayatın tecrübe etmeğe değer olduğunu gördüm. Sonunu çok merak etsemde, bir gün yine karşılaşacağız ümidiyle Allah'a emanet etmişliğim vardır sevdiğlerimi. Böylesi Allah'a emanet ettiğim, birgün muhakkak buluşacağız, burada olmazsa ahirette dediğim Aysunum vardır hatıralarımda.

Onu yaptığımız bir program sonrasında tanımıştım. Gençlerle her iki haftada bir program hazırlar, bir konu eşliğinde piyesler ve ezgilerle süslerdik. Kardeşliğin en güzelini yaşadık bu yerlerde. Bilgiye ve sevgiye aç, vatana hasret, herbiri başka memleketten olan insanların buluştuğu kültür merkezimizde.

Programda herkesin dağılmasını beklemişti Aysun. Sonrası biraz çekinerek yaklaştı ve benimle konuşmak istemişti. Ne bilebilirdim ki bir maceraya atıldığımı. Aysun o günden sonra bana haftada en az iki üç defa ve akşamları gelmeye başlamıştı. Alıştırmıştı beni

kendine. Bozuk bir türkçesi vardı Aysun'un. Yarı almanca yarı türkçe ile çok anlamlı bir dostluk kurmuştuk.

Çok meraklıydı. Soruları bazen bir çocuğun saflığındaydı. "Aman Allah'ım! Ne güzel insan" demekten kendimi alamazdım. Bazen filim bakar, bazen kitap okur, bazen de dertleşirdik. Benimde alışkanlığım olmuştu Aysun. Bana ne bir telefon numarası ne de bir adres vermişti. Benim aramamı istemedi. Annesinden hep gizli geldi yanıma.

Hayatıma gizemli bir şekilde girdi ve aynı gizemlilikle çıkmıştı. Yıllarca O'nu görmedim. Taki bir gün annesinden bir telefon alıncaya kadar. Ben bu arada başka bir şehire taşınmıştım. Onun da beni bulması imkansızdı aslında. Lâkin annesi beni bulmuştu.

Telofondaki ses beni azarlar gibi sert ve emir verir gibiydi.

-Sen Asya'mısın?

-Evet. Buyrun. Kiminle konuşuyorum?

-Ben Aysunun annesiyim.

Aradan tam altı yıl geçmişti o an. Bir an hatırlayamadım Aysun'u. Daha doğrusu beklemedim böylesi bir arayışı. Aradan geçen bunca yıl sonrası Aysun'un annesi tarafından aranmak şaşırtmıştı beni.

-Buyrun. Sizin için ne yapabilirim?

-Aysun hasta. Seninle yanına gideceğiz.

Bu emrivaki olaya şaşırmıştım doğrusu. Ama sonucunda Aysun'u görmek vardı ya... Olur dedim ve anlaştık Aysun'un yanına gitmek için.

İşte o gün gelmişti. Aysun'u ve bana neden bu kadar sert ve emirvaki konuştuğunu anlayamadığım annesini görecektim. Sözleştiğimiz saatte biz oradaydık. Anne de karşıda bizi bekliyordu.

Ses tonuyla pek erkekten ayıramadığım hanımı kot pantolonu, kot çeketiyle, uzun boyu ve iri cüssesiyle görünce bir an ürktüm. İyi ki yanımda eşim de vardı. Yanına kadar yürüdük. Sert tonundan hiç bir şey kaybetmemişti. Ne selam, ne tanışma faslı.

-Sen misin Asya? Beni takip edin. Hastane biraz uzak.

Boynumuz kıldan ince. Ne hata yapmıştık biliyorduk ama Aysun'u görmek ve bir geçmiş olsun demek için düşmüştük yollara. Birbuçuk saat kadar sürdü yolculuğumuz. Korkmuyor değildik. "Bu kadın bizi nereye götürüyor Allah'ım!" deme ihtiyacı hissettik.

Neyse ki gerçekten yeşillikler içinde kurulmuş, biraz şehir dışı, kur havasında kocaman bir hastanenin önündeydik. Son katına kadar çıktığımız asansör boyunca beraber

durduğumuz anneden hiç ses çıkmadı. Gizemli başlayan arkadaşlık hâla gizemliliğini koruyordu.

Ve işte Aysun karşımda. Bu olayı yaşamamın üzerinden yıllar geçse de hâla gözümün önünde canlı. Siyah şalvarı ve siyah gömleğinin üzerine uzun kıvrıkcık saçlarını örttüğü başörtüsü ... Bana o candan sarılışı, öpüşü...Zamanın durduğu, gözlerimden yaşların döküldüğü, kelimelerin anlamını yitirdiği an.

-Asya, ben hastayım, olmuştu ilk sözleri. Ne kadar da inandırmışlardı O'nu hasta olduğuna. Şimdi anlamıştım bana neden bu kadar sert davranıldığını.

Annesinin tavrı basit kaldı, Aysunun ablası geldiğinde. Saçlarını sarıya boyatmış, annesinin ve Aysun'un aksine kısa boylu ablası atlamıştı üzerime, dövme istercesine..

-Lütfen, kızınızı üzerimden alın...

Bundan sonra anlayacaktım Aysun'un neden artık bana gelmediğini.

Ah Aysun'um..! Neden bana gelmedin? Neden bana hayatını tam anlatmadın? Neden bu kadar acıyı yalnız çektin?

Aysun, küçük yaşta babadan ayrılan inancını örten bir annenin ikinci çocuğu. İnanan bir evlat olma acı gelir anneye. Vaz geçirmek için elinden geleni yapan anne öğrenir benim yanıma gelip gittiğini. Ve Aysun'u beni öldürtmek ya da polise vermekle korkutur. Bir bu sebeptir Aysun'un aramaması bir de Kur'an'ı Kerim'de okuduğu bir ayettir. "Mü'minlerin dostları ancak mü'minlerdir."

Kendini mü'min görmediği için benim günaha girmememi ister Aysun. Herkesi, herşeyi elinin tersiyle iter Aysun. Nikahının olduğu lakin evliliğin olmadığı eşini de bırakır. Ne yapsalarda döndüremezler inancından. Hayatında sadece ben varım. "Benim tek dostu Asiye..."

Haberim olmadan neler olmuştur meğer. Aklıyla bir problemi olduğu, psikolojik bunalımda olduğu, acaba vazgeçer mi düşüncesiyle yatırmışlardır Aysun'u hastaneye. Aysun'u son görüşüm oldu.

Ne bir haber nede bir sitem. Gizemli Aysun..! Hala gizemliliğini korur yanımda. Bir gün yine beni bulacak, kapımı çalacak ve "ben geldim Asiye abla" diyecek diye beklediğim Aysun..!

O günler gelir mi bilinmez. İnanan, Allah'tan da umut kesmez.

Kişi sevdiği ile beraber olacağına inananlar buluşur elbet o büyük günde.

Sevenleri hiç kimsenin ayıramayacağı, bütün sevenlerin buluşacağı o dehşetli günde...

Borçluların borçlarını ödediği, borcunu iade edenlerin mükafat aldıkları o anlamlı günde kavuşmak ümidim.

GÜL, YADA DİKEN OLMAK!

“Baş başa vermeyince taş yerinden kalkmaz“ demiş büyüklerimiz. Gerçekten de öyle değil midir? Her şey beraber olunca, beraber yapılıncaya hem daha kolay hem de daha zevkli olmuyor mu? Hayatın ağır yükünü yalnız kaldırmak isteyenler, her baktığını kötü görenler bakışlarını değiştirmeli değil mi?

Pazar günleri gençlerle yaptığımız derslerimizde, evliliğe hazırlık yapıyoruz. Yağmura şemsiyesiz yakalanmamak gerek. “ Bekarlık sultanlıksa, evlilik krallıktır“ der büyükler. Kral olmanın ne kadar büyük sorumluluklar getirdiği de hep göz ardı edilir. Halbuki her verilen nimet bir külfete tâbidir. Lakin bu külfete katlanmak istemez günümüz insanları. Bundan dolayıdır yüzlerce problemler...

Sema Maraşlı'nın yazılarından, “Kayınvalide sorunları“ konusunu işledik bu hafta sonu. Bir külfet yani bir zorluk değildir aslında kayınvalideler. Ama öylesine kötü ün yapmıştır ki, “aman ha benden uzak olsun,, der bütün gelinler. Hatta yazının devamında söylediği gibi sayın Maraşlı'nın “Hatta mümkünse aynı gezegende olmayalım. Artık çocuklarının mürüvvetini de görmüşler, yavaştan yavaştan dünyadan gitseler.”

Böylesi bir ortamda sorması gayet normal olan bir soru sordu Ülkü kızım: “ Hocam! Neden kayınvalideler hep kötü oluyor? “Beni çok sevdiğini bildiğim Ülkü'ye, yani kayınvalide olmuş biri olarak verdiğim cevap şu olmuştu; “ Ben kötü müyüm Ülkücüğüm?,,

Kendiminde gelin olduğumu unutup büyük bir merakla okuduğum, kayınvalidelerin guruplara ayrıldığı yazıda “acaba hangi kayınvalide gurubuna giriyorum,, dediğimi de unutmuyorum.

Aydan gelme varlıklar...Neden varlar ki...

Kaynanayı ne yapmalı;

Kaynar kazana atmalı;

Yandım gelin deyince;

Altına odun atmalı...

Ne güzel de oynuyoruz değil mi bu türkülerle. Bize lime lime işlenen kötülük duygularıyla...

Tabi mânilerde altta kalmaz, kayınvalideler yanına görünce de eklenerek;

Kaynana kazan karası

Görümce Allah belası

Damat beyi sorarsan

Yaş pastanın ortası

Ablamın oğlunu evlendirdiğimde bana verdiği tavsiye şu oldu; “bak kardeşim, en iyi kaynananın bile alt dudağı titrermiş. Sakın konuşma. Ne olursa olsun “siz iyisiniz,, de.,,

Halbuki sevgilerimizi , bilgilerimizi, tecrübelerimizi en yakınlarımızdan başlamak üzere paylaşmalı ve çoğaltmalı değil miyiz?

Her yıl buğday yarışmasında birinci olan çiftçiye, bu işin sırrını sorar gazeteciler. Çiftçi yetiştirdiği buğdayları komşularıyla paylaştığını, onlara da bu güzel tohumlardan verdiğini söyler. Gazeteci şaşkın bir şekilde; ama onlar sizin rakipleriniz. Bunu nasıl yapabilirsiniz?

Merakla sorulan bu soruya, verilen cevap ibrete şâyandır.

“Rüzgar olgunlaşmakta olan buğdaydan polenleri alır ve tarladan tarlaya taşır. Bu nedenle komşularımın kötü buğday yetiştirmesi demek benim de ürünümün kalitesinin düşmesi demektir. Eğer iyi buğdaylar yetiştirmek istiyorsam komşularımın da buğdaylarının iyi olması gerek“.

Aslında herkes ne yapıyorsa kendisi için yapıyor demektir, bu hikayenin bize sundukları. Kendimiz için iyilik yapmanın zamanı hâla gelmedi mi?

Rahmet Peygamberi Hz. Muhammed (s.a.v.) efendimiz dememiş miydi,yerle gök arasında ne varsa ama ne varsa hepsinden efdal olan şeyin senin elinle bir kişinin hidayetine vesile olması olduğunu...

Nedir ki bu hidayet meselesi?

Allah'ın indirdiği kitabın, Kur'an'ın anlaşılması, Allah'ın yarattığı kitabı kainat ve olayların iyi okunması ve sonucunda gerçeklerin bilinmesi, kalblerin kırılmaması, hayatta en az hata yaparak ilerlenmesi değil midir?

Hayatının baharında böylesi söylemlerle doldurulan, kafalara işlenen bütün kötü duygulardan temizlenmek gerek.

Zamanında biri başka yere taşınmak ister. Ve öncesi taşınacağı yere gider ve sorar ;

“Amca, buralar nasıl? İnsanları iyiler mi? Komşulukları güzel mi? Öyle ya “ev alma komşu al,, der büyükler. Şöyle bir bakan amca; “Sizin oralar nasıldı? Komşuların iyi miydi?,,

“Ah sorma amca. Ne kötü insanlardı. Hiç bana gün yüzü göstermediler. Çok kötülerdi...”

Amca:“ Aman oğlum, buralar çok daha kötü. Sakın ha buralara gelme“ der.

Başka bir zaman da başka biri sorar aynı soruyu. Ona da sorar amca “sizin oralar nasıl „diye.

“ Ah amca, ne iyi komşularım vardı. Çok severdim onları. Arkamdan hep ağladılar....,,

Amcanın verdiği cevap da şöyle oldu: “ Buralar daha iyi oğlum. Gel buralara, rahat edersin....,,

Hasılı hayat vermesini bilene güzel. İyiyle geçinmek her kişinin işi, mesele kötüyle geçinmek. Üstelik ortalıkta kötü diye bir şey yok hikayenin anlattığı gibi. Anlaşılan o ki kötülükler bizden kaynaklanıyor. Asıl kötülükler bizim bakışlarımızdan, yaşıntılarımızdan, düşüncelerimizden...

“Güzel bakan güzel görür, güzel gören güzel düşünür, güzel düşünen hayatından zevk alır.,,

Mevlânâ gülü, ne kadar da güzel anlatmış;

“Gül, o güzel kokuyu diken ile hoş geçindiği için kazandı. Bu hakîkati gülden de işit. Bak, o ne diyor: Dikenle beraber bulunduğum için neden gama düşeyim, neden kendimi kedere salayım? Ben ki, gülmeyi, o kötü huylu dikenin beraberliğine katlandığım için elde ettim. Onun vesîlesiyle âleme güzellikler ve hoş kokular sunma imkânına kavuştum...”

Bu gül, bize de diyor ki: “Sen de benim gibi ol!”

Hız. Muhammed (s.a.v.) Efendimizle eşleştirilen gül gibi olmak gerek.

“Gülünü seven dikenine katlanır,, veciz ifadesindeki dikenlerden olmamak gerek. Nedense hep karşıdaki dikendir gözümüzde. Anlaşılan o ki dikenler bizlermişiz.

Şu unutulmamalı; Hayata bu gözle bakanlar, her esen yelden nem kapanlar hasta olanlardır. Bağışıklık sistemimizi kuvvetlendirmeliyiz ki her esen yelden, her hastanın yanında durmakla hasta olmaktan korunalım. Bunu da ancak Kur’an’ı kerim ve Hz.Muhammed (s.a.v.)’le sağlam bir bağ kurarak yapabiliriz.

“ Ey Rabbimiz! Biz kendimize zulmettik, eğer bizi bağışlamaz ve bize acımazsan mutlaka ziyan edenlerden oluruz“ (Araf Suresi 7/23).

İNSANLIĞI OLUŞTURAN ERDEMLER

Yaşadığımız yer bataklıkta, öncelikle bataklık kurutulmalı. Unutulmamalı; bataklığa yapılan ev çöker. İlim, bilim ışığımız olmazsa hurafelere takılırız. Bu da bataklığa ev yapmaktan daha vahimdir.

Neyi, ne kadar, na zaman vereceğiz...

Hedef çiçek yetiştirmekse çiçeğe yetecek kadar su vermeliyiz. Suyu çok verirsek öldürür, az verirsek de öldürürüz.

Somurtmak çok zor. Lakin herkes zoru başarmaya çalışıyor. Halbuki gülmek çok daha kolay...

İşin tembelliğine kaçıyor ve okumuyoruz. Okuma olmayınca hayal dünyamız kayboluyor. Birileri bizim yerimize düşünüyor ve hayal kuruyorlar...Bizlerde bize kurulan dünyanın figüranlığını yapıyoruz.

İlk emir OKU! Yaradanın adıyla Oku!

Şu bilinmeli; zaman değişse de, Kur'an değişmeyecektir...

Dilekçesiz bir hayatın içinde dünyaya geldik ve sahip olduğumuz hiçbir şeyi seçme şansımız da olmadı.

Görmeliyiz, sorgulamalıyız, düşünmeliyiz, soru sormalıyız...İnsan olmanın getirisidir bunlar.

Ne kadar soru sorabiliyorsak insanlığımızı okadar fark etmiş ve o kadar insan oluruz.

Hangi sorular mı?

Ben kimim?

Bana en yakın cisim ne?

Kainatta yaratılan herşey bizim için, o zaman biz kimin içiniz ?

Yeryüzünün en değerli varlığı insandır. İnsan bu değerini nereden alıyor ?

Dünyaya ilk gelen aciz varlık insanın, ilk hareketi sığınmak oluyor, annesine sığınıyor... Bunu nereden öğreniyor?

Yeryüzünün en değerli misafirleri olduğumuzu farketmeliyiz. Ve bilmeliyiz ki; hiçbir şey bizim bedelimiz değildir.

İnsanın karşılığı yoktur. Çünkü herşey insan için yaratılmıştır

Biz bizim için yaratılan şeyler için yaratılmış olabilir miyiz?

İnsan kendi kıymetini taktir edemediği için, araba için, makam, şan, şöhreti araç değil amaç ediniyor ve sonunda eşyalaşiyor. Eşyalaşan insandan ne beklenir ki?

Bize bir kostüm giydirilmiş. Kadın ve erkek kıyafeti. Biz bu şekilde insanız...

Yaratılmış olan herşey çift. Her şeyin eşi var. Sadece Allah'ın eşi yok.

İnsanın bütünleşmesi; tabiri caizse, elmanın diğer yarısının oluşması bir nefse, bir nefis, bir bayana bir eş, bir erkeğe bir eş... Erkek ve kadın. Kanunun bu şekilde olması, cezbe kanunun oluşu, sükun bulmamız için....

Sonuç; huzur ve mutluluk... Bu huzur ve mutluluk elbetteki dünyada. Bu da ancak Allah'ın koyduğu yasaya uymakla olur.

Günümüzün dünyasına baktığımızda, kadın edilgen, erkek etken durumundadır. Halbuki, asıl olan insan olmaktır.

Herbirimizde Allah'ın ilahi olarak üflediği ruhu vardır. İnsanın üzerinde Allah'ın sıfatlarının tecellileri vardır. Bunun için insan kutsaldır. Onun için "Bir insanı öldüren, tüm insanlığı öldürmüş" gibidir.

Dünya Allah'ın ruhundan değerler taşıyor, insan taşıyor.

Kendi kıymetimiz nerede?

Kendi insanlığımızın farkına nasıl varacağız?

Biz yalnız değiliz. Biz sahipsiz değiliz... Bize değer veren Allah (c.c.)'tır.

Okudukça eşya olmaktan, meta olmaktan çıkıp, insan olduğumuzun farkında oluruz.

Akıl en büyük nimet...Onu korumak zorundayız.

İçki yasak. İçki içen insan ne yaptığını bilemiyor ve değerini kaybediyor...

Aşırı derecede sevinmek ve aşırı derecede üzölmek olmamalı. Bu da aklımıza zarar veriyor.

Olmazsa olmaz sadece Allah'tır. O'nun dışında herşey olur ya da olmaz.

LA İLAHE İLLALALLAH

Aklımızı tüketmeyelim, daima kontrol altına alalım. Daima okuyalım, görelim, düşünelim...

Bilgi ile kendimizi donatırsak biz o zaman insanlaşır, aklımız kontrol altında tutarız.

İnsanlaşmamızın görüntüsü;

1)Tanrılaşmayız! Herkes benim için demeyiz...

2)Köleleşmeyiz! Ne bir başkasının tepesine basarak çıkmaya çalışırız, ne de başkalarını sırtımıza alırız. Beraber yürürüz...

İnsan olmak!!! İnsan kalmak!!!

Eğer insan kalırsak rahmet kaynağı oluruz.

“Ben insanlara zahmet olayım diye değil, rahmet olayım diye gönderildim” diyene uyarız.

Rahmet olmak: insanın kendini aşması, herkesi kendisi için değil, kendinin herkes için olduğunu bilmesidir...

Tıpkı bir bardak su gibi olmalıyız. Su gibi olursak orayı yeşertiriz. Problemi çözen insan oluruz.

Sözü olan herkese vereceğimiz kulağımız, kulağı olan herkese de vereceğimiz sözümüz olur.

Kur’an-ı Kerim; kafasında soruları olan, ayrıca yaşadığı hayata dair sorunları olan (ailevi- toplumsal vs. sorunları olan) insanın kitabıdır.

Müslümanlık: insan olmaktır, insanlığın açılmış halidir.

Namaz bir araçtır, takvaya götüren bir araç, yani bir vasıta...İnsanlaşma sürecinin ilk adımıdır. Kâmil anlamda kâmilleşme sürecine götüren bir eylemdir.

Göz görmek için, lisan konuşmak içindir. Bize verilen emanetleri istediğimiz gibi kullanamayız.

Ne kadar soru varsa o kadar insan olmak var âlemde,

Ne kadar sorunun varsa o kadar insanlaşmak var kaderde.

“ Ey iman edenler! İman edin” (Nisa Suresi 4/136).

Fatih Sultan Mehmet bu ayeti anlayamamış, hocalarına sormuş;

“ Davulcu vur bakalım” dersin o da vurur. Devam etmezse ve ritimli olmazsa çalmış olur mu?

İmanımızı tazelemeli ve cilalamalıyız. Kesintisiz bir şekilde iman etmeliyiz. Ruh iklimimizi taze tutmalıyız. Ruhumuza fetret dönemini yasatmamalıyız. Sürekli iman tazeleyecek ameller üzerine çalışmalıyız.

Fiziki değil; hayvani tabiatlara dönüşmekten, amellerimizle imanımızı canlı tutmakla kurtuluruz. İslam’la ve Allah’la irtibatımızı gevşetirsek bu bizi ruh değişikliğine iter.

Kalıbımız değişmez ama ruhumuz değişebilir. Bunun için ruh iklimimizi canlı tutmalıyız
...

İSLAMİ HAYATTA KADIN ERKEK DAYANIŞMASI VE SORUMLULUKLARIMIZ

YAHUDİLİKDE: Irklarının anneden belirlendiğini düşündükleri halde, her sabah ettikleri duanın “ Ezeli ilâhımız! Kainatın kralı! Beni kadın yaratmadığın için sana hamd olsun” diye dua etmesi yahudi ırkının kadına bakış açısının nasıl olduğunu sergilemektedir.

HRİSTİYANLIKDA; kötülüğün, şeytana uymanın, ayartıcılığı temsil etmektedir. Karı koca beraberliği bile günahların en büyüğü. Aziz Augusten'e göre “Bir adamın karısı ile bir fahişe arasında fark yok..”

Bugün katolik kiliselerinde evlenme merasimlerinde papazın okuduğu dua şöyledir: “Günahla düşmüşüm annemin karnına, günah işlemiştir bana annem gebe kalırken...”

BATI MEDENİYETİ: Eski yunan düşüncelerini temel alır. Yunanlı ; kadına köle muamelesi yapardı, kadınları istedikleri zaman dövme hakkı vardı, dahası karısını başka birine hediye etme hakkına sahipti. Kadına miras da yasaktı...En büyük hakaret ise “kadın” diye hitap etmektir. Bütün rezilliklerin başı kadındı...

Yunan düşünürlerden Hesiodos: “ Zeus kadınları baş belası olarak yarattı. O kadınlar ki işleri güçleri kötülüktür.” Yunanlı kadını o kadar kötü olduğuna inanmıştı ki, erkek erkeğe evlilik ve homoseksüellik normalleşti...

1558: Kadının batıda insan olup olmadığı tartışıldı ve karar; “sırf erkeğe hizmet etmek için yaratılmış bir mahluk.”

1882: İngiliz anayasasında “kadınlar vatandaş değildir” maddesi.

Kral 8.Henry incili okutmayı kadınlara yasakladı.

1946: Fransa- İtalya`da seçme seçilme hakkı verildi.

1971 : İsviçre`de seçme seçilme hakkı verildi.

5 Aralık 1934: Türkiye de seçme seçilme hakkı (şu an 550 millet vekilinin 24 ü kadın... 2004 araştırmalarında 3225 belediye var ve 18 belediye başkanı kadın...

DÜNYA KADINLAR GÜNÜ TARİHÇESİ : Amerika`da haklarını arayan tekstil kadın işçilerinin direnişinden 52 yıl sonra Danimarka'nın Kopenhag şehrinde düzenlenen Kadın Sosyalist Enternasyonel toplantısında 8 Mart 1857`de New York'ta başlayan, kadınların haklarını kazanılması ve kadınların birlikteliği mücadelesinin her yıl “Kadın Günü” olarak kutlanması kararlaştırıldı.

PEKİ DOĞU DA KADIN NASIL?

Sanırım iki örnekle açıklasak yeterli; Bir televizyon kanalında spiker bir beye soruyor;

- Niçin iki bayanla evlendin?

- İki evlenmesem bu çifte kim gidecek, bu çocuğa kim bakacak, bu bahçeye kim gidecek, zevatı kim sulayacak, inekleri kim sağacak...

Diğeri de pek farklı değil: “ İki kızımız vardı, sattık onları...

İnsan kendi akıyla ilerlediğinde böylesi cinayetlere imza atabiliyor. Vahiyden uzak olmak insanı yoldan böyle uzaklaştırabiliyor.

Şu an müslümanlar olarak bizler bile bu söylemlerden etkilenmiş ve kadına bakış açımızı bu doğrultuda çizer olmuşuz. Mâlesef tefsirlerimize bile israiliyattan karışımalar olmuş ve Adem’i kandıran Havva’dır düşüncesi bizlerde de oturmuştur.

Bizler kitaplı, insan önderli ümmet olarak ne zaman kitabımızdan uzaklaşmış ve peygambere uymaktan vaz geçmişsek daha doğrusu hafife almışsak telâfisi olmayan hatalara imza atmışızdır.

Peygamber ahlâkıyla bizim ahlâkımızı kıyasladığımızda o kadar farklılıklar buluyoruz ki, bu farklılıklar bizi adım adım helâka götürmektedir. Biz bütün bunları bilmediğimiz için yapmıyoruz. Bilakis bile yapıyoruz.

Kadın ne “eksik etek”, ne “kaşık düşmanı”, ne de “saçı uzun, akli kısa “bir mahluktur. Bu tabirler umuyorum hiç birinize yabancı değildir. Kültürümüzde olan bu sözler malesef bizim dini anlayışımıza da etki yapmış.

Halbuki ana; bir insan fabrikasıdır. Toplum, cemaatı ana doğurur. Taklidi mümkün olmayan yavruyu dünyaya getiren anadır. Ana; Rasulullah (s.a.v.)’in ifadesiye hakkı ödenmeyen, cennetin bile ayaklarının altına serildiği en çok saygıya layık olandır. Kadın annedir, eştir, evlattır. Dünyada Resulullah (s.a.v.)’a sevdirilen üç şeyden biridir...

Allah’u Teala (c.c.)’da ayırmaz kadını erkekten.

“ Mü’min erkekler ve mü’min kadınlar birbirlerinin dostlarıdır. İyiliği emreder, kötülükten alıkoşur. Namazı dostoğru kılar, zekatı verirler. Allah’a ve Rasulüne itaat ederler. İşte bunlara Allah merhamet edecektir. Şüphesiz Allah mutlak güç sahibidir, hüküm ve hikmet sahibidir” (Tevbe 9/71).

“ Şüphesiz müslüman erkeklerle müslüman kadınlar, mü’min erkeklerle mü’min kadınlar, itaatkâr erkeklerle itaakâr kadınlar, doğru erkeklerle doğru kadınlar, sabreden erkeklerle sabreden kadınlar, Allah’a derinden saygı duyan erkeklerle Allah’a derin saygı duyan kadınlar, sadaka veren erkeklerle sadaka veren kadınlar, oruç tutan erkeklerle oruç tutan kadınlar, namuslarını koruyan erkeklerle namuslarını koruyan kadınlar, Allah’ı çokca anan erkeklerle Allah’ı çokca anan kadınlar var ya, işte onlar için Allah bağışlanma ve büyük bir mükafat hazırlamıştır” (Ahzab 33/ 35).

Toplumda gerçek huzur istiyorsak bunun için önceliği evlerimize vermek zorundayız. Cenab-ı Hak; “ Kendileriyle huzur bulasınız diye sizin için türünüzden eşler yaratması ve aranızda bir sevgi ve merhamet var etmesi de O’nun (varlığının ve

kudretinin) delillerindedir. Şüphesiz bunda düşünen bir toplum için elbette ibretler vardır” (Rum 30/ 21).

Cenab-ı Allah bu ayetin ancak düşünen bir toplum için ibret olacağını söylemiştir. Tarihin hiçbir aşamasında aile bir kenara bırakılarak huzur bulunamamıştır. Ne zaman ki aile hafife alınmış, mutsuzluklar olmuş ve toplum içten içe çürümüştür.

Şu an aileden en çok uzaklaşıldığı, ailenin önemini yitirdiği, evliliklere “çantada keklik” düşüncesiyle bakıldığı, böyle olmadığını da her kavga sonunda soluğun mahkemelerde alındığına herbirimiz şahidiz. Bunalımların, deprasyonların bol olduğu, insanların intihar ettiği günümüzde ailenin dinlenme ve huzur yeri olmasına ne kadar muhtacız. Halbuki Cenab-ı Allah: “Allah size evlerinizi huzur ve dinlenme yeri yaptı” (Nahl suresi 16/18) buyurmamış mıydı?

Korkmamak gerek. Kendini ifade edebilen, hak ve özgürlüğünün farkında olan insanlardan...Hele hele bu bir kadın olursa; bu kadının yetiştireceği çocukların daha mutlu bir aile ve evlilik oluşturacağı kesin. Annenin mağdur edildiği, haklarının elinden alındığı, annenin itildiği, eziklik hissettiği bir toplumun evlatları mecliste bile bulursa adalet dağıtmada eksiklikleri olabilir. Kendi bireyselliğini ve özgürlüğünü içine sindiren kişiler âdil olurlar, iyilik yaparlar, yakınlarla yardım eder hayasızlıktan, fenalıktan ve azgınlıktan uzak dururlar.

Allah’u Teala; “ Şüphesiz Allah adaleti, iyilik yapmayı, yakınlarla yardım etmeyi emreder; hayasızlığı, fenalık ve azgınlığı da yasaklar. O düşünüp tutasınız diye size öğüt veriyor” (Nahl 16/ 90).

Resulullah (s.a.v.) buyurdular:

“Ey insanlar! Kadınların haklarına riayet ediniz! Onlara şefkat ve sevgi ile muâmele ediniz! Onlar hakkında Allah’tan korkmanızı tavsiye ederim. Siz kadınları, Allah’ın emaneti olarak aldınız; onların nâmuslarını ve iffetlerini Allah adına söz vererek helâl edindiniz! (Sahih-i Buhari Muhatsarı, X. 398).

“Ey insanlar! Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık. Sizi, sırf birbirinizle tanışmanız için büyük büyük cemiyetlere, küçük küçük kabilelere ayırdık. Şüphesiz ki, sizin Allah nezdinde en şerefliiniz takvaca en ileride olanınızdır “(Hucurat 49/13).

“Ey insanlar! Sizi bir tek candan yaratan, ondan da yine onun zevcesini vücuda getiren ve ikisinden bir çok erkekler ve kadınlar türeten Rabbinizden korkun” (Nisa 4/1).

Peygamber Efendimiz (s.a.v.)’de:

“Şüphe yok ki, kadınlar erkeğin dengi, benzeri ve tam bir eşidir” (İbn-i hazm,elü Beyan ve-l Tarif) buyurur.

Hız. Ömer (r.a.) bir gün Medine-i Münevvere'de; Rasulullah (s.a.v.) Efendimiz'in mimbere çıkıp cemaate hutbe irşad etmiş, hutbesinde müslümanlara, evlenirken mehri azaltmasını söylemiştir.

Kadın cematten uzun boylu bir hanım çıkıp:

Ey Ömer, bunu söylemeye hakkın yoktur" demiş ve Kur'an'ı Kerim'den Nisa 4/20-21 ayetlerini göstermişti. Bunun üzerine halife:

"Allah Allah! Kadın, Ömer'le münâkaşa etmiş ve onu susturmuş!.." diyerek sözünü geri almıştı (İbn-i Kesir, Nisa 4/ 20-21 ayetinin tefsiri).

"Erkek ve kadın, mü'min olarak kim iyi amel işlerse, onu mutlaka güzel bir hayat ile yaşatırız. Ve mükafatlarını, elbette yaptıklarının en güzeliyle veririz" (Nahl 16/97).

KADINLARIN HAKLARININ KORUNMASI:

İslam kadına yalnızca islam tarihiyle başlayan haklarını vermekle kalmamış, bunun yanında erkeklerden gelecek tecavüzlere karşı kadının haklarını himâye etmiştir. Açık bir biçimde tecrübeler gösterir ki, bilinen genel prensipler içinde kadınlar kocalarıyla aynı haklara sahiptirler (Bakara 2/228). Bu hakların ihlâli gayri meşrudur. Kadınlar bu durumda kocanın tek sorumluluğu olan bu haklarının korunmasını isterler (Bakara 2/220-226, Nisa 4/26).

Mehir isteme hakları vardır (Bakara 2/236-237, Nisa 4/ 19 -20); ki bu da evliliğin şartlarından (Nisa 4/24-25).

Kadın, kocasının birden fazla evlenmesinde adalet mecburiyeti getirilerek korunmuştur. Eğer koca, islam kanunlarının ön gördüğü şekilde hanımlar arasında adaleti sağlayamayacaksa, birden fazla hanımla evlenmesi yasaklanmıştır (nisa 4/ 3 ve 129). Kocanın hanımını merak içinde bırakması yasaklanmış (Nisa 4/ 129) ve eğer erkek boşanmakta kararlı ise bunu dostça ve kadına hiç bir ziyan ve zarar vermeksizin yapmalıdır (Bakara 2/ 229-231).

Aynı şekilde kadın her hâlûkârda kocasıyla birlikde yaşamıyorsa boşanma hakkına sahiptir. Buna rağmen onlara tamamıyla ayrılmadan önce meseleyi bir hâkime havâle etmeleri tavsiye edilmiştir (Nisa 4/35).

Kadın, kocasını seçmekte tam bir serbestliğe sahiptir. Hiç kimse onu isteği dışında evlendiremez. Konumuz ile ilgili olarak Nesâi, Hz.Aişe (r.a.) 'den şöyle nakleder:

Genç bir kız Hz. Aişe'nin yanına girdi ve "Babam beni istemediğim halde kardeşinin oğluna verdi, benimle onun itibarsızlığını kaldıracak. "

Hız. Aişe: "Peygamber (s.a.v.) gelinceye kadar otur" dedi.

Daha sonra peygamber (s.a.v.) geldi ve kız olayı anlattı. Bunun üzerine Peygamber (s.a.v.) kızın babasına haber gönderdi ve onu çağırtdı. Oda emri kızı bıraktı.

Kız: “Ey Allah’ın Rasulü! Babamın yaptığına razıyım, lâkin babaların bu işte rollerinin olmadığını kadınlara öğretmek istedim” dedi (Buhari).

Babamın veya velinin, kızlarını zorla evlendiremeyecekleri bu hadisle teyid edilmiş oluyor.

Berire adındaki bir cariye Mugis adını taşıyan bir köle ile evliydi. Bir müddet sonra azad edildi ve bir kölenin altında kalmayı reddetti.

Hız. Aişe (r.a.)’den rivayet edilen bir hadiste “ Berire azad olduğu vakit, kocasında kalıp kalmaması hususunda muhayyer bırakıldı” denilmiştir. Bu da İslamın kadının nasıl korunduğunu açıkça göstermektedir.

Halifeliği döneminde Hz.Ömer’in hanımıyla ilgili olan şu olay meseleye daha bir açıklık kazandırmaktadır. Peygamber (s.a.v.) döneminde kadınlar namaz için mescide gitmeye alışmışlardı. Bununla birlikte Hz. Ömer halifeliği döneminde kadınların evlerinden dışarıya çıkmasının uygun olmayacağını düşünüyordu. Ancak Peygamber (s.a.v.) bu duruma mücade ettiğini bildiğinden kısıtlamaya gitmeyi de doğru bulmuyordu. Hanımı Atike, bu mücadenin verdiği rahatlıkla namazlarını cemaatle kılıyordu. Bir gün Hz. Ömer (r.a.) şöyle dedi:

-“Bilirsin ki, ben böyle bir şeyi sevmem.” O ‘da,

-“Vallahi sen beni nehy etmedikçe ben de gitmekten vaz geçmem.” (Buhari)

Bu misaller göstermektedir ki, islam toplumunda kadının hakları koruma altına alınmış ve saygı görmüştür. Kadınlar ve erkekler toplumun saadeti için ortak bir ruh haliyle birlikte çalışırlar. İkisi arasında fitratlarında var olan çok az farklı mesele vardır ki, onlarda sosyal hayattaki ahenk ve uyuma renk katarlar (Siret ansiklopedisi Hz.Peygamber ; İnkılap yayınları 2. Cilt, sayfa 27).

NE OLUR BU, SESE KULAK VER !!! KAYBEDECEK ZAMANIN YOK !!!

Sen dünyanın en değerli misafirisin.

Mutsuz olmak gibi, yanılmak, kaybetmek gibi şansın yok...

MUTLU OLMALI, YANILMAMALI, KAZANMALISIN...

Buna mecbursun. Mutsuz olmak, kaybetmek, bu dünyanın cehenneme dönüşmesi demektir. Ebedi mutluluğu kazanamamak demektir...Elimizde kaybettiğimiz servet ya da eşya değil; Sensin...

Kendini israf etme.Bu israf ediş, israfların en korkuncudur. Hesabı da en çetindir.

Toplumunu biz oluşturuyoruz. Sağlıklı kişiler, karşısındaki kişinin de sağlıklı olmasını gerektirir.

SAĞLIKLI İNSAN :

Kalbi sevgi dolu olan, kişiliği olan, onuru, saygısı, güveni olandır. Hayata dair düşünceleri, iyi niyeti olandır...

Hepsinden de önemlisi; Allah'a tam güveni ve tevekkülü olan, hesap gününün geleceğine tam güveni olandır...

Kendisi için fedakarlık yapmayanın bir başkası için fedakarlık yapması beklenemez. Tıpkı mutsuz olanın mutlu etmesi beklenemediği gibi...

Geçimsiz kişi yoktur. Ancak onu anlamayan ve idare edemeyen kişiler geçimsiz yapar.

Halledilemeyecek hiçbir sorun yoktur. Yeter ki isteyelim...

Kendimize, vücudumuza „kendimizin“ gibi bakmak, hayatın baştan kaybına sebeptir ki, bu da mutluluğun ve başarının baştan kaybıdır.

Odaklanmalısın ...

İsteklerine odaklanmalısın...

Ne istediğini bilmelisin...

Ve bu bilgi üzerine düşünmeli, hareket etmelisin...

Nerede hata yaptığını bulmalı, öncelikle hata yaptığını kabul etmelisin.

Ya da psikolojide ki en önemli unsur olan kendini FARKETMETMELİSİN...

Sen kendini farketmediğin, anlamadığın, evrendeki yerini bilmediğin sürece mutluluğun arkasından koşarsın ve sonunda yorulursun. İşin daha acı yönü yaptığımız bütün işlerden (hayırlı işlerde dahil) mutmain olamazsın, tadını alamazsın...

İnsanoğlunun içine ölümsüzlük ya da melek olma duygusu verilmiştir. Şeytan da bu duygularla Allah adını vererek kandırmamış mıdır, Adem babamızı ve Havva annemizi.

Melek olmak ya da ebedi yaşama tutkusu değil midir, insanı iyilerden olmak için yarıştıran?

Hâla yarışmıyorsan iyilerden olmak için, hâla kendi dertlerinle, kendi vücudunla uğraşıyorsan, hâla yaşanan binlerce kötülüklerle savaşmıyorsan, bir sorun olmalı..!Eğer bir gün bu sorunları görür ve çözüme yolunda gayretli olursan, kalbin sevgiyle dolacak ve etrafına ışık saçanlardan olacaksın.

İstemesini bilmeyen alamaz. Hayata gözlerini yeni açmış aciz bebek bile isteklerine ulaşmıyor mu?

„Ayakkabılarımızın bağı“ bile Allah’tan istenirken, içinizdeki huzur, etrafınızdaki insanların kalbi, dünyadaki mutluluk, dünya nimetleri ayakkabı bağından da âdi olamaz...

“Vermeyi dilemesiydi Yaradan istetir miydi?”

O büyük gücün sana herşeyi, ama herşeyi vereceğine kalbinde tam güven oluşturduğun ve sadece O’ndan istediğin zaman; işte o an mutlu olanlardan ve hayata daha sağlam basanlardan olacaksın.

Yeterki ne istediğini bil...

Mutluluğunuzu hiç bir zaman başkalarının eline verme...Çünkü mutluluğu veren âlemlerin yegâne sahibi yüce ALLAH (c.c.)...

O (c.c.) senin mutlu olmanı istiyor....

CİNSELLİK TABULAŞIRSA!!!

“ Rabbim! Benim girdiğim her yere doğruluk ve dürüstlkle girmemi, çıktığım her yerden doğruluk ve dürüstlkle çıkmamı sağla; ve yüce katında beni (bu hususta başarılı) kılacak etkin bir güçle destekle” (İsra Suresi 17/80).

Yalnızlık Allah’a mahsus. Ve yalnız kalmak hiç bir insana göre değil.

Maddi ve manevi ihtiyaçlarını gidermek, hem ruhen hem de madden mutmain olmak için evlenir insanoğlu. Yani maddesi; eti, kanı, kemiği ve ruhu; duygularının, vicdanının nihayetinde, düşünce dünyasında bulduğu huzurla mutlu olur. Ve Cenabı-ı Allah insanı yeryüzüne mutlu olması için göndermiştir.

“Kaynaşıp huzura kavuşmanız için size kendi cinsinizden zevceler yaratması ve aranızda sevgi ve merhamet koyması O’nun kudretinin delillerindendir” buyuran Rabbimiz, bunu da kendi varlığına delil kılmıştır, Rum suresi 21. ayetinde...

Huzur ve sükûn, sonrası muhabbet...

Muhabbetin oluşması nasıl olur? Severek, saygı duyarak ve güvenerek şüphesiz.

Peki sadece bu üç unsur yeterli olur mu mutluluk için?

Kadın ve erkeğin başka ihtiyaçları yok mudur?

Konuşulmayan ve yanlış bilgi üzerine hareket edilen ailenin mahremiyetleri, mutsuzluğa sebep olmaz mı?

Allah Rasulünün ve onun nadide arkadaşlarının konuşmaktan haya duymadıkları konularda bizim konuşmaktan kaçınmamız ne kadar doğru olur acaba?

Kadın olsun, erkek olsun en mahrem konularını gelip Hz. Rasulullah'a soran ve cevaplarını hadis olarak nakledilen bir dinin müntesiplerinin, bu kadar hayalî takılması ne kadar doğru olur?

Biz konuşmadığımızdan, biz yazmadığımızdan öğrenilmesi elzem olan cinsellikle ilgili konuları öğrenmek için olur olmaz kaynaklara başvurmak ne kadar doğrudur? Aile mutluluğunun temelinde cinsel mutluluk yatıyorken...

Yalancı bir takva anlayışından ve gereksiz bir haya anlayışından sıyrılarak, insan mutluluğu için büyük bir önem arzeden konular bütün açıklığıyla işlenmeli. İşlenmeli ki, cinselliğin bu kadar uyarıldığı bir ortamda, şeytanın bir oyuncuğu da biz olmayalım.

Hevasının esiri olmuş, her isteğinin arkasından koşan insanoğlu " gözünü bakılması yasaklanan şeylerden çevir " emrine ne kadar uyabilir ki bu bozulmuş toplumda.

Peygamber efendimiz (s.a.v.) de "Evlenen dininin yarısını tamamlamıştır. Diğer yarısından da Allah'tan korksun" buyururken kastettiği mânâ da gözünü dışardan çevirme yolu olmalı bence...

İnsan dört bölümden oluşur; Akli, kalbi, midesi ve cinsel uzuvları...Bu dört bölümünü tatmin etmezse, yani azığını vermezse mutluluk yolunda yaya kalır. Aklini; düşünerek, kalbini; severek, midesini; sağlıklı besleyerek, cinselliğini de; eşiyile sağlıklı beraberlik yaşayarak tatmin edebilir.

Şu gerçek unutulmamalı; Güçlü, birbirine islam kardeşliği ile bağlı bir toplum oluşabilmesi, öncelikle eşler arasında ruhsal ve bedensel sukunetle olur.Evlerde huzurun, sukunetin, sevginin ve merhametin olmaması, islamın anlaşılmasını doğurur.

Bu sorun müslümanların sorunudur. Kapalı dört duvar arasında yaşanan cinsel sorunlar, boşanmaların baş sebepleridir. Sorunlar tabu olduğundan, konuşulamadığından "şiddetli geçimsizlik" evliliğe verilen son sözdür.

İşin özü; hayamızın dinimizin önünde olması ...

İnsandaki iç dengeyi sağlayan gerçek bir evlilik hayatında, karı koca birbirlerinin örtüleridir. Bakara suresi 2/187. ayetinde Cenab-ı Allah, oruç gibi yılda bir defa olan ve manevi açıdan insanın doruğu yaşadığı bu ayın gecelerinde, hanımlarına yaklaşımlarının helal kılındığını belirtmiştir. Bu gerçek, cinsel tatminin aile saadetinde ne kadar önemli olduğunu bize sunmaktadır.

Karı koca arasındaki cinsel ilişkide sadaka sevabının olduğu hakikatı da evliliğin ve cinsel ilişkinin bir ibadet olduğunu gerektirir.

İnsan gerçeği olan cinsellik sadece yatak odası mıdır?

Evliliği en çok etkileyen cinsel mutluluk, oturma odasında; göz göze bakışmalarla, ele ele tutuşmalarla, yan yana oturmalarla oluşur. Vücut temasını öncesi kuramayanlar, yatak odasında da başarılı olamayanlardır.

Yazar Sema Maraşlı'nın kadın ve erkeğin cinsellikte farkları üzerine yaptığı tespitini , çok önemseydiğimi belirterek buraya da almak isterim;

“Kadın erkek yaratılış farklılıkları, cinsellikte de ortaya çıkar. Erkek cinselliğe daha açık ve uyarımı daha kolaydır. Hatta erkek istemese bile rüya ile ya da etkileyici bir görüntü ile cinsel duyguları uyanır.

Kadın cinselliği üstü örtülü bir hazine gibidir. Kadın hazinenin toplanmasına izin verirse erkek de emek verip çaba gösterirse ikisi için de en büyük zenginliktir.”

Kadının kendini kullanılmış ve işi bitince bir köşeye bırakılmış hissetmemesi için beylere çok iş düşüyor. Hem duygusal, hem de bedensel mutlu ve tatmin edilmiş bir hanımın eşine vereceği çok şeyler vardır. Kadın gerçekten çok bereketlidir.Tıpkı ayetin deyişiyle “toprak,, gibi. Bir verirsin, bin alırsın...

“Kadınlarınız sizin için bir tarladır, tarlanıza nereden, nasıl ve ne zaman isterseniz öyle varın. Fakat önce birbiriniz için bir hazırlık yapın. Allah’a karşı sorumluluğunuzun bilincinde olun ve unutmayın ki, mutlaka O’na kavuşacaksınız” (Bakara suresi 2/ 223).

Her gizliyi bilen Allah’u Teala, bu ayette hanımların eşlerine bir emanet olduğunu, sorumluluk sahibi olduklarını, Allah’a hesap vereceğini unutmamaları gerektiğini de hatırlatmıştır. Birbiriniz için ön hazırlık yapın emriyle de eşlerin mutluluğuna bir yol göstermiştir.

Cinsel mutluluk en güzel bir nimettir. Buna ancak ayetin açıkladığı gibi önceden hazırlık yapılarak girilir. Evinin her köşesinde mutlu olan eşler, yatak odasında da mutlu olacaktır. Ve bu mutluluk evlerine huzur getirecektir. Yatak odası huzurunu birbirlerine yaşatmayan eşler, mutluluk yolunda yaya kalırlar.

Cinsel mutluluğu yakalamayan hanımlarda kullanılmış duygusunun yanında, kadın hastalıkları, baş ağrıları, sinirsel ve psikolojik hastalıklar artacaktır.

Cinsel mutluluğu yaşayamayan beylerde de aynı etkilerin yanında, gücünün ona verdiği etki ve öfkesinin artması ile bağırma, kızmalar, sebepsiz gönül kırmalar başlayacaktır.

Bilimin “oksitosin,, hormonu dediği sevgi bağıni kuvvetlendiren bir akım, ancak sağlıklı cinsellikle oluşur. Bunun yanında endorfin hormonuyla da acılara dayanma kapasitesi artar. Baş ağrısının geçmesine sebep olan ve depresyonda önem arzeden “serotonin hormonu,, da sağlıklı cinselliğin hediyeleridir. Kalbin ve bağırsakların daha iyi çalışmasına, kasların gevşemesine ve bağırsıklık sisteminin daha iyi olmasına sebep olan cinselliğin diğer getirileridir.

Rabbim neylerse güzel eyler. Bunlar bizim hassas konularımızdır. Tabulaştırdığımız zaman günahkârıyla, takvalısıyla herkesi ilgilendiren bu insani olayları, bilmeyenler tarafından ele alınmasına sebep olur çoğu zaman. Buda yalnız bilgilerle hareket edilmeyi doğurur. Şüphesiz bunun da bir sorumluluğu vardır.

Ne mutlu sorumluluğunun farkında olanlara...

ZULMÜ ALKIŞLAYAMAM

Zulmü alkışlayamam, zalimi asla sevemem;
Gelenin keyfi için geçmişe kalkıp sövemem.
Biri ecdadıma saldırdı mı, hatta boğarım! ...
Boğamazsam,
Hiç olmazsa yanımdan kovarım.
Üç buçuk soysuzun ardından zağarlık yapamam;
Hele hak namına haksızlığa ölse tapamam.
Doğduğumdan beridir, aşığım istiklâl;
Bana hiç tasmalık etmiş değil, altın lale!
Yumuşak başlı isem, kim demiş uysal koyunum
Kesilir belki, fakat çekmeye gelmez boyunum!
Kanayan bir yara gördüm mü yanar ta ciğerim,
Onu dindirmek için kamçı yerim, çifte yerim!
Adam aldırırda geç git, diyemem aldırırım.
Çiğnerim, çiğnenirim, hakkı tutar kaldırım!
Zalimin hasmıyım, amma severim mazlumunu...
İrticanın şu sizin lehçede manası bu mu?

Mehmet Akif Ersoy

ÇILGIN GÜNLERE VEDA...

Allah (c.c.); kulu Lokman'a hikmet bahsettiğini ve arkasından da Allah'a şükretmesi, şükrederse kendisi için şükretmiş olacağını, eğer şükretmezse kendi aleyhine olacağını ve Rabbul aleminin kendi kendine yeterli olduğunu, Rabbimizin her türlü övgüye layık olduğunu bize Lokman suresinin 12. ayetinde duyurmuştur. Hikmet sahibi olan Lokman (a.s.)'ın oğluna yaptığı tavsiyeleri de "yavrucuğum" tâbiriyle anlatması bizim de Lokman'ın çocukları olduğumuzu şüphesiz hatırlatmıştır.

Tavsiyeler, nasihatlar, güzellikler...Getirisi; dünya ve ahiret mutluluğu...

Kimler babalarını dinlemiş ki tarihte? Bunu bilmem ama, kimler büyüklerinin sözlerine kulak verdilerse hayatta, en az zararla atlatmıştır en çılgın günlerini...

Çılgın günler!!!

Bir evre vardır "annem babam herşeyi bilir."

Bir sonraki evre "annem babam bilir, ama ben de bilirim."

Ve ondan sonraki evre de "annem babam hiç bir şey bilmez, ben her şeyi daha iyi bilirim."

Ve yaş 35-40 olmuştur ve zaman geri dönmüştür ."Evet, annem babam meğer her şeyi biliyorlarmış ve onlar doğru sylyorlarmış..."

İlla ki tecrübe mi etmek gerek doğruyu bulabilmek için. İlla ki büyük hatalar mı yapmak gerek "ben yanıldım" demek için...Ne olurdu ki sözü olana verecek bir kulağımız, kulağı olana da verecek sözümüz olsaydı.

Gökteki yıldızlar gibi olan sahabilerin yüreklerini, yukardaki âyet indiğinde bir endişe kaplamıştı. Dediler ki Allah Rasulüne; "İmana, zulüm karıştırmamaya hangimizin gücü yeter ki?!" Ve Allah Rasulünün arkadaşlarına cevabı ayetin devamında geldi;

"Yavrucuğum! Allah'tan başkasına kulluk yakıştırma! Çünkü her tür ilahlık yakıştırma gerçekten de korkunç bir zulümdür" (Lokman Suresi 31/13).

Zulüm...

Kişinin; Allah'a, insanlara ve kendi kendine karşı yaptıkları haksızlıklar...

İnsanın Allah'a karşı işlediği zulüm; şirk ve küfürdür.

"İmana ulaşan ve imanlarına zulüm bulaştırmayanlar var ya; işte onlardır güvene layık olanlar; zira onlar doğru yoldadırlar" (En'âm Suresi, 6/82).

İnsanı hayata bağlayan, yaşama sevinci veren, mutlu eden, insanlığının önünü açan, huzurun adresi olan GÜVEN...Hele de bu güven âlemlerin yegâne sahibi olan Allah tarafından gelirse, gerisini siz düşünün...

Evet, bir dostunuz olacak...Sizi asla yalnız bırakmayan, heran elinizden tutan, her zaman sesinizi duyan, her isteğinize karşılık veren, lmeyen, terketmeyen, hep diri olan, hep yanınızda olan, hep güvenilen, her istediğinizde size zaman ayıran, sizi hiç yalnız bırakmayan...Cimri olmayan, hesapsız ve bol bol veren, her şeyin sahibi olan, hiç bir şeye ihtiyaı olmayan, hiç yıkılmayan...Ve bir dostta olması gereken ne kadar özellikler varsa hepsi de onda olan bir dost...

İster misiniz böyle bir dost?

Kim istemez ki dediğınızı duyar gibiyim. Sizler böylesine vefâlı ve güzel bir dostsanız, aradığınız bu güzelliklerde sizde varsa, önünüze gelenle arkadaşlık yapar mısınız? Bir testten geçirmez misiniz “dostum” demek için?

Peki Allah sizi bir testten geçirmez mi “dostum” demek için?

İşte testi Rabbimizin; İman edeceksin...İmanına zulüm bulaştırmayacaksın...

Zihinlerimize abdest aldırarak, Allah’ın dostluğuna ulaşabiliriz ey dost!

Var mısın benimle bu yolculuğa çıkmaya?

Ne yolculuğu mu? Allah’a giden yol...Güvene layık olmak ve doğru yolda kalmak için adım atmaya...

“Bundan böyle Kur’an okuyacağın zaman öncelikle kovulmuş şeytandan Allah’a sığın” (Nahl suresi 16/ 98).

Lânetlenmiş, kovulmuş şeytanın şerrinden sana sığınırım ya Rab!

Şeytan insanın akli ile kalbi arasına girer. Anlayışına etki eder. Onun görevidir. Daha doğrusu bunu kendine görev bilmıştır. İnsanların dosdoğru yollarının üzerine oturacak ve onlara güzeli çirkin, doğruyu yanlış, beyazı siyah gösterecektir. Kendini adamıştır bu yola. Çünkü kendisinin cennetten kovulmasına sebep, Ademoğlunu görmüştür. Anlayacağın sebeplere yapışmış, gururunun esiri olmuştur.

Şeytan kaderci olmuş, ümidini de yitirmiştir...

O’da bir suçlu aramış ve en yakınında olan Ademi suçlamış. Seni, beni yoldan çıkarmak için elinden geleni arkasına koymamıştır. Bundan dolayı; Rabbim; ilmimi, anlayışımı ve imanımı arttır...(AMİN)

Evet; Yolculuğa çıkıyor muyuz?

Kıblenin Mescid-i Aksa’dan, Mescid-i Haram’a çevrildiğini belirten Bakara suresinin 143. âyetinde Cenab-ı Allah; “...Allah sizin imanda ısrarınızı kesinlikle zâyi etmeyecektir...” ayetinde imandan kastın Mescid-i Aksaya doğru yönelerek kılınan namazlar olduğu hakikati bizlere bu yolculuğa nereden başlamamız gerektiğini söylemektedir.

Demek ki yolcunun ilk yapacağı eylem namazmış...İmanla eş olan namaz...

Namaz ki, dinin direği...Allah’a dost olabilmenin birinci kapısı...

Söyler misin, bu kapıyı açıp bu kapıdan girmeyenler Allah’a nasıl dost olur?

Bu kapıdan öncelikle temiz olanlar girebilir. Gel! Temizlenelim..

Nasıl mı? Öncelikle güzel bir abdest alalım. İmanımızı cünüplükten kurtaralım. İncamızda şirk olmasın...Allah ile beraber başka şeylere güç atfetmeyelim. Bütün sebep

perdelerini aralayarak, esas nimet vereni görerek Allah'a kulluk edelim. Yalnızca Allah'tan isteyelim.

Sonra namaz kılacağımız yeri bütün pisliklerden temizleyelim. "Edep Ya Hû" diyerek avret yerlerimizi örtelim. Düşüncelerimizdeki bütün ayıpları, pislikleri örtelim ki; düşündüklerimiz kalbimize, kalbimizdekiler de dilimize dönüşmesin. Dillerimize kötü söz söyletmeyelim.

Kabe'ye, yeryüzünün en mütevazî evine yönümüzü dönerek miraca çıkmaya hazırlanalım. Allah Rasulü nasıl Burakla çıktıysa miraca, bizde namazımızı Burak bilip çıkalım bu kutsal yolculuğa...

İşte şimdi Allah'ı görüyormuş gibi ibadet etme zamanı.

Zaman...Aleyhimizde şahitli olan zaman...Para kaybolursa çalışır alırsın, lakin geçen zamanı asla geri getiremezsin...

Evet! Zaman Allah'a kulluk zamanı. Namazlar arası devamlı hareket...Nerde hareket orada bereket...

Kalben Allah'a bağlanarak, Allah'tan başkasından medet ummayarak, kula kulluktan kurtulup yalnızca Allah'a kulluk ederek, aradaki her şeyi terkederek, gerçek hürriyetimize kavuşarak temiz bir niyetle Allah'a yönelerek...

Dünyayı elimizin tersi ile arkaya atıp, aziz olan Allah'a teslim olarak...Dimdik...Dilimizde Allah'ın kelâmı, yasaklar, emirler, nehiyeler... Yavaş yavaş, düşünerek, okuyarak, anlayarak ...

Hiç bir kulun önünde, hiç bir düşüncenin önünde eğmediğim başımı deyip, Rabbimizin önünde eğerek...

Yüzümüzle, ellerimizle, dizlerimizle, ayaklarımızla, bütün benliğimizle ve bütün cismimizle yüzümüzü yere sürerek...

"(Ey bu hitabın muhatabı!)Kitaptan sana vahyedilene oku ve namazı da dosdoğru/gereğine uygun olarak kıl. Çünkü namaz hayasızlıktan ve kötü şeyden alıkoyar. Allah'ın zikri (Namaz) elbette ibadetlerin en büyüğüdür. Allah yaptıklarınızı bilir" (Ankebut suresi 29/ 45).

Ne mutlu bu yolculuğa çıkıp, Rabbinin dostluğuna kavuşanlara...

Ne mutlu çılgın günlerine veda diyenlere...

NİÇİN İBADET EDİYORUZ?

" Ben cinleri ve insanları ancak bana ibadet etsinler diye yarattım" (Zariyat Suresi 51/ 56).

" Ey insanlar! Sizi ve sizden öncekileri yaratan Rabbinize ibadet ediniz. Umulur ki böylece muttakilerden olursunuz" (Bakara suresi 2/ 21).

“ De ki; kulluğunuz (yakarışınız duanız, ibadetleriniz) olmasa Rabbim size ne diye değer versin? „(Furkan Suresi 25/ 77).

“ Bizim sizi boş yere bir oyun ve eğlence olarak yarattığımızı ve sizin bize döndürülüp getirilmeyeceğinizi (hesaba çekilmeyeceğinizi) mi sandınız?” (Mü’minun Suresi 23/ 115).

İbadetlerimizi yapma konusunda sınanıyoruz...Aldığımız puan, cehennemden kurtuluşumuzun, cennete girişimizin kanaat notunu etkiliyecektir!...

“Yoksa siz Allah içinizden cihad edenleri belli etmeden, sabredenleri ortaya çıkarmadan cennete gireceğinizi mi sandınız? “ (Al-i imran Suresi 3/ 142).

Cehennem onurunu koruyamayan insanlar ve cinler için söz konusudur.

“İman edip, salih amel işleyenler için mağfiret ve büyük mükafat vardır “(Hac Suresi 22/ 50 – Rad Suresi 13/ 29).

İBADET: Kulun kulluk şuuru içerisinde Allah’a itaat amacıyla (başkasını ortak tanımadan) yalnız Allah için ve O’nun rızasını kazanmak niyetiyle, O’nun istedeği şekilde; inanması, düşünmesi, zikretmesi, konuşması ve davranmasıdır. O’nun haram kıldıklarından sakınması ve helal kıldıklarına yönelmesidir.

Kur’an-ı Kerim’i rehber, Peygamberi örnek tanımasıdır...Yani müslümanlığının (daha geniş anlamda insanlığının) gereğini yerine getirmesidir.

İMAN: Gerçeği görmek, tanımak ve kabullenmek...

İSLAM: Teslimiyettir...Boyun eğmektir Allah’a..

İBADET: Bu kabulleniş ve teslimiyetin (iman ve islamın) gereğini yerine getirmektir...

DİN=İBADETTİR

İBADETİN ŞARTLARI

1) Müslüman olması... Kulun Allah’ın varlığına, birliğine inanmış olması ve O’na hiçbir şeyi ortak koşmaması...

2) İbadetin yalnız Allah için olması ;

“ De ki; Şüphesiz benim namazım, kurbanım, hayatım ve ölümüm hepsi alemlerin RABBI Allah içindir” (En’am Suresi 6/162).

3) Vahyin tamamını kabul etmek. Allah’ın bütün emir ve yasaklarının bir bütün olarak benimsenmesi...

“ ...Yoksa siz kitabın bir kısmına inanıp bir kısmını inkar mi ediyorsunuz? Sizden öyle davrananların cezası, dünya hayatında ancak rüsvalık, kıyamet gününde ise en şiddetli

azaba itilmektir. Allah sizin yapmakta olduklarınızdan asla gafil değildir” (Bakara Suresi 2/ 85).

4) Meşruluk. Allah’ın yapılmasını istediği ve hoş gördüğü şeylerin yapılması...

5) İbadetleri Allah’ın istediği şekilde, Peygamberi örnek alarak yapmak...

“ İşte bu (Kur’an), bizim indirdiğimiz mübarek bir kitaptır. Buna uyun ve Allah’tan korkun ki size merhamet edilsin” (Ea’am Suresi 6/ 155).

6) Niyet, şuur, kişinin ne yaptığının bilincinde olması...

“ Ameller niyetlere göredir. „ HZ.MUHAMMED (s.a.v.)

7) İbadetlerin ihlasla yapılması... İbadetlerde samimiyet şart olması...

8) İbadetlerin takvayla korunması...

“ Ey insanlar! Sizi ve sizden öncekileri yaratan Rabbinize ibadet edin ki takva sahibi olasınız“ (Bakara Suresi 2 / 21).

9) İhsan şuurunun yakalanmaya çalışılması...

“ Bütün ibadet hallerinde Allah’a, O’nu görerek yapıyormuş gibi ibadet eyle.”
HZ.MUHAMMED(s.a.v.)

10) Bazı farz ibadetlerin, Allah’ın istediği zaman ve mekanda yapılması... (hac, fitre gibi...)

İBADETLER NASIL YAPILIR?

1) Akıl ve fikir (iyi niyet ve düşünce) ile yapılan ibadetler...

“ Kur’an üzerine düşünmüyorlar mı? ” (Mü’minun Suresi 23/ 68).

2) Kalp ile yapılan ibadetler: (kalben inanmak)

“ Onlar, ayakta, otururken ve yanları üzerine yatarken (her vakit) Allah’ı zikrederler... Göklerin ve yerin yaratılışını düşünürler...Rabbimiz ! Sen bunları boşuna yaratmadın. Seni tesbih ederiz. Bizi cehennem azabından koru, derler” (Al-i İmran Suresi 3/191).

3) Söz, yazı, şekil (görüntü) ile yapılan ibadetler;

“ Allah yoluna çağırın, salih (güzel işler) yapan ve (ben müslümanlardanım) diyenden daha güzel sözlü kim vardır? ” (Fussilet Suresi 41/33).

4) Can (beden) ile yapılan ibadetler; Namaz, oruç, cihad, çalışmak, yorulmak...

5) Mal ve para aile yapılan ibadetler; zekat, fitre, sadaka, infak...

6)Hem can, hem de mal ile yapılan ibadetler; hac, cihada katılım...

GENÇ VE ÖRNEK SAHABİLER

...Çağının öznesi olmak...

ZÜBEYR BİN AVVAM (r.a.)

Peygamber efendimizin havarilerindendi. İslamin süvarisi, cesur, kahraman ve islam dininin sağlam dayanağıydı.

Müslüman olduğu zaman kaç yaşındaydı?

O sadece 15 yaşındaydı...

TALHA BİN UBEYDULLAH (r.a.)

Mekke'de oluşan İslami hareketin en önemli dayanaklarından biriydi. Allah'a davette en büyük davetçilerdendi. Üstelik, cesaret, yetenek ve öncülüğüyle tanınmış bir süvari idi. Ayrıca Peygamberimiz (s.a.v.) hakkında (İyiliğin Talha'sı) dediği ve Allah yolunda infakta bulunan öncülerdendi.

Bu mübarek ve yüce sahabe Müslüman olduğu zaman daha 16 yaşındaydı..

SA'D BİN EBİ VAKKAS (r.a.)

Dahi bir sahabedir. İslam da ilk kan dökendir. Peygamberimiz (s.a.v.)'in annem babam sana feda olsun dediği kişilerden biridir. Nitekim Peygamberimiz (s.a.v.) Uhud gününde ona söyle demişti:

-At! Ey Sa'd! Anam babam sana feda olsun.

Bu hadis-i şerif Tirmizi Ali Ebi Talip' ten rivayet edilmiştir. Sa'd bin Ebi Vakkas duası makbul olan, mübarek ve hizmeti çok olan biridir.

Sizce müslüman olduğu zaman kaç yaşındaydı?

Evet, müslüman olduğu zaman 17 yaşındaydı.

ERKAM BİN EBİ ERKAM EL MAHZUMİ (r.a.)

Bu kişi, her müslüman için büyük ve önemli hatıraları taşıyan bir isimdir. Mekke'de 13 sene boyunca tehlikeli bir iş olmasına rağmen İslam davetçilerini evine misafir eden kişidir. O'nun, şeref sancağını taşımada Haşim oğullarının rakibi olan Beni Mahzum kabilesine mensup olduğunu da göz önüne alarak Haşim kabilesinden olan Peygamberi (s.a.v.)'i misafir etmesini bir düşünelim. Şüphesiz bu durum onu, akrabalarına ve

kabilesinin ileri gelenlerine karşı büyük sıkıntıya sokacaktı. Beni Mahzum kabilesinin reisinin Ebu Cehil olduğunu da unutmayalım.

Kuşkusuz Ebu Cehil, Mekke`de zor kullanarak, zulümde en çok haddi aşandı. O bu ümmetin firavunuydu. Eğer kendi kabilesinden birinin Peygamber ve sahabelerini evinde ağırladığını işitseydi büyük bir felaket olurdu. Ama bütün bunlara rağmen Erkam bin Ebi Erkam bu tehlikeyi kabul etmiş ve İslam için fedakârlık yaparak nefsini feda etmiştir.

Peki bu büyük kahraman müslüman olduğu zaman kaç yaşındaydı?

Tam 16 yaşındaydı!!

ALİ BİN EBİ TALİP (r.a.)

O sadece 10 yaşında iken Peygamberimiz onu İslam`a davet ediyor, o da bu daveti kabul edip onunla mutlu oluyor.

Allah ne yücedir!

Sorumluluğu olmayan bu küçük çocuğun aklı, olgun insanların algılayamadığı nice ince şeyleri algılıyor.

Çocuk yaşda ki Hz. Ali`nin anlayışı çok çabuk geliyordu. Öyle ki en yakınlarına bile işlerini nasıl gizleyeceğini Erkam bin Ebi Erkam (r.a.)`ın evine nasıl gizli bir şekilde gidileceğini, gizlice nasıl namaz kılınacağını ve insanların gözünden uzak nasıl Kur`an okunacağını biliyordu.

ZEYD BİN SABİT (r.a.)

Yaş 13... Zeyd, müslüman ordusunun, müşriklerle karşılaşmak için Bedir`e gitmek üzere hazırlandığını duydu. Kılıcı, boyunu geçmesine rağmen kılıcını kuşandı ve müslüman askerlere katılmak için savaş alanına gitti.

Lakin Peygamberimiz yaşının küçük ve bedeninin zayıf olmasından dolayı onu orduya almadı.

Bu, Zeyd bin Sabit (r.a.) için büyük bir üzüntüye yol açmıştı. Üzüntüsünden dolayı ağlayarak annesi Navvar binti Malik`e geri döndü.

Zeyd, annesine ağlayarak şöyle dedi:

-Allah`ın Rasulu (s.a.v.) beni cihada almadı.

Akıllı mürebbi ve çocuğunun kabiliyetlerini iyi bilen anne, oğluna şöyle dedi:

- Üzülme! Başka bir alanda da İslam`a hizmet edersin oğlum. Şayet kılıçla cihad edemiyorsan kalemle, dille cihad edebilirsin. Yazmayı iyi biliyorsun. Günümüzde bu

nadir sayılan bir şeydir. Sen Kur`an surelerinin bir çoğunu güzel bir şekilde ezberlemişsin. Peygamberimiz (s.a.v.)`e gidelim ve bu potansiyelini İslam`ın ve müslümanların hizmetinde nasıl değerlendirebileceğini beraberce görelim?

Kabilelerinin bazı kişileriyle beraber Peygamberimiz`e gittiler.

Peygamberimiz (s.a.v.)`e şöyle dediler:

- Ey Allah`ın Rasulü! Bu bizim oğlumuz Zeyd bin Sabit`tir. Allah`ın kitabından on yedi cüz ezberlemiş. Ayrıca sana indiği gibi okuyor. Bunun dışında o zeki bir çocuktur. Okuma ve yazmayı iyi bilir. Bunlarla sana yakın olmak istiyor. İstersen onu bir dinle..!

Allah`ın Rasulü Zeyd bin Sabit`i dinledi. Onun becerilerini ve ezber gücünü keşfetti. Peygamberimiz Zeyd`in ezber gücünün dışında okuma–yazma becerisini, küçük yaşına bakmadan, durumunu küçümsemeden değerlendirdi. Peygamberimiz (s.a.v.) ona şöyle dedi;

-”Ey Zeyd! Bana yahudilerin yazı dilini öğren. Söylediklerinde onlara güvenmiyorum!”

Zeyd bin Sabit daha 13 yaşındayken Peygamberimiz (s.a.v.) onu, Yahudiler ile İslam ümmeti arasındaki savaş ve diplomasi ilişkilerini etkileyecek ve siyasi nedenlerden dolayı önemlilik arz edecek yabancı dili öğrenmekle görevlendirmişti. Zeyd, ibrance öğrenimi ile uğraştı. Ve çok kısa bir zaman içerisinde onlar gibi kavrayarak yazmaya ve konuşmaya başladı.

Sonra Peygamberimiz ondan süryaniceyi öğrenmesini istedi. O günlerde bu dil, önemli olan dillerdendi. Zeyd bunu da öğrendi. Bununla İslam devletinin tercümanı oldu ve yabancı devletlerle olan anlaşma ve yazışmalarında bulundu.

Peygamberimiz (s.a.v.) toplu ayetler nazil olduğunda Zeyd`ten yazmasını istedi. O`na:

- “Ey Zeyd! Yaz!” derdi. Zeyd`de yazardı ve bununla vahiy kâtiplerinden biri oldu.

Günler geçti. Peygamberimiz (s.a.v.) vefat etti. Müslümanlar bir veya birkaç ayetin kaybolması durumunda karşılaşılabilecekleri tehlikeyi sezdiler. İşte böyle bir vakitte Ömer bin Hattab, Ebu Bekir`e Kur`an`ın bir kitapta toplanmasını tavsiye etti. Tartışmalar ve diyaloglardan sonra Ebu Bekir bu fikri kabul etti. Ancak ortada tehlikeli bir sorun vardı. Bu yükün kimin omuzlarına yükleneceğiydi? Hz. Ebu Bekir (r.a.) bu tehlikeli görevi Zeyd bin Sabit`ten daha iyi yapacak kimseyi bulamadı.

Böylece Kuran`ın toplandığı bu dönemde Zeyd bin Sabit, 21 veya 23 yaşlarında olmasına rağmen bu zor işle görevlendirilmişti.

(Şayet o bizim zamanımızda olsaydı daha üniversiteden mezun olmayan bir genç olacaktı. Bununla beraber ancak ileri gelen eğitimcilerin, uzmanların ve profesörlerin sırtına yüklenebilecek olan bu ağır görev onun sırtına yüklenmişti. Tecrübeli ve ilk müslüman olan sahabelerinde orada olmasına rağmen bu görev ona verilmişti.)

Zeyd bin Sabit şöyle diyor:

-” Allah’a yemin ederim ki, eğer bir dağı yerinden söküp kaldırmam benden istenseydi, bana Kur’an’ı toplama görevini taşımaktan daha hafif gelirdi.”

Bununla beraber genç olan Zeyd bin Sabit, bir grup âlimin bir araya gelip yapabileceği bu önemli görevi başarıyla bitirdi.

MUAZ BIN AMR BIN CEMUH (r.a.) VE MU’AVVAZ BIN AFRA (r.a.)

Onlardan biri 14 diğeri ise 13 yaşındaydı.

Abdurrahman bin Avf şöyle anlatıyor:

“Bedir’de ilk safta iken etrafıma baktım. Bir de ne göreyim, sağ ve sol tarafımda küçük yaşlarda iki genç gördüm. Onların burada olduğuna inanamadım. Onlar Muaz bin Amr bin Cemuh ve Mu’avvaz bin Afra idiler. Onlardan bir tanesi arkadaşlarından gizli bir şekilde,

-Amca! Bana Ebu Cehil’i gösterir misin? dedi.

- „Ey kardeşimin oğlu! Ne yapacaksın onu?“

-„ Onun Peygamberimize küfrettiğini duydum. Nefsimi elinde bulundurana yemin olsun ki eğer onu görürsem, ikimizden en hızlı olan ölünceye kadar gözlerimiz birbirinden ayrılmayacaktır.“

Abdurrahman bin Avf söyle anlatıyor :

-Diğeri (Mu’avvaz bin Afra) bana dokundu ve aynı şeyleri söyledi.

Sonra Abdurrahman bin Avf söyle dedi:

-O esnada Ebu Cehil’in insanlar arasında dolaştığını gördüm onlara dedim ki:

- „Görmüyor musunuz? Aradığınız adam işte budur “ dedim.

Muaz söyle anlatıyor:

-Ebu Cehil’i kızışmış bir tehlike içinde gören Kureyş’in şöyle dediğini duydum:

-Ebu el Hakem’e kimse ulaşamaz. Onlar kendi aralarında şöyle diyorlardı:

-„ Büyük liderin öldürülmesine fırsat vermeyin.“

Ayrıca müslümanlardan hiç kimsenin ona ulaşamayacağını söylüyorlardı.

„Ebu el Hakem’e kimse ulaşamaz“ sözünü işittiğim zaman ona ulaşmayı kendime görev bildim. Ona doğru yöneldim. Fırsat geldiğinde üzerine saldırdım ve bir vuruşla bacağının yarısını ucurdum...

„Bizim uğrumuza cihat edenleri elbette kendi yollarımıza eriştireceğiz.“

Muaz söyle diyor:

“Ebu Cehil’in oğlu İkrime (Bedir savaşı esnasında daha müşrikti) beni omzumdan vurdu. Kolumu fırlattı. Kolum yanımdaki bir ağaç kütüğüne asılı kalmıştı...

“Gün boyunca savaştım. Kolumu arkamda sürüklüyordum. Beni engellediğini görünce elimi ayağımın üzerine koyup gererek onu kopardım.”

Daha rahat savaşmak için kolunu kökten koparmıştı Muaz...

Peki, Muaz bunun karşılığında ne ödedi?

Bu küçük çocuk –daha 13 yaşında iken- Ebu Cehil’in ölmesinde bir pay aldıktan sonra cihadına devam etti. Bu şerefli iş ve sonsuz eserle yetinmeyerek oradan oraya kosup savaşıyordu, ta ki erken yaşta Allah yolunda şehadete ulaşana dek.

İşte şeref budur ey İslam gençleri!

İşte gerçek yarış budur...

„İşte ancak onda yarışınlar“ (Mutaffifin Suresi 83/ 26).

USAME BİN ZEYD (r.a.)

Hepimiz Usame bin Zeyd’in Bizans’la yapılan savaşta, savaşa gönderilen İslam ordusunun komutanlığına tayin edildiğini biliyoruz.

Usame, hicretin beşinci senesinde Mustalik savaşındaydı. Bu, üzücü ve acı olan olay, ifk hadisesinin olduğu savaştır. İftiracılar Hz. Aişe’ye iftira atmışlardı. Vahiy ise hemen inmemiş bir ay gecikmişti. Peygamber Efendimiz zor bir durumdaydı ve ne yapacağını bilemiyordu. Orada burada söylenen sözlerden hayretler içinde kalmış ve olay, içinden çıkılmaz hale gelmişti.

Peygamberimiz şûra heyetini toplayıp bazı sahabelerle istişare ederek, bu tehlikeli durumdan nasıl çıkacaklarına dair karar almak istedi. Peki kiminle istişare etti?

Düşünün ki o, bu çıkmaz olayı istişare etmek için sahabelerinden sadece iki kişiyi çağırıldı. Onlardan bir tanesi Usame bin Zeyd (yaş 12) idi. Diğeri ise Ali bin Ebi Talip idi.

Peygamber Efendimiz daha sonraları, vefatına yakın olan bir zamanda bize fayda verecek harikulade bir karar verdi. O da, Bizans’la savaşmak üzere Şam’a yönelmiş olan büyük müslüman ordusunun başına Usame’yi –o zamanlar 18 yaşlarındaydı- komutan olarak atamasıdır.

Usame bu orduda çocukları veya savaşla ilgisi olmayan basit insanları yönetmiyordu. Bilakis dahi olan bir grubu yönetiyordu. Onlar herşey de dahîydiler. Süvarilikte, askerî stratejide, imanda, İslama ilk girişlerinde, uzmanlıkta, peygamberimizin sohbetlerinde ve mertebelerinde dahî idiler.

Durup soruşturmak lazım...

Medine'de orduyu yönetecek Usame'den daha iyi kimse yok muydu.

Cevap açıktır... Kuşkusuz Medine'de Usame'den seviyeleri daha büyük ve daha iyi olan bir çok kişi vardı.

Peygamber Efendimiz Usame bin Zeyd'i bu askeri dehaya sahip olan bu ordunun başına geçirdiği zaman, sahabelerden bazıları bu gencin ordunun başına komutan olarak atanmasında tereddüt ettiler. Buna rağmen Peygamberimiz neden ısrar etti?

İşaret bellidir, hedef ise apaçıktır; **GENÇLER...**

Ayrıca Usame bin Zeyd'in komutanlığındaki İslam ordusu bir tatbikat, bir keşif veya zaferin kesin olduğu basit bir iş için çıkmadığını dikkate almamız gerekir. Bilakis İslam ordusu o zamanın süper gücü olan Bizans ordusuyla karşılaşmaya gidiyor. Bu ordu uzun bir tarihe ve şanlı zaferlere sahip olan büyük Roma İmparatorluğunun ordusudur. Burada şunu da bilmemiz gerekir ki; Peygamber Efendimiz Usame bin Zeyd'i komutanlığa tayin ederken İslam ordusunu, herhangi bir şekilde tehlikeye atmıyordu. Belki Peygamber Efendimiz, bu gencin bu önemli görevi, hakkıyla getireceğinin bilincindeydi. Bazı sahabelerin hayretlerine ve tepkilerine rağmen Peygamberimiz, Usame bin Zeyd'i bu ordunun başına tayin etmek de ısrarlıydı.

Daha 18 yaşını doldurmamış Usame bin Zeyd, sayılı ömrünü savaş, atıcılık, yönetim, ilim ve fıkıh ile geçirmiş olması bu önemli görevin başarıyla sonuçlanmasına katkıda bulundu.

Ey gençler!

Şunu iyi bilmemiz gerekir ki; bu kahraman genç, günümüzdeki gençler gibi belirli bir sosyal konumu, zarif görünmeyi ve güzel elbise giymeyi hayal ederek yaşamadı.

Bu genç çok normal sıradan bir insandı. Ayrıca sıradan bir adamın da oğluydu. Peygamberimizin kölesi Zeyd bin Harise'nin oğluydu. Babası satılan ve satın alınanlardandı. Peygamberimiz onu âzat etmişti. Usame fakir bir ailenin çocuğuydu. Zengin, vezir veya meliklerin oğlu değildi.

Zeyd de bir gençti ve o da gençliğini yaşamak isteyenlerdendi. O bir seçim yaptı. Yaptığı seçimin arkasında durdu.

Bunların tümü gösteriyor ki her toplumda gencin başarılı olmasının temel unsuru, onun akli, ilmi, nesebi, malı veya güzel görünüşünde saklı değildi.

Unutmayalım; ne zaman bizlerde bu genç sahabiler gibi yaşarsak, yaşadığımız ortamın öznesi olursunuz. Var mısınız tarihihe yön vermeye?

MUHSİN

İhsan sahibi demektir. İhsan ise Resulullah (s.a.v.)'in söylediği kimselerdir. Onlar Allah'ı gürüyorcasına kulluğunu devam ettirip ibadetini yapanlardır. Bundan dolayıdır ki; Kur'an muhsinleri tarif ederken yani onların vasıflarını açıklarken o ihsan sahibi kişilerin hep güzel amellerinden bahseder. Çünkü onlarda kötü ameller meydana gelmez.

İşte Bakara suresinin 2. ayeti bize gösteriyor ki; "onlar Kur'an`dan asla şek ve şüphe duymazlar."

Onlar bütünüyle haramlardan sakınır, emirleri yerine getirirler. Ve bu emirleri yerine getirirken de asla üşenmezler. O emirler onlara maddi ve manevi sıkıntı vermez. Onlar Allah'tan şiddetle korkarlar. Allah'a da şiddetli muhabbetleri vardır.

Kur'an; onlara içinde hiç bir eğrilik olmayan ve içinde asla şek ve şüphe bulunmayan, tereddütleri izole eden, güzellikleri, doğruları gösteren, bakışları değiştiren, her şeyde Hâlık'ın sanatını gösteren ve her baktığı eşyada Allah'ın tecelliyatını gören bir yol göstericidir der.

Kur'an onlara; iyi olmayı, iyi davrandıkça karşılığını eksiksiz almayı öğretir.

Kur'an onlara; israf etmemeyi ve Allah yolunda harcarken hiç cimri davranmamayı öğretir.

Kur'an o muhsinlere; eşlerinin hakkını yerine getirmesini, onların gönül rızasını kazanmasını, onların hak ve hukukuna saygılı olmasını, onlara kabaca değil, peygamber efendimizin gösterdiği tavırla davranmasını, aile ortamında örneklerin en güzeli olan Hz. Muhammed (s.a.av.)'i örnek gösterir.

İşte Kur'an muhsinler için bir hidayet rehberi ve rahmetle onları kapsayarak onları doğru yola iletir. Ve Kur'an onları Allah'ın, rahmet kapsama alanına sokar.

Kur'an onlara varlığının delillerini göstererek Allah'ın lûtfu ve keremiyle kendilerine verilen lûtfu ve nimetlerin varlığına işaret ederek onları sabreden, şükreden, her baktıklarından ibret alan ve herşeyin üzerinde Allah'ın Hâlık ve Fâtir sıfatlarının tecellisini gören kullar haline sokar.

Kur'an onlara; iyilerin sıfatlarını tarif ederek onlara ölüm ve ötesini hatırlatıp, dünyada hangi konumda olmalarını, nasıl davranması gerektiğini öğretir.

İşte Kur'an bu vasıfları olan insanları zulmetten nura ulaştırır.

Kur'an onların sözlerinin doğru olmasını, vaadlerini tutmasını, emin olmalarını, kendi nefesine istediklerini kardeşine de istemesini, kendi nefesine isemediklerini mü'min kardeşine de istememesini öğreterek onlara kâmil bir mü'min olmasını öğretir.

Kur'an iman etmelerini ve iyi işler yapmalarını, gerçek manasıyla kendilerini korumalarını, haramı ve şüpheli olan herşeyden uzak olmalarını, haram işlememekte ve ibadetlerine devam etmekte de sabırlı olmalarını öğretir.

Vel-hasıl Kur'an; istenilen kalitede, istenilen özellikte özü sözü doğru, güvenilir, Allah'tan gelen emirlere itaat eden ve yasaklara karşı kendisini en iyi şekilde koruyan, Allah'ın ismi geçtiği zaman kalpleri titreyen, Kur'an okunduğu zaman beyinlerindeki şek ve şüphelerin olmadığı bir mü'min toplumu arzular.

İşte Kur'an Hz. Muhammed (s.a.v.)'in taşıdığı vasıfları; kendisine güzel aktararak yeniden bir insan inşa eder.

Hz. Adem'den başlayıp islami tevhid inancını günümüze taşıyan bütün semavi kitapların hepsini içine alan, bütün o yüce peygamberlerin, nebilere ve resullerin kemal sıfatlarını, uğradıkları zulme karşı sabırlarını, tevhidin ayakta durabilmesi için dünyanın en zalimlerine karşı nasıl dik durduklarını, kendilerine yapılan zulümden ötürü hiç sarsılmadıklarını, hiç kimseye hiçbir gücün karşısında Allah'tan başka boyun eğip diz çökmediklerini, tevhid bayrağını nasıl en yüksek burçlara diktiğini bizlere sahîh bir şekilde naklederek, o mükemmel örneklerden örnek almayı öğretir.

İşte Kur'an; nur halkasının en son halkası olan Hz. Muhammed (s.a.v.)'in zulmün karanlığını dağıtıp, nuru ilahînin adaletini sağlayan her türlü vahşet ve dehşet karşısında nasıl dimdik durulacağını bize öğretir.

Kendisinde güzel hasletleri taşıyan, usvetü'l hasene diye bize gösterilen O Muhammed (s.a.v.)'in ahlakını, yaşamını, hal ve etvarını göstererek bize en güzel örneği sunarak, muhsinler, ihsan sahibi kişiler, O'nu örnek alarak muhabbeti ilahiye nasıl kavuşulduğunu gösterir.

İşte O Allah'tır. İşte O'da Allah'ın sevgilisi HÂBİBULLAH'tır. Kuran'dan başka yerlerde rehber, Muhammed (s.a.v.)'den başka örnek aramayanlar, Kuran'a ittiba, Rasule tâbi, mühemmel mü'min ve Muhsin insanları yeniden inşa ederek, onları da topluma örnek insan yapıp, toplumların yeniden inşasını sağlar.

"O kitab (Kuran), onda asla şüphe yoktur. O, müttakiler (sakınanlar) için bir yol göstericidir" (Bakara Suresi 2/2).

"Bu kasabaya girin (İsrailogullarına), orada bulununlardan istediğiniz kadar yiyin, kapısından eğilerek girin. "Hatta! (YA Rabbi! Bizi affet) deyin ki, sizin hatalarınızı bağışlayalım; zira biz, iyi davrananlara (karşılığını) fazlasıyla vereceğiz, demişti" (Bakara Suresi 2/58).

"Allah yolunda harcayın. Kendi ellerinizle kendinizi tehlikeye atmayın. Her türlü hareketinizde dürüst davranın. Çünkü Allah dürüstleri sever " (Bakara Suresi 2/ 195).

"Sizden ölenlerin, geride bıraktıkları eşleri, kendi başlarına (evlenmeden) 4 ay 10 gün beklerler. Bekleme müddetlerini bitirdikleri vakit, kendileri hakkında yaptıkları meşru işlerde size bir günah yoktur. Allah yapmakta olduklarınızı bilir " (Bakara Suresi 2/ 234).

"Kadınlara mehirlerini gönül rızası ile verin. Eğer gönül hoşluğu ile o mehrin bir kısmını size bağışlarsa onuda afiyetle yiyin " (Nisa Suresi 4/ 4).

“Güzel davrananlar için bir hidayet rehber ve rahmet olmak üzere (indirilmiştir)”
(Lokman Suresi 31/3).

“Size varlığının delillerini göstermesi için, Allah’ın lutfuyla gemilerin denizde yüzdüğünü görmedin mi? Şüphesiz bunda, çok sabreden, çok şükreden herkes için ibretler vardır”
(Lokman Suresi 31/31).

“Hayır ! O gerçeği getirdi ve peygamberlerde doğruladı” (Saffat Suresi 37/ 36).

“Ondan önce de bir rahmet ve rehber olarak Musa’nın kitabı vardı. Bu (Kuran’da) zulmedenleri uyarmak ve iyilik yapanlara müjde olmak üzere arap lisanıyla indirilmiş, doğrulayıcı bir kitap’tır “ (Ahkaf Suresi 46/ 12).

“Biz O’na İshak ve (İshak’ın oğlu) Yakub’u da armağan ettik, hepsini de doğru yola ilettik. Daha önce Nuh’u ve O’nun soyundan Davud’a Süleyman’ı, Eyyub’u, Yusuf’u, Musa’yı, ve Harun’u doğru yola iletmiştik. Biz davrananları işte böyle mükafatlandırırız”
(En`am Suresi 6/ 84).

İFFETİN EN GÜZEL ÖRNEĞİ, Hz.YUSUF...

(Yusuf Suresi Işığında)

“Rabbim! İlmimi, anlayışımı, imanımı arttır ve beni salih insanlardan eyle. Kalbimi dinin üzere sabit kıl ve sağlaştır. Canımı mü’min olarak al...”AMİN.

Hak Teala ve Tekaddes Hazretleri, bize farklı zaman ve mekanlarda aynı tevhidî gerçeği haykıran ve yaşantısıyla insanlara örnek olan peygamberler göndermiştir. Bu peygamberlerin başlarından geçen olayları, içinde yaşadığı toplumun onlara gösterdiği tepkileri, bu tepkilere peygamberlerin verdikleri mücadelelerini, örnek duruşlarını incelemek ve bu örnekliklerini çağımıza taşımaktır inanan insanların görevi...

Zâlim ve acımasız liderlere karşı nasıl davranılacağını, nefislerini ilahlaştıran güçlü kişilere karşı nasıl tavizsiz ve dik durucağımızı Hz. İbrahim’den ve Hz.Musa’dan öğrendik...

Tevhidî davetin bütün metodlarına inanmayan topluma karşı verdiği uzun hayat mücadelesini (950 yıl), sabırla ve azimle devam etmeyi Hz.Nuh’dan öğrendik...

İçinde bulunduğu insanları sapıklıktan kurtarmaya çalışan, karısı ve gönderildiği topluma verdiği mücadeleyle zamanımızdaki cinsi sapıklıklara karşı nasıl bir tavır alacağımızı Hz. Lut’tan öğrendik...

Adaletsizliği, vurgunu, siyasi ve ekonomik düzenlerinin temeli haline getiren halkın, Hakka nasıl çağırılacağını Şuayb'dan öğrendik...

Roma düzenine baş kaldırarak onların zulmünden mağaraya sığınıp kurtulan ve sonraki yaşayanlara ibret olsun diye tekrar diriltilen Ashab-ı Keyf'den asilliği ve gençlerin neler yapabileceğini öğrendik...

Ve Yusuf! Ahsenü'l kıssas! Zamanların gözdesi, iffetin habercisi, yaşanmış olayların en güzeli ve en ibretlisi...Hayatının her noktası ibretler ve derslerle dolu olan Yusuf'un zamanın Yusuf yüreklilerine diyeceği çok şeyler, öğreteceği çok hakikatler var...

Yusuf'un üç gömleği; Çocukluğunun, masumluluğunun, mazlumluluğunun, mağduriyetinin simgesi **KANLI GÖMLEK...**

Delikanlılık döneminin, yiğitliliğinin, iffetinin, namusunun simgesi **ARKASI YIRTIK GÖMLEK...**

Olgunluğunun, istikrarının, kararlılığının, emin ve istikametliliğinin iktidar döneminin simgesi **YUSUF KOKULU GÖMLEK...**

Bu tarihin en güzel örneğini bize sunan Yusuf kıssasının bize sundukları ibretler nelerdir? Bu ibretlere dikkat etmeyenin uğrayacağı akibetler nelerdir?

A- KANLI GÖMLEK: (Masumiyet, mağduriyet, mazlumiyet gömleği)

1- Sır sakla, her bildiğini, her duyduğunu, her gördüğünü herkesin yanında anlatma... (Mağdur ve masum olan, abileri tarafından kıskanılan küçük Yusuf bir rüya görmüştür. Yalan, hile, haksızlık, azgınlık ve taşkınlık bulunan ortamda henüz çocuk olan Yusuf'a ilk baba tavsiyesi ...)

2- "...Muhakkak ki bu dini size Allah seçti, başka dinlerden uzak durun, yalnızca müslüman olarak can verin..." (Bakara 2/130) (İnce bir kavrayış yeteneği olan (basiret), feraset sahibi , Rabbine tevekkül eden, iradeli ve kararlılık sahibi seçkin , bilge, hep ahireti hatırlayan hâlis, sabr-ı cemil peygamber Hz.Yakub'un ikinci tavsiyesi...)

3- Asla yalan söyleme, sözlerine yalan katma...(Müslüman gençlere bu gün yalan ve yalınış üzerine kurulan batılı hayat tarzını değiştirerek çağa Hakkın damgasını basmak ve güzellikte öncü olmak)

4- Emin ve üstün ahlak özelliğine sahip ol ve Allah'a hiç bir şeyi ortak koşma... " *Ben atalarım İbrahim, İshak ve Yakub'un dinine uydum. Bizim Allah'a hiç bir şeyi ortak koşmamız yakışmaz. Bu, bize ve insanlara Allah'ın bir lutfudur. Fakat insanların bir çoğu şükretmezler.*" (Yusuf 12/38)

5- Kıskançlık ve haset içinde olma... (Sahiplerini sapkınlığa iten hastalık: Haset ve kıskançlık).

6- Yalan vaadlerle aldatan, iyilik, dürüstlük, güzellikle gelen şeytanlaşmış insanların şerrinden Allah'a sığın. Timsah gözyaşlarına kanma...(Yusuf'un kardeşlerinin "Biz Onun iyiliğini isteyenleriz" sözünün ifadesi).

7- İnsanları maddi, fiziki ölçülerle değil, manevi ölçülerle değerlendir. (Kuyudan çıkarıp kurtaran, Yusuf'u az bir metâ ile satan, dünyaya ticaret gözlüğü ile bakanların altın karakterli Yusuf'un Mısıra sultan olacağını göremeyeceği gerçeği...)

B- ARKADAN YIRTIŁAN GÖMLEK: (İffetin, ismetin, namusun, haysiyetin simgesi... Sadakati, vefayı simgeler...)

1- Uyanık ve dikkatli ol...Ar perdesi yırtılmış, hayâsı olmayanlarla arkadaşlık etme... Zinaya yaklaşma! Allah'tan hayâ et... Seni her an gören, duyan var!

(Haya sahibi olmayan takva sahibi olamaz. Allah'tan korkup çekinmeyen kuldan da utanmaz...Allah'tan haya etmeyen kimden hayâ eder ki?)

En zorlu sınavından geçen iffetli, ihlaslı, müttaki Yusuf, sınavını Allah'a sığınarak aşıyor. Gençliğinin baharında ve bütün arzuları yerinde iken, güzel bir hanımın teklifine; babayiğitlikle, kararlılıkla ve sağlam bir iradeyle başa çıkıyor.)

" And olsun kadın O'nu arzulamıştı. Eğer Rabbinin burhanını görüp (zinanın haramlığını) hatırlamasaydı,Yusuf da onu arzulamıştı..."(Yusuf 12/24)

" Zinaya yaklaşmayın. Zira o, bir hayasızlıktır ve çok kötü bir yoldur" (İsra 17/32).

2-Rabbinin denetimini ense kökünde hisset. Birlik ve beraberlik şuurunu oluştur. Cemaat ol ki birbirlerini denetleyebilesin, destekleyebilesin, hakkı ve sabrı tavsiye edebilesin... (Asr suresi) İyilik ve takvada yardımlaşın...

" Ey iman edenler! İyilik ve takva üzerinde yardımlaşın, günah ve düşmanlık üzerine yardımlaşmayın. Allah'tan korkun. Çünkü Allah'ın azabı çetindir." (Maide 5/2)

3-Zindanı zinaya tercih et...(Belki dünyevi mahrumiyetler, sıkıntılar, olumsuzluklar zinayı red etmekle olsa da sonuç itibariyle gerçek mutluluğa ve başarıya ulaşacak olan muhakkak şeytanın ve nefsinin oyuncağı olmayanlar olacaktır.)

4-Davet metodunu bil, muhatabının anlayışına göre; en uygun zamanı bekle...Bıktırma, sevdire... Konuşturan Allah! Tevazu sahibi ol... Tevhid ve şirk nedir kısa ve öz anlat... Samimi ol ve düşündürmeye çalış...Akla hitap et ve delillerle anlat... Muhatabının fitrî vicdanına seslen ve "insanların çoğu bilmezler, şükretmezler" hatırlatmasını yaparak Hakkın çoklukta olmadığını söyle...

(Hakka dayalı ve taviz vermeden hayat yaşayanlar muhakkak başarıyı elde etmişlerdir.)

5-Hayatının bütün olduğunu bil. Hayatının merkezinde Allah olsun. Ve hayatının bütün alanlarına Allah'ın koyduğu ilkelere göre hareket et... (İlk bakışta ahlâkiyle, erdemliliğiyle ve bilge bir kişiliğe sahip olmasıyla farkedilen Yusuf (zindandaki arkadaşları tarafından), bu farklı kişiliğinin inancından kaynaklandığını söylemesi bize de bir yol göstermeli...)

6-Öyle yaşa ki, hiç bir zaman ve mekan sınırı tanımadan Hakkı ve hakikati tebliğ için her fırsatı değerlendir...Yaşantınla İslamı temsil et...(Bütün başarıların önünde,

sıkıntılar ızdırırlar, çetin imtihanlar, zorlu tecrübeler vardır. Rabbimizin lutfettiği ilim ve hikmetle karşına çıkan olaylara sabır- sebat- irade ve kararlılıkla yaklaşarak olgunlaşmalısın...)

C-YUSUF KOKULU GÖMLEK (İKTİDAR, İSTİKRAR VE İSTİKAMET GÖMLEĞİ)

1-İman, ihsan, ihlasın ve takvanın sonucu mutlak başarı...Bunu bil. Bu dünya makamına kavuştuğunda asla böbürlenme...Kibirleşme...Şaşırma...Değişme...Tevhid akidenden ve davandan asla vazgeçme...Büyük başarının cennet olduğunu unutma!!!

“Mü'min erkekler ve mü'min kadınların, nurlarının önlerinden ve sağlarından koştuğunu göreceğin gün kendilerine şöyle denilir; “Bugün size müjdelenen şey içlerinden ırmaklar akan, ebedi olarak kalacağınız cennettir” denir. işte bu büyük başarıdır” (Hadid 57/ 12).

2-İnsanların kusurlarını affet, bağışla...Kötülüğe iyilikle karşılık ver... İnsanların ıslahı için dua et... Onlar için Allah'tan mağfiret dile...

“İyilikle kötülük bir olmaz. Kötülüğü en güzel şekilde sav. Bir de bakarsın ki, seninle arasında düşmanlık bulunan kimse sanki sıcak bir dost oluvermiştir. Bu güzel davranışa ancak sabredenler kavuşurlar. Buna ancak (hayırdan ve olgunluktan) büyük payı olanlar kavuşturulur” (Fussuilet 41/34,35).

3-Başarının, mutluluğun Allah'tan olduğunu bil...Şükrünü yap...İman üzere ölmek, bu dünyada iyi insanlarla beraber olmak ve salihlerle beraber haşrolunmak en büyük arzun olsun...(Bize hayatının her yönüyle örnek olan Hz. Rasulullah'ın hayatında nasıl Kur'an canlı hale geldiyse bizim hayatımızda da canlı hale gelmesi için; Kur'an'la konuşmalı, her şeye Kur'an'ın gözüyle bakmalı, karşılaştığımız sorunları Kur'an ile çözmeliyiz...)

“ALLAH BİZE YETER; O NE GÜZEL VEKİLDİR.” (AL-İ İMRAN 3/ 173)

AVRUPADAKİ TÜRK KADININ SORUNLARI VE ÇÖZÜM YOLLARI

Nisan 1957 de 12 Türk Stajer ailenin Almanya Kiel de başladı gurbetçi macerası. 31 Ekim 1961 yılında geri dönmelerin olmaması ve buraya gelmek için başvuruların artması ve ikili anlaşma imzalanması sonucunda ev, traktör, arsa parasını biriktirip tekrar geri dönmek için yola çıkan gurbetçilere vatan oldu bu topraklar... Kaderimin bana sunduğu çiçeği burnunda bir hemşire olan bana da ithal gelin olmak düştü 1990 da...

Türkiye de “Almanca” Almanya da “yabancı” tabirleri bizi bir yere oturtmadı.Ve sonunda iki kültür arasında bocalayan , geri dönüşü düşünmeyen 2. ve 3. nesil Alman vatandaşlığına geçerek Almanyada söz sahibi olmak yolunda en önemli adımı attı.Hele hele bir çok paralar vererek aldıkları eski evlerle tamamen buraya bağlandı...

Artık bizler burada misafir işçi değiliz. Türk girişimcilerinin 2002 yılında Essen'deki Türkiye Araştırmalar Merkezi'nce yapılan araştırmalara göre Almanya

ekonomisine 419 bin kişiye iş imkanı sunan ve 35 milyon euro katkısı olan büyük bür güç haline geldi. Şu anki durumun araştırma sonuçlarını siz düşünün...

Evet! Bu girişim ilk edapta benim kendimi burada yabancı hissetmemem için önemli. Eğer kadın konuşulacaksa, hür bir ortamda olmam şart. Benim ben olduğum için kabul edilmem şart.

Ömrümün 18 yılını Türkiye de geri yirmi yılını da burada geçirdim. Allah ne kadar ömür verirse gerisinde benim özgürlüğüm elimden alınmazsa burada geçirmeyi arzularım. Lakin sayın Cumhurbaşkanımız Wulff beyin "İslam da artık Almanya ya aittir,, sözünün ters yankıları, islami din olarak kabul etmiş benimle beraber Almanya da yaşayan yaklaşık 6 veya 7 milyon insanı üzmüştür diye düşünüyorum.

Bunun yanında Türk göçmenlerin eğitimsiz, uyumsuz ve ülkeye yük olduğunun söylenmesi ne kadar alman vatandaşı da olsam aslını asla inkar edemeyen beni çok incitti.

Şu bilinmeli; Biz kadınlar kendimizi ne kadar Almanyalı gibi hissederek bizim de bizim yetiştirdiğimiz 3. nesil çocuklarımızda buraya uyumu olacaktır. Yalnız benden asimile olmam istenmesin. Asimilasyon T.C. Başbakanı Sayın Recep Tayyip Erdoğan beyin dediği gibi „Asimilasyon bir insanlık suçudur. Bunu matematik olarak görüyorum. 2 kere 2 dört. Bilimsel altyapısı var. Asimilasyon bir insanın değerlerinin devşirilmesidir. Bu zaman zaman zorla olur. Asimilasyon, dinde, kültürde, örflerinden geleneklerinden adetlerinden değişime zorlanmasıdır. Bu zorlama insanlık suçudur. Bunu ben söylemiyorum bilim söylüyor. Entegrasyonun ise çok çok önemli olduğuna inanıyorum. Soydaşlarımızın Alman toplumu içinde üzerlerine düşen görevi yerine getirmesi gerekir...,,

Başbakanımızın bu sözlerine sonuna kadar katılıyorum. Lakin Kendisine neden Almanya'yı terk edip Türkiye'ye gittiğini soran gazeteye Kuşdemir, Türkiye'nin kendisine şans sunduğunu, diğer yandan Almanya'da doğduğu halde vatan özlemi çektiğini "Kendimi Japonya'daki bir Çinli gibi hissediyordum, her şey bir şekilde tanıdık ama aynı zamanda yabancı" dediğini ve Türkiye'ye dönerek kendi firmasını kuran Rukiye Çalışkan ise, "Uyumla ilgili her şartı yerine getirseniz bile bir yerde sınıra tosluyorsunuz. Almanların gözünde hiç bir zaman Alman olmuyorsunuz. Aynı niteliğe sahip Almanlara göre kariyerde çok daha büyük engellerle karşılaşıyorsunuz" dediğini üzüntü ile okuyorum.

Hala Türk kadınının zorla başının örtüldüğü, istemediği biriyle zorla evlendirildiği, namus davasıyla öldürüldüğü, Türk kadınının hür olmadığı, Türk erkeğinin maço olduğu ve daha bir çok lüzumsuz tartışmalarla üzüldüğümüz de bir gerçek...

Ben bir dernek başkanı olmamın yanında çalışan bir iş hanımı ve hepsinden de önemlisi üç çocuk annesiyim. Evlatlarımı yaşadığım topluma yararlı bir fert olarak yetiştirmek benim hedefim. Okulda yaşadıkları olumsuzlukları düzeltmek için evde verdiğim gayreti kimse bilemez. Lakin daha 6. Sınıftayken öğretmenini ile yaptığımız ve

buna da kendisinin şahit olduğu ve öğretmenin“ Ben askeriyeden geliyorum. Biz burada paralel gesellschaft istemiyoruz“ demesini ve benim başörtülü olmamdan dolayı bize söylediği sözleri, benim bastırıldığımı, zorla başımı örttüğümü ve hatta kan davalarına kadar konuşulmasını neyle açıklayabilirim ki çocuğuma???

Geçen gün 22 yaşında burada doğmuş, Hamburg üniversitesinde politikwissenschaft okuyan bir genç bayanın yazısı mail olarak geldi. Bunu size okumak isterdim. Burada büyüyen genç kızımız sorununu ne kadar güzel dile getirmiş.Kendini ne Alman nede Türk gibi hissedemeyen daha doğrusu her seferinde Alman olmadığı dile getirilen, kişilik bunalımına giren bu hanımlar nasıl mutlu olabilirler ki?

İnsanların gittikçe yalnızlaştığı, huzursuzlukların hat safaya çıktığı, en çok kullanılan ilaçların deprasyon ilaçları ve en çok rağbet gösteren mesleğin psikiyatsitlik olduğubir dönemi yaşıyoruz. Mutsuz, huzursuz ve daha da önemlisi umutsuz dağılmakta olan aileler, evlenmek istemeyen gençler, üniversitesini bitirdikleri halde ne olacağını bilmeyen , hedefsiz, istikrarsız ve doyumsuz gençler...

Hasılı türk kadını almancaı ana dili gibi bilse alman toplumuyla anlaşamıyor.Nesiller arası çatışmayı büyükleriyle de çocuklarıyla da hararetli bir şekilde yaşıyor. Hoş eşiyile de anlaşamadığı bir gerçek...

Şu da bir gerçek ki; mesele kadın olmak ya da erkek olmak değil.Sorun kadının ya da erkeğin değil.Sorun insanlık sorunu...Bizler hep beraber kişilik sorunu yaşıyoruz.Açık hava tımarhanesine dönüşen bu durumu ne zaman göreceğ, bu gidişata dur diyecek aklı selim insanlar çıkacak ve bizlerde bu değerli insanlara uyacak olursak değil Almanyada bütün dünyadaki sorunlar bitecek.

Ben trafikte özgür olduğum kadar özgürlük istiyorum. Çok mu istiyorum?Hata yaptıysam cezamı çekeyim lakin başkalarının faturasını ben çekmeyeyim. Bu vesile ile kendilerinin becerisizliklerine kulp arayan ve güçsüz buldukları için durmadan buradaki dil bilmeyen azınlığa hakaret eden politikacıları, ve benim adıma konuşan medyayı da kınıyorum.

Daha özgür bir dünya ümidiyle ...

CAHİLİYYE DÖNEMİ

Yıl 575. İnsan hak ve hürriyetlerinin ayaklar altına alındığı, insanlara hakkın değil zorbalığın hakim olduğu, kimin silahı ve gücü varsa onun toplum üzerinde egemen olduğu, hakları alınanların ise haklarını alabilmek için hiçbir şey yapamadığı, insanların köleleştirildiği, ahlakın sifıra düştüğü, kız çocuklarının diri diri toprağa gömüldüğü, insanların şahsiyetlerinin alındığı, kadınların eşya olduğu bir devirdyiz.

Buyrun, bir bakalım cahiliye toplumunda bir ailenin bir gününe...

(Anne yemek telaşındadır, kızından yardım ister. Baba çarşıdan henüz gelmemiştir.)

ANNE -Çabuk ol, şimdi baban gelir, daha sofraya hazır değil.

SÜMEYYE -Tamam anne. Şurayı düzelteyim hemen geliyorum.

(Putları yerinden indirir ve söylenir) Ne diye tapıyoruz ki hiç bir şeye yaramayan bu putlara.

HALİS -Anne dün Sabit`in annesi helva yapmış.

Bizde yap ne olur. Ben helvayı çok seviyorum.

ANNE -Bilmem ki, babanda gelmek üzere, oda sevinir aslında (biraz düşünür). İyi yapayım bari.

HALİS -Yaşasın annelerin annesi. Biliyordum yapacağını

(Öper ve anneyi rahatsız eder)

ANNE -Tamam tamam fazla sırnaşma.

(Halis ablasının yanına gider, canı çok sıkılıyordur.)

HALİS -Ya abla ya, canım çok sıkılıyor, şu putlar da benimle oynasa n olur sanki.

(O sırada elindeki odunla putlara vurmaya başlar ve bir tanesinin kafasını kırar.

Sümeyye ile Halis panik olurlar, korkmaya başlarlar)

SÜMEYYE -Eyvah ne yaptın Halis, ne olacak şimdi?

HALİS -Abla! Ne olacak şimdi bereket tanrımız bizi çarpacak.

SÜMEYYE - Ne tanrısı, asıl annemle babam bizi çarpacak, çabuk git sen, annem görürse öldürür bizi.

(Halis gider, Sümeyye putu düzeltmeye çalışır.)

ANNE -Sümeyyee, kız nerdesin..Sana gel artık diyorum, şimdi baban gelecek.

SÜMEYYE -Tamam tamam geldim.

(Bu arada baba gelir. ilk sorduğu yemektir.Öncelikle putların yanına gider. Bir selamlama yapar. Tam o anda putun kafasının olmadığını görür. Korkar hemen secdeye kapanır.)

BABA -Aman tanrım sizin kafanızı kim kopardı, bu olamaz. Affet bizi tanrım affet affet.

BABA -Çabuk buraya gelin Sümeyyeee... Halis...

ANNE -Ne oldu be adam ne oldu ? Kervanımızı haramiler mi çalıp götürdü ? Yoksa devemiz ölümü doğurdu? Yoksa akılsız kölemiz seni kızdıracak birşey mi yaptı? Yoksa, Yoksa şu Muhammed'in dinine mi uydu kölemiz???

BABA -Ne diyosun be sen kadın. Şu tanrımızın haline bak, kim kırdı onu, kafasını kim kopardı, evimize lanet yağacak, tanrı bizi çarpacak, kim yaptı bunu söyle!

(Anne putu görür görmez secdeye kapanır, şok olur ve çok korkar)

ANNE -Tanrım olamaz, bunu size kim yaptı, affet bizi tanrım affet bizi, çarpma bizi nolur..

(Ve çocukları çağır.)

ANNE -Sümeyyeeeeee, Haliiiiiiiiiiiiis, çabuk gelin buraya çabuuuuuuk!!!!

SÜMEYYE -Ne oldu anne noldu?

ANNE -Çabuk söyleyin kim yaptı tanrılarımıza bunu? Kim yaptı, kim? Sizi çok fena yaparım! Sümeyye sen yaptın değilmi, sen temizliyordun onları söyle çabuk, çabuk söyle dedim!!!!

SÜMEYYE -Hayır anne, hayır ben yapmadım.

(Halis hemen söze karışır, ablasını korumak ister.)

HALİS -Hayır anne ablam yapmamıştır, rızık tanrısı yapmıştır, baksana onun tipine, zaten kötü kötü bakıyordu, çekemiyordu bereket tanrıçamızı.

ANNE -Oğlum sen ne diyorsun be, olur mu hiç öyle, hem o tanrı yerinden oynayamıyor ki, kafasını kırsın (anne o sırada bir pot kırdığını anlar ve toparlar). Bu arada baba kızgın bir şekilde etrafta dolanır.) Yani bir tanrıya böyle bir şey yapmak yakışmaz, amaaaaaan be kafamı karıştırdınız, çabuk defolun burdan çabuk çabuuuk!!!

BABA - Ne olacak şimdi tanrımıza?

ANNE -Amaaan be herif götürürsün yarın putçuya, yaptırırısın, benim işim var şimdi helva yanacak.

(Baba puttan özür dilemeye devam eder ama aklı helvada kalmıştır. Putu unutmuştur bile, hemen mutfağa koşar.)

BABA -Helva mı? Bereket tanrım sana şükürler olsun, gerçi biz senin kafanı kopardık ama, yine de şükürler olsun.

(Ve sofrayı hazırlarlar, aynı zamanda kölede yardım eder.)

KÖLE -Şunlara bak helva yapmışlar da bana bir lokma bile vermiyorlar, inşallah boğazlarında kalır da yemek bana nasip olur.

(Baba ve oğul sofraya oturmuş, sofraya bezlerini de boğazlarına takmış sofranın başında heyecanla pişen helvayı beklerler.)

BABA -Hadi artık, ağızımızın suyu sel oldu getirin artık şu helvayı.

(Anne elinde helva ile gelir, kız ekme ve pilav getirmiştir.)

ANNE -Önce pilav ekme yenecek sonra helva.

BABA -Tamam tamam, koyda görelim şu mübareği, ne kadar da özlemiştin.

HALİS -Bana dua et baba, benim sayemde yaptı annem.

BABA -Aferin benim aslan oğluma, soyumun devam ettiricisi oğlum benim.

ANNE -Ben doğurdum der, cilveli bir edayla...

BABA - Hıh! 40 yılda bir iş yapabildin (der kafasına hafifce vurarak).

(Bu arada yemeği elleriyle yemeğe başlamışlardır, tam helvaya ellerini atacakları sırada kapı hızla vurulur.)

BABA -Kim bu saatte ya..Tam da zamanı, Sümeyye bak kız şu kapıya, duymuyor musun?

SÜMEYYE -Tamam bakıyorum.

(Komşu saç, baş dağınık, korkulu gözler, telaşla Sümeyye'yi iterek, koşarak gelir babanın yanına)

KOMŞU -Komşu yardım et. Lat, Uzza, Hubel aşkına yardımına koş.

BABA -Hayırdır komşu, nedir bu telaşının sebebi?

KOMŞU -Benim kadın neredeyse doğuracak, fakat doğum tanrıçası yapmayı unutmuşuz, bebek tanrıçası var ama doğum tanrıçası yok, ben bittim ben mahvoldum.

Önceki de kız oldu, bu da kız olursa ben insanların yüzüne nasıl bakarım. Ne olur varsa doğum tanrıçası verin.

BABA - Ah komşu, bizde doğum tanrıçası vardı, hamurdan yapmıştık, fakat küflendi bizde onu attık. Şu rızık tanrıçasını versek olur mu ya da bereket tanrıçasını olmaz mı? (putların yanına giderek gösterir)

KOMŞU -Olmazzz onlar ayrı..

HALİS -Odunlardan yapalım bitane

ANNE -Olmaz öyle şey, odunlar ince kırılır bir tanrıçaya yakışmaz. Buldum helvadan yapalım?...

(Baba ve oğul telaşlanırlar, anneyi çekerler bir köşeye sessizce)

BABA -Sen ne diyorsun be kadın, iki saattir helvayı bekliyoruz, olmaz öyle şey ...

HALİS -Anne yaa..Bu helvadan tanrıça olmaz yaa..bak ne biçim olmuş, bir tanrıçaya yakışır mı?

ANNE -Eeee burda ölüm kalım meselesi var, siz midenizin derdindediniz.

BABA -Ehh ne yapalım..olsun bari..

KOMŞU -Lut, Uzza, Hubel sizi kurtarsın, eviniz bereket tanrıçalarıyla dolsun. Bu çok iyi oldu bizim evdeki sabah tanrıçası da helvadan. Şu helva çok kutsal, çok bereketli.

ANNE -Hadi toplanın tanrıçayı kutsallaştıracağız.

KOMŞU -Aman çabuk olalım, eğer benim kadın doğum yapana kadar tanrıçayı yetiştiremezsek çocuk lanetli doğacak. Aman kız olmadan koşayım...

(Bu arada anne helvayı toplayıp, bir şekil vererek put yapmıştır. Önce putların yanına koyarlar ve hep beraber taparlar, (Sümeyye hariç). Bir tepsi içinde putu verirler komşuya.)

(Haris kapının arkasından buruk bir şekilde bakar ve)

HALİS -Gitti bizim helva..kanat taktı gitti ☹ Anne biz ne yiyeceğiz şimdi?

ANNE -Çok kutsal bir iş yaptık oğlum, üzülme gelecek ay yaparım.

(Anne, baba ve Halis putlara bakarak, oldukça manidar bir tavırla, başlarıyla selamlarlar. Bu arada Sümeyye ayağa kalkar ve isyan eder bir tavırla seslenir)

SÜMEYYE -İnanmıyorum ya, nasıl böyle düşünebilirsiniz, az önce yiyeceğimiz helva tanrı oldu. Hiç helvadan, hamurdan tanrı olur mu? Kendilerine bile faydaları dokunmayan bu zavallılardan nasıl medet umabilirsiniz, aklım almıyor.

(Baba çok kızmıştır. Kızının üzerine yürür anne tutar)

BABA -Bu kızın ağzı pabuç gibi oldu, ben sana dememişmiydim zamanında bunun icabına bakalım diye...Yoksa..Yoksa..Söyle...o yeni çıkan dini sende mi duydun? Yoksa sen de mi inandın o şair Muhammed`e?

Benki koskoca Ümeyye, kızım böyle olmamalı..Latt neredesin yetişşş....

(Bu arada kapı çalar ve anne konuyu dağıtmak ister)

ANNE -Kapı çalıyor, kız aç kapıyı çok konuşma, bilmiş şey ne olacak

(komşu bir telaş içinde içeriye dalar)

KOMŞU -Ödül tanrısı sizi ödüllendirsin, benim bebek doğdu hem de oğlan. Bu tanrıçamız çok büyük onun büyüklüğünü bütün herkese yaymalıyız (Der ve girdiği gibi aceleci bir tavırla dışarı çıkar).

ANNE -Demek bu kadar çabuk, ha hemde oğlan ha... Bu tanrıçayı çok iyi ağırlamamız lazım

(Anne onu diğer putların yanına koyar, Halis'in gözü helvadadır, ne yapıp edip yeme derdindedir.)

HALİS -Anne doğum tanrıçamız ne güzel görünüyor değil mi? Bir tadına baksak mı?

Anne -Olmaz yavrum, o şimdi tanrı oldu, ona dokunamayız.

HALİS -Ama anne çok güzel gözüküyor, canım çok çekti.

(Elini tanrıçaya uzatır, anne eline vurur.)

ANNE -Olmaz dedim sana!

BABA -Olmaz böyle ya, baksana şu çocuğa, canı çok çekti..Şimdi bir şey olacak çocuğa mazallah...Benim de canım çok çekti...Bunun bir çaresi olmalı (Der hızlı hızlı dolanır sahnede) Tamam şimdi buldumm...Çağırın şu köleyi bana...

(Köle Safça bir köledir)

BABA -Ey köle su helvayı Ye!....

KÖLE -Helva mı? Hemen efendim. Nerede?....(sessizce söylenir)

KÖLE -Bu gün ben ne yaptım acaba, bana helva ikram ediyorlar. Neyse canım duamı kabul etti tanrıçalar. Sonunda helva varya... (Sesli olarak) -Helva nerede efendim?

BABA, ANNE, HALİS - Orada!...(Putların yanını gösterirler)

(Büyük bir hayal kırıklığı içine düşer ve itiraz eder.)

KÖLE -Ama ..ama.. Efendim o bir tanrıça ...

BABA -Olsun..Onun tadına bak.

KÖLE -Olmaz efendim o bir tanrıça, beni çarpar, yiyemem .

BABA -Ben sana emrediyorum, onun tadına bakacaksın!...

(Köle elleriyle ağzını kapatır.)

KÖLE -Kesinlikle olmaz efendim...

(Köleyi yere yatırır elini ve ayaklarını tutup bir parça helvayı ağzına zorla koyarlar ve hemence yanından uzaklaşırlar.)

Köle hemen ayağa kalkar, hem ağzına konanı yer hem de üzerini yoklar.

BABA -Başın ağrıyor mu?

KÖLE -Hayır efendim

ANNE -Karnın, ayakların,ne bileyim hiçbir yerin ağrımıyor mu?

KÖLE -Hayır efendim (köle bu arada telaşlıdır, kendini dinler, biraz sonra)
Hımmm nerede bu helvanın gerisi?

HALİS -Ne yani sana bir şey olmadı mı?

ANNE -Doğum tanrıçası seni çarpmadı mı?

KÖLE -Hayır efendim, çok iyiyim, üstelik çok güzel olmuş helva. Ben gerisini yemek istiyorum..Bakarsın bundan sonra yediklerim çarpar 😊

BABA -Çık burdan köle..Senin ne işin var burda (köleyi kapıdan dışarıya gönderirler)

(Ve hep beraber tanrıçayı ortaya koyarlar ve yemeye başlarlar...

Cahiliye Dönemi

Yaradan unutulmuş,Tevhid terk edilmişti,

Ummu'l kura Mekke'de, ihya için sen geldin.

Kız bebekler hunharca, gömülürken toprağa,

Biçare mev'udey'yi, kurtarmaya sen geldin.

Zina her yani sarmış, rezalet mi rezalet,
Örnek ahlak kurmaya, iffetinle sen geldin.
Cahiliyye denirdi, o günün yaşamına,
Cehaleti yok eden, aydınlıkla sen geldin.
Mazlumlar korkuydu, güven yoktu Mekke'de,
Mazlumu sevindiren, emniyetle sen geldin.
Fuhuş almış yürümüş, ahlaksızlık zirvede,
Tamamlayıp ahlaki, yüceltmeye sen geldin.
Şaşırılmıştı insanlar, cehalet girdabında,
Onlara yön vermeye, Kudve olup sen geldin.
Ne hak vardı ne hukuk, Ummu'l Kura Mekke'de,
Kentlerin annesine, adaletle sen geldin.
Mev'üdeler gömülüp, analar yas bağlarken,
Cinayeti yok eden, insanlıkla sen geldin.
Şanlı Kâbe put dolu, karalar bürünmüşken,
Hürriyeti bahşeden, o Tevhid'le sen geldin.
Allah'a eş tanıyan, Şirk dini kurtulmuştu,
Onu yıkacak olan, iman ile sen geldin.
Zalimler tahtlar kurup, sömüredursun halkı,
Mazlumu azad için, Kur'an ile sen geldin.
Eşkiya yol kesiyor, güçlüler kol geziyor,
Şâkiden güçsüzleri, kurtarmaya sen geldin.
Tohum saç, bitmezse toprak utansın!
Hedefe varmayan mızrak utansın!
Hey gidi küheylan, koşmana bak sen!
Çatlarsan, doğuran kısrağın utansın!
Eski çınar şimdi Noel ağacı;

Dallarda iğreti yaprak utansın!
Ustada kalırsa bu öksüz yapı,
Onu sürdürmeyen çırak utansın!
Ölümden ilerde varış dediğin,
Geride ne varsa bırak utansın!
Ey bin bir tanede solmayan tek renk;
Bayraklaşamıyorsan bayrak utansın!
Necip fazıl Kısakürek

KORKULARIMIZ !!!

...Ahirette İstedğim Makam...

“Ruhunuz var mı düşünmeyin, siz zaten ruhsunuz. Bedeniniz gerçek mi diye düşünün” sözünü okuduğumda gerçekten baktım şöyle bedenime... Gerçekten bedenim, elim, gözüm, kulağım, ayağım ve iç organlarım vs. var mı?

Hangi bilge bunu söylemiş bilmiyorum ama “bir deli bir kuyuya bir taş atar, bin akıllı da bu taşı çıkarmaya çalışır” misali düşünmeye başladım.

Acaba biz yok muyuz?

Bu gördüğümüz her şey bir hayalden mi ibaret?

Gördüğümüz, tattığımız, hissettiğimiz her şey bir göz yanılması mı?

Eşyaların rengi yok mu?

Kolunuza attığınız bir cimcik sonrası acı duymanız, var olduğunuzun delili olsa gerek...

Yediklerimizin Rabbimizin bize ne kadar güzel nimetler sunduğunu hatırlatması gerek...

Renkli bir hayatın olması, yaşadıklarımızın hatırımızda olması, hayal olmaması gerek..

Acaba bu kadar düşünerek ortaya konulmuş olan fikirler nereden çıktı?

Gerçek benimizi görmediğimizden, bu düşünürlerin ve etrafımızdakilerin bizden istediği gibi olma gayretinde olmamızdan mı çıktı bu kadar soru?

Ben var mıyım?

İnsan öncelikle kendinin varlığını kabul etmezse nasıl iyiye ulaşacak? Hoş bu düşünenler iyi ve kötü de yok diyorlar ya...

Halbuki Cenab-ı Hak; “ İyiyile kötüyü biribirinden ayırasınız diye size Furkan`ı gönderdim” buyurmuyor mu bir ismi de Furkan olan Kur’an`ı Kerimde?

Görünen o ki; ben varım. Bunun yanında iyi ve kötü de var. Ve biz de bu dünyaya iyiyi kötüden ayırmak ve iyiyi bulduktan sonra iyilerden olmak için gönderildik. İyilerden olmak da bize bunca nimetleri akın akın yağdıran, gören göz, tutan el, yürüyen ayak, düşünen ve seven bir kalb vereni yani dünyada mutlu olabileceğim her şey ile bizi donatanı görmeyi gerektirir. Kulluk, bu görüş olmalı, bir teşekkür olmalı bunca nimetleri karşılıksız verene..

Bunun için eller açılır:

Hamd olsun Ya Rab! Sen yarattıklarını noksansız ve en güzel yaparsın. Sen bütün noksanlıklardan berisin. Hiç bir eksiğin, kusurun yok Senin. Hamdimiz, şükürümüz Sana Ya Rab! Sen bu günümüzün tek sahibisin. Ahiretimizin, ceza gününün, borçluların borçlarını ödediği günün tek sahibisin. Sen, iyiliği sonsuz olan, ikramı bol olansın. Yalnız sana kulluk eder, yalnızca Senden medet umarız.

Bizleri nimet verdiklerinin yoluna ilet. Eğriyi doğrudan ayıranlardan, hep güzelin peşinde olanlardan, çirkinden, kötünden ve kötülüklerden kaçanlardan olmak gayretinde olmak arzumuz. Gazaba uğrayanların ve sapıtanların acı akibetleri gözlerimizin önündeyken, onlar gibi olmamak talebimiz...

Gazaba uğrayanların ve sapıtanların vasıflarını, özelliklerini açıklayan Kur’an, hikmeti öğrettiği peygamberlerin yaşantılarıyla sunar bize bu güzel hakikatleri. Güzele en kolay ulaşmanın en kısa yoludur bütün peygamberlerin hayatı. Her birinde bizim için örnekler vardır yaşadığımız hayata dair.

Mutluluğun ve huzurun peşinde koşan insanoğlunun ne kadar ihtiyacı vardır, onlar gibi yaşamaya...

Korkularımızın esiri olduk. Kendimizi sevmeye layık görmediğimizden sevmekten de korktuk. Kaybetmekten korktuğumuz için baştan sevmedik.

Cenab-ı Hak, Ne kadar da “ siz hiç düşünmez misiniz?” dese de biz düşünmekten korktuk. Sandık ki düşünmezsek sorumluluk almayacaktık.

Öğrenmekten korktuk. Sandık ki öğrenmezsek yapmak mecburiyetinde kalmayacaktık.

“ Haksızlıklar karşısında susan dilsiz şeytandır” sözünü kulak arkası ettik. Konuşmaktan eleştirilmekten, bildiğimiz doğruları söylemekten korktuk.

Duygularımızı ifade etmekten, söylemlerimizin ciddiye alınmamasından korktuk ve bildiklerimizi kendimize sakladık.

Hız. Peygamber (s.a.v.) efendimizin “ Bir haksızlık görürsen onu elinle, olmazsa dilinle durdur. Oda olmazsa buğzet. Ama bu buğz imanın en aşağı tabakasıdır” uyarısını duymamazlıktan geldik. Buğuz da edemeyince bu korkularımız daha da büyüdü...

Gençliğimizin kıymetini bilemediğimizden yaşlanmaktan korktuk.

Dünyaya güzel bir eser bırakamadığımızdan, salih evlat yetiştiremediğimizden, insanların hayrına hiç bir şey yapmadığımızdan unutulmaktan korktuk.

Hasılı adam gibi yaşamadığımızdan, adem gibi olmadığımızdan ölümden de korktuk...

Adem (a.s.) da hep anılanlardan, şeytanda...

Hayatta karşılaştığımız her hadisede bize sunulan imkan:

Ya Adem olmak! Ya da Şeytan olmak!

Gayret edene ve dileyene, istediğinin verildiği bu dünyanın, kendisini en şerefli misafir olarak niteleyen insanları olarak yapacağımız seçimin sonucuna da bizler karar vereceğiz.

Ya Adem olarak, ya da Şeytan olarak istesek de istemesek de sonucu göreceğiz. Ve sonunda kendi kendimizin yettiği bir âlemin ebedi kalıcıları olacağız.

DÜŞMAN, İNSANIN KENDİSİDİR!

...Adının Nesilden Nesile Aktarılmasını İstiyorsan, Bu Sese Kulak Ver..

Hayat; ulaşmasını bilene, seçimini bilinçli yapana, nerede durup nerede yürüyeceğinin farkında olana... Hasılı bir hedefi olana çok şeyler sunar. Altıyüzyıl gibi uzun zaman bir zaman varlığını sürdürebilmiş olan bir saltanatın kuruculuğunu vesile olan bir oğulun babası, şüphesiz hedefli olmalıydı. Ki oğullarını bu şekilde yetiştirebilmeliydi. Gence haya yakışır'a, Şeyh Edebalı'nın geçerliliğini asırlar geçse de kaybetmeyecek olan nasihatını koymazsak haksızlık olur diye düşündüm. Bir babanın bir oğlu üzerindeki etkisini göstermek, baba duasını almanın ne kadar önemli olduğuna vurgu yapmak istedim.

Sabah rüzgârlarıyla savrulmamak, kendimize çok güvenip Hakkı görmemezlikten gelmemek, tembellik yapmamak, birleştirici olmak, bütünlemek, öfkelerimizi yenmek, irfanlı olmak için gelin beraber okuyalım...Kendimizi Osman olarak niteleyelim ve "Buyur ey babacığım!,, diyelim...

ŞEYH EDEBÂLİ'NİN OĞLUNA NASİHATİ

"Ey Oğul!

Beysin! Bundan sonra öfke bize; uysallık sana... Gücenmek bize; gönül almak sana.. Suçlamak bize; katlanmak sana.. Acizlik, yanılğı bize; hoş görmek sana.. Geçimsizlikler, çatışmalar, uyumsuzluklar, anlaşmazlıklar bize; adalet sana.. Kötü göz, haksız yorum bize; bağışlama sana... Bundan sonra bölmek bize; bütünlemek sana.. Üşengeçlik bize; uyarmak, gayretlendirmek, şekillendirmek sana..

Ey Oğul!

Yükün ağır, işin çetin, gücün kıla bağlı, Allah`u Teala yardımcın olsun. Beyliğini mübarek kılsın. Hak yoluna yararlı etsin. Işığını parıldatsın. Uzaklara iletsin. Sana yükünü taşıyacak güç, ayağını sürçmeyecek akıl ve kalp versin. Sen ve arkadaşlarınız kılıçla, bizim gibi dervişler de düşünce, fikir ve dualarla bize va`dedilenin önünü açmalıyız. Tıkanıklığı temizlemeliyiz.

Oğul!

Güçlü, kuvvetli, akıllı ve kelamlısın. Ama bunları nerede ve nasıl kullanacağını bilmezsen sabah rüzgârlarında savrulur gidersin.. Öfken ve nefsin bir olup aklını mağlup eder. Bunun için daima sabırlı, sebatkâr ve iradene sahip ol! Sabır çok önemlidir. Bir bey sabretmesini bilmelidir. Vaktinden önce çiçek açmaz. Ham armut yenmez; yense bile bağrında kalır. Bilgisiz kılıç da tıpkı ham armut gibidir. Milletın, kendi irfanın içinde yaşasın. Ona sırt çevirme. Her zaman duy varlığını. Toplumu yöneten de, diri tutan da bu irfandır.

İnsanlar vardır, şafak vaktinde doğar, akşam ezanında ölürler. Dünya, senin gözlerinin gördüğü gibi büyük değildir. Bütün fethedilmemiş gizlilikler, bilinmeyenler, ancak senin fazilet ve adaletinle gün ışığına çıkacaktır. Ananı ve atanı say! Bil ki bereket, büyüklerle beraberdir. Bu dünyada inancını kaybedersen, yeşilken çorak olur, çöllere dönersin. Açık sözlü ol! Her sözü üstüne alma! Gördün, söyleme; bildin deme! Sevdiğin yere sık gidip gelme; muhabbet ve itibarın zedelenir...

Şu üç kişiye; yani cahiller arasındaki alime, zenginken fakir düşene ve hatırlı iken, itibarını kaybedene acı! Unutma ki, yüksekte yer tutanlar, aşağıdakiler kadar emniyette değildir.

Haklı olduğun mücadeleden korkma! Bilesin ki atın iyisine **doru**, yiğidin iyisine deli (korkusuz, pervasız, kahraman, gözüpek) derler.

En büyük zafer nefsin tanımadığıdır. Düşman, insanın kendisidir. Dost ise, nefsi tanıyanın kendisidir. Ülke, idare edenin, oğulları ve kardeşleriyle bölüştüğü ortak malı değildir. Ülke sadece idare edene aittir. Ölünce, yerine kim geçerse, ülkenin idaresi onun olur. Vaktiyle yanılan atalarımız, sağlıklarında devletlerini oğulları ve kardeşleri arasında bölüştüler. Bunun içindir ki, yaşayamadılar..

İnsan bir kere oturdu mu, yerinden kolay kolay kalkmaz. Kişi kıpırdamayınca uyuşur. Uyuşunca laflamaya başlar. Laf dedikoduya dönüşür. Dedikodu başlayınca da gayri iflah etmez. Dost, düşman olur; düşman, canavar kesilir!..
Kişinin gücü, günün birinde tükenir, ama bilgi yaşar. Bilginin ışığı, kapalı gözlerden bile içeri sızar, aydınlığa kavuşturur. Hayvan ölür, semeri kalır; insan ölür eseri kalır. Gidenin değil, bıraktıklarının ardından ağlamalı... Bırakanın da bıraktığı yerden devam etmeli. Savaşı sevmem. Kan akıtmaktan hoşlanmam. Yine de, bilirim ki, kılıç kalkıp inmelidir. Fakat bu kalkıp-iniş yaşatmak için olmalıdır. Hele kişinin kişiye kılıç indirmesi bir cinayettir. Bey memleketten öte değildir. Bir savaş, yalnızca bey için yapılmaz. Durmaya, dinlenmeye hakkımız yok. Çünkü, zaman yok, süre az!..

Yalnızlık korkanadır. Toprağın ekim zamanını bilen çiftçi, başkasına danışmaz. Yalnız başına kalsa da! Yeter ki, toprağın tavda olduğunu bilebilsin. Sevgi davanın esas olmalıdır. Sevmek ise, sessizliktedir. Bağırarak sevilmez. Görünerek de sevilmez!.. Geçmişini bilmeyen, geleceğini de bilemez.

Osman! Geçmişini iyi bil ki, geleceğe sağlam basasın.
Nereden geldiğini unutma ki, nereye gideceğini unutmayasın..."

Geçmişini bilmeyen bizlere „anlayana sivrisinek saz, anlamayana davul zurna az „ misalidir bu küçük ve son derece anlamlı öğütler. Bir çiftçi eğer işinin uzmanıysa yalnız da kalsa zamanı gelince toprağına atar tohumunu. Ama o tohum attığı toprak ürün vermiyorsa ne yapabilir ki çiftçi?

Yoksa bizler, üstad Necip Fazıl gibi mi yapmalıyız;

Tohum saç, bitmezse toprak utansın!
Hedefe varmayan mızrak utansın!

Ya o tohum yoksa? İyilikler, güzellikler, erdemli hareket, iffetli davranışlar, bir eser bırakma derdinde olmalar vs. yoksa? Tohum torbandan ne ekebilirsin ki toprak hükmündeki kalbine???

Gençler! Osmanlar! Ayşeler!

Sözüm size...Sizin için „Sen Fatih'in İstanbul'u fethettiği yaştasın“ diyorlar. O'nun yaşı kaçmış? Ondokuz. Ya öncesi...Bu ondokuz yaşın öncesinde neredeydi ? Hangi ninnilerle uyutuluyordu? Hangi eğitimlerden geçti ? Hangi alim hocaların önünde diz çöktü ? ...

Sabahtan okullarınızda aldığınız bilgileri hazmetmek ve iyi not almak için çalışmak. Diğer vakitlerinizde de televizyon, internet , bilgisayar oyunları, facebook...Eğer bilgisayarların başından kalkılabiliyorsa, arkadaşlarla gezmek, kafa dinlendirmek, sinemaya gitmek, yemek, içmek, eğlenmek...Ve zaten gün dediğin ne ki. Zaman bitti. Ve uyku. Pek zaman kalmadı Fatih gibi düşünmeye. Hoş bunu düşündürecek ne şeyh Edebali, ne de Sultan II. Murat gibi babalar var.

Ne diyeyim gençler? Bu kervan dönüp dolaşacak. Sana da aynısı söylenecek. Yoksa bu dava zor deyip bu davayı Sakarya`ya mı yükleyelim;

Eyvah, eyvah, Sakaryam, sana mı düştü bu yük?
Bu dâva hor, bu dâva öksüz, bu dâva büyük! ..

Ne ağır imtihandır, başındaki, Sakarya!
Binbir başlı kartalı nasıl taşır kanarya?

İnsandır sanıyordum mukaddes yüke hamal.
Hamallık ki, sonunda, ne rütbe var, ne de mal,
Yalnız acı bir lokma, zehirle pişmiş aştan;
Ve ayrılık, anneden, vatandan, arkadaştan.
Şimdi dövün Sakarya, dövünmek vakti bu ân;
Kehkeşanlara kaçmış eski güneşleri an!

...

İnsan üç beş damla kan, ırmak üç beş damla su;
Bir hayata çattık ki, hayata kurmuş pusu.
Geldi ölümlü yalan, gitti ölümsüz gerçek;
Siz, hayat süren leşler, sizi kim diriltecek?
Kafdağını assalar, belki çeker de bir kıl!
Bu ifritten sualin, kılını çekmez akıl!
Sakarya, sâf çocuğu, mâsum Anadolunun,
Divanesi ikimiz kaldık Allah yolunun!
Sen ve ben, gözyaşıyla ıslanmış hamurdanız;
Rengimize baksınlar, kandan ve çamurdanız!
Akrebin kiskacında yoğurmuş bizi kader;
Aldırma, böyle gelmiş, bu dünya böyle gider!
Bana kefendir yatak, sana tabuttur havuz;
Sen kıvrıl, ben gideyim, Son Peygamber Kılavuz!

Yol onun, varlık onun, gerisi hep angarya;
Yüzüstü çok süründün, ayağa kalk, Sakarya! ..

Necip Fazıl Kısakürek.

Hayat işte. Ne verirsen elinle, o gider seninle misalidir. Kılıcının yaşatmak için kuşanan Osman, İstanbul'un fethiyle gönüllere de taht kuran ve hayırla yad edilen Fatih ve bu İslamı dava edinmiş ve Sakarya türküsüyle bizlere bir çok öğüt veren Necip Fazıl önemli miraslar bırakmışlar bizlere.

Ne demişti Şeyh Edebali? "Hayvan ölür semeri kalır, insan ölür eseri kalır."

Hayat insan kalmasını bilenlere fırsatlar sunar. Hiç bir derdi olmayan, yaşadıkları olumsuz olaylarda hep suçlu arayan, yaptığı hatalarda şeytan mantığını kullanıp kaderciliğe sığınan acizlerden olmamak için gelin hep beraber hareket edelim. İslamın ne olması gerektiği üzerine hep beraber düşünelim. Şunu unutmayalım; "Sellerin

sürüklediği kuzuları, sulara kapılmış insanlar değil, selin dışında kalabilmiş kişiler kurtarabilir “ (Sezai Karakoç).

AYSUN

...Sadece isteği inanmak ve şahit olmaktı, ailesi müsaade etseydi...

Kimi bir ev, bir traktör parası kazanmak, kimi karısına veya kocasına kavuşmak, kimi eğitimine kalite katmak, kimi iş sahasında başarılı olmak vs. için vatanları olan Türkiye’yi bırakıp vatan etti bu Almanya topraklarını ...Ben de 1990 yılında evliliğimle vermişim bu kararımı. Bu kararı verirken çok düşündüm mü bilmiyorum, gurbete gideceğim yere “artık burası benim vatanım” diyeceğimi.

İlk aylarım gitme hayalleri kurmakla geçti. Baştan pek sevememişim Almanya’yı. Kara evleri ve kara bulutları dünyamı daraltıyor, günlerimi çekilmez kılıyordu. Lâkin yaşanan onca güzellikler “artık dönemem ” dedirtti bana. Hayat bahçeme her gün yeni güller dikmem, her an onların renklerini ve kokularını duymam, onlarla beraber olmayı, gittiğim altı haftalık izinlerden bile hemen evime gelmeyi arzulattı bana.

Meğer insanoğlu durduğu yeri neşelendirebilir, gittiği heryere güzellikleri götürebilir, orayı vatan edinebilirmiş. Bazen büyük acılara gebe olsa da tanışmalarım, hayatın tecrübe etmeğe değer olduğunu gördüm. Sonunu çok merak etsemde, bir gün yine karşılaşacağız ümidiyle Allah’a emanet etmişliğim vardır sevdiğlerimi. Böylesi Allah’a emanet ettiğim, birgün muhakkak buluşacağız, burada olmazsa ahirette dediğim Aysunum vardır hatıralarımda.

Onu yaptığımız bir program sonrasında tanımışım. Gençlerle her iki haftada bir program hazırlar, bir konu eşliğinde piyesler ve ezgilerle süslerdik. Kardeşliğin en güzelini yaşadık bu yerlerde. Bilgiye ve sevgiye aç, vatana hasret, herbiri başka memleketten olan insanların buluştuğu kültür merkezimizde.

Programda herkesin dağılmasını beklemişti Aysun. Sonrası biraz çekinerek yaklaştı ve benimle konuşmak istemişti. Ne bilebilirdim ki bir maceraya atıldığımı. Aysun o günden sonra bana haftada en az iki üç defa ve akşamları gelmeye başlamıştı. Alıştırmıştı beni kendine. Bozuk bir türkçesi vardı Aysun’un. Yarı almanca yarı türkçe ile çok anlamlı bir dostluk kurmuştuk.

Çok meraklıydı. Soruları bazen bir çocuğun saflığındaydı. “Aman Allah’ım! Ne güzel insan” demekten kendimi alamazdım. Bazen filim bakar, bazen kitap okur, bazen de dertleşirdik. Benimde alışkanlığım olmuştu Aysun. Bana ne bir telefon numarası ne de bir adres vermişti. Benim aramamı istemedi. Annesinden hep gizli geldi yanıma.

Hayatıma gizemli bir şekilde girdi ve aynı gizemlilikle çıkmıştı. Yıllarca O'nu görmedim. Taki bir gün annesinden bir telefon alıncaya kadar. Ben bu arada başka bir şehire taşınmıştım. Onun da beni bulması imkansızdı aslında. Lâkin annesi beni bulmuştu.

Telofondaki ses beni azarlar gibi sert ve emir verir gibiydi.

-Sen Asya'mısın?

-Evet. Buyrun. Kiminle konuşuyorum?

-Ben Aysunun annesiyim.

Aradan tam altı yıl geçmişti o an. Bir an hatırlayamadım Aysun'u. Daha doğrusu beklemedim böylesi bir arayışı. Aradan geçen bunca yıl sonrası Aysun'un annesi tarafından aranmak şaşırtmıştı beni.

-Buyrun. Sizin için ne yapabilirim?

-Aysun hasta. Seninle yanına gideceğiz.

Bu emrivaki olaya şaşırmıştım doğrusu. Ama sonucunda Aysun'u görmek vardı ya... Olur dedim ve anlaştık Aysun'un yanına gitmek için.

İşte o gün gelmişti. Aysun'u ve bana neden bu kadar sert ve emirvaki konuştuğunu anlayamadığım annesini görecektim. Sözleştiğimiz saatte biz oradaydık. Anne de karşıda bizi bekliyordu.

Ses tonuyla pek erkekten ayıramadığım hanımı kot pantolonu, kot çeketiyle, uzun boyu ve iri cüssesiyle görünce bir an ürktüm. İyi ki yanımda eşim de vardı. Yanına kadar yürüdük. Sert tonundan hiç bir şey kaybetmemişti. Ne selam, ne tanışma faslı.

-Sen misin Asya? Beni takip edin. Hastane biraz uzak.

Boynumuz kıldan ince. Ne hata yapmıştık biliyorduk ama Aysun'u görmek ve bir geçmiş olsun demek için düşmüştük yollara. Birbuçuk saat kadar sürdü yolculuğumuz. Korkmuyor değildik. "Bu kadın bizi nereye götürüyor Allah'ım!" deme ihtiyacı hissettik.

Neyse ki gerçekten yeşillikler içinde kurulmuş, biraz şehir dışı, kur havasında kocaman bir hastanenin önündeydik. Son katına kadar çıktığımız asansör boyunca beraber durduğumuz anneden hiç ses çıkmadı. Gizemli başlayan arkadaşlık hâla gizemliliğini koruyordu.

Ve işte Aysun karşımda. Bu olayı yaşamamın üzerinden yıllar geçse de hâla gözümün önünde canlı. Siyah şalvarı ve siyah gömleğinin üzerine uzun kıvrıcık saçlarını örttüğü başörtüsü ... Bana o candan sarılışı, öpüşü...Zamanın durduğu, gözlerimden yaşların döküldüğü, kelimelerin anlamını yitirdiği an.

-Asya, ben hastayım, olmuştu ilk sözleri. Ne kadar da inandırmışlardı O'nu hasta olduğuna. Şimdi anlamıştım bana neden bu kadar sert davranıldığını.

Annesinin tavrı basit kaldı, Aysunun ablası geldiğinde. Saçlarını sarıya boyatmış, annesinin ve Aysun'un aksine kısa boylu ablası atlamıştı üzerime, dövmek istercesine..

-Lütfen, kızınızı üzerimden alın...

Bundan sonra anlayacaktım Aysun'un neden artık bana gelmediğini.

Ah Aysun'um..! Neden bana gelmedin? Neden bana hayatını tam anlatmadın? Neden bu kadar acıyı yalnız çektin?

Aysun, küçük yaşta babadan ayrılan inancını örten bir annenin ikinci çocuğu. İnanan bir evlat olma acı gelir anneye. Vaz geçirmek için elinden geleni yapan anne öğrenir benim yanıma gelip gittiğini. Ve Aysun'u beni öldürtmek ya da polise vermekle korkutur. Bir bu sebeptir Aysun'un aramaması bir de Kur'an'ı Kerim'de okuduğu bir ayettir. "Mü'minlerin dostları ancak mü'minlerdir."

Kendini mü'min görmediği için benim günaha girmememi ister Aysun. Herkesi, herşeyi elinin tersiyle iter Aysun. Nikahının olduğu lakin evliliğin olmadığı eşini de bırakır. Ne yapsalarda döndüremezler inancından. Hayatında sadece ben varım. "Benim tek dostu Asiye..."

Haberim olmadan neler olmuştur meğer. Aklıyla bir problemi olduğu, psikolojik bunalımda olduğu, acaba vazgeçer mi düşüncesiyle yatırmışlardır Aysun'u hastaneye.

Aysun'u son görüşüm oldu.

Ne bir haber nede bir sitem. Gizemli Aysun..! Hala gizemliliğini korur yanımda. Bir gün yine beni bulacak, kapımı çalacak ve "ben geldim Asiye abla" diyecek diye beklediğim Aysun..!

O günler gelir mi bilinmez. İnanan, Allah'tan da umut kesmez.

Kişi sevdiği ile beraber olacağına inananlar buluşur elbet o büyük günde.

Sevenleri hiç kimsenin ayıramayacağı, bütün sevenlerin buluşacağı o dehşetli günde...

Borçluların borçlarını ödediği, borcunu iade edenlerin mükafat aldıkları o anlamlı günde kavuşmak ümidim.

ADI FERİHA OLSUN!!!

Hava çok soğuktu. İliklerine kadar donduğunu hissetmişti. Bir sıcak kahve ne kadar da iyi gider dediği anda O'nu gördü karşısında. Yıllardır görmemişti öğrencisini. Aman Allah'ım! İnsan bu kadar mı değişebilirdi? Ne oldu sana böyle diyese geldi. Seni bu hale kim getirdi, nedir bu halin ve bir çok soru sıralandı boğazına...Ne kadar zayıflamış, ne kadar da yaşlanmıştı böyle. Daha yirmibeş yaşında saçlarda bu kadar beyazlık olabilir miydi?

O, onun adını sizin için Feriha koydu. Neden mi? Hiç aklınızdan çıkmasın diye. Malum çok baktığınız dizinin adı. Konusu nedir bu dizinin bilmiyordu ama bir çok diziye malzeme çıkartabilecek kadar acı bir hayat hikayesi vardı Feriha`da...

Yazarken elleri titriyor ve gözlerinden yaşları iniyordu. Neden insanlar kendilerine acımazlardı ki? Neden kendilerine bu kadar zulüm ederlerdi ki? Hayatta o kadar örnekler varken, neden bu örneklerin içine girme gayretinde olurlardı ki?

Biliyorum, çok merak ettiğinizi. Ama oda büyük bir sabırla ulaştı bu bilgilere. O'nu derinden düşündüren, bir kaç yaş daha yaşlandıran, olmaz böylesi dedirten hayat hikayesine. Günlerce Feriha ile beraber olmak için uğraştı. O soğuk günde içtiği kahvenin arkasından aklından hiç çıkmadı Feriha. Neyse ki telefon numaralarını almışlardı birbirlerinden. Telefon numarasından arayan sadece Oydu. Buluşma teklifi isteyen yine Oydu.

Neden Ondan kaçıyordu ki? Bu kadar dertli olduğu halinden belli olan Feriha, neden Onunla paylaşmıyordu ki dertlerini? Bunu sonra anlayacaktı.

Ve işte beklediği gün. Sözleştiği zamandan onbeş dakika önce gelmişti. Son model bir araba bırakmıştı Feriha'yı . Ne kadar çok değişse de güzelliğinden hiç bir şey kaybetmemişti. Kırmızı kısa eteği ve çeketinin altına uyan uzun topuklu ayakkabısıyla, kırmızı çantasıyla gelmişti Feriha lokantaya. Sanki sahneye çıkacak sanatçılar gibi yüzünde bir ton makyajda vardı. Yıllar sonra ilk gördüğü pejmurde halini unutturmak istercesine çok bakımlı bir şekilde gelmişti Feriha. Neden bu şekilde geldiğini de sohbetlerinin sonlarında anlayacaktı.

Bir an sekiz yıl yedi öncesine gitti aklı.

Feriha, sınıfın en güzel kızı, yeşil gözlü, uzun boylu, esmer tenli, yanaklarında gamzesiyle bakanların bir daha bakmak için geriye döndüğü nazlı kız...Çalışmamak için bin bir bahanesi olan, derse hemen hemen her zaman geç gelen, ama hep gelen, sorumluluk almak istemeyen, sesi de en güzel olan Feriha...

Dersde hep bedenen olan ama aklı başka yerde olan Feriha, neden aklını başına almadın ki?

Güzellik geçicidir, kalıcı olan senin ahlakın. O, güzelliğine güvenme demişti, geçicidir. Sen ahlakına bak demişti...

Birgün konu dersde aşka gelmişti. En çok katılan Feriha olmuştu. Demek ki çok sevmişti Feriha. Hem de tartmadan, düşünmeden, ahlakına bakmadan...Sonradan öğrendi

Feriha'nın bu gençle yasak ilişkide bulunduğunu. Üzülmişti. Çok üzülmişti ama tek tesellisi bu gençle evlendiğiydi. Meğer hiç de böyle olmamıştı.

Neden önce O'na gitmedin ki? Neden bu kadar acıları, bu kadar sıkıntıları, bu büyük imtihanı yalnız başına kaldırmaya çalıştın ki güzel kız?

İşte ondan sonra başlamış henüz onyediyi yaşında olan Feriha'nın hayat hikayesi.

Nerden bilebilirdi ki O'nunla Berlin'de görüşeceğini ve kendisini bu haliyle de tanıyabileceğini... Anlatmak istemedi öncesinde Feriha başından geçenleri. Sonunda kitap yazdığını öğrenince

- "Abla benim hayatımı da yaz, yaz ki benim gibi olmasınlar" dedi.

Yüzüne bakmaktan utanç duyuyordu.

-Bana bakma abla, gözlerin kirlenmesin. Utanıyorum sana hayatımı anlatmaktan. Ne olur beni kınama. Ben halimden hiç memnun değilim. Rabbime karşı hiç yüzüm yok. Bataklığın içinde boğuluyorum. Artık nefes alamıyorum. Aldığım bu uyuşturucular, unutmak için içtiğim içkiler artık beni rahat bırakmıyor. Biliyor musun, ölmek istiyorum. Bu hayattan kurtulmak istiyorum. Lakin bir şey var içimde beni durduran, beni ölümden uzaklaştıran...Bunu bir türlü çözemiyorum. O kadar utanıyorum ki, ölümü bile hak etmediğimi düşünüyorum.

O'nun söyleyeceği çok şeyler vardı ama öncelikle Feriha'yı dinlemek istiyordu. Zaten açılmıştı. Ne kadar da çok anlatacakları varmış meğer. Bozulmuş türkçesiyle nefes almadan konuşuyordu âdeta. Feriha konuşuyor, O ağlıyordu.

-Ağlama abla. Bak ben ağlıyor muyum. Annem "kendi düşen ağlamaz" derdi. Bak ben ağlıyor muyum diyordu ama aynı zamanda gözlerinden inen yaşları siliyordu.

İsmarladıkları yemekler boğazlarından zehir gibi akarken onlar konuşmalarına devam ediyorlardı. Feriha bir an durdu ve çok uzaklara daldı ve aniden O'na eski mahallerinde olan Osman'ı sordu. Neden onca arkadaşı varken Osman'ı sorduğunu düşünmesi anlamsızdı. Biliyordu. Osman Feriha'yı çok sevmişti. Uzun yıllar hep Feriha'yı beklemişti Osman. Ne kadar artık geri dönmez, O evlendi oğlum denilse de anlamadı Osman.. Osman'ın annesi kaç defa kapısına gelmişti. Ne olacak bizim şu oğlanın hali diye...Osman bilgisayar mühendisi olmuş ve daha geçen sene evlenmiş ve bir kızı olmuştu. Nasıl söyleyebilirdi ki kızının adına onun adını koyduğunu. Eşi de biliyordu hala Feriha'yı sevdiğini ama o da sevmişti Osman'ı...

Tam Türk filmi...Hayat demek ki bu kadar acı, yaşamasını bilmeyenlere... Ya da hayatı kendilerine bu şekilde zehir edenlere...Nihayetinde hayatı da çekilmez kılan bizler değil miyiz?

Saatler ne kadar da çabuk geçti Feriha'yla. İşten çıkmış (!) ve tekrar işe gitmesi gerekiyormuş Feriha'nın. Zamanı bu kadarmış Feriha'nın. Yine O'nu son model bir araba alıp götürmüştü. Anlaşılan oydu ki Feriha onun için bu kadar güzel giyinmişti.

O'na adres bırakmadı Feriha. Ve onu son gördüğü gündü. Telefonuna da ulaşlamıyordu.

Ah Feriha ! Değer mi bu kadar kısa olan hayatı, bu kadar pervasızca harcamaya...